

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

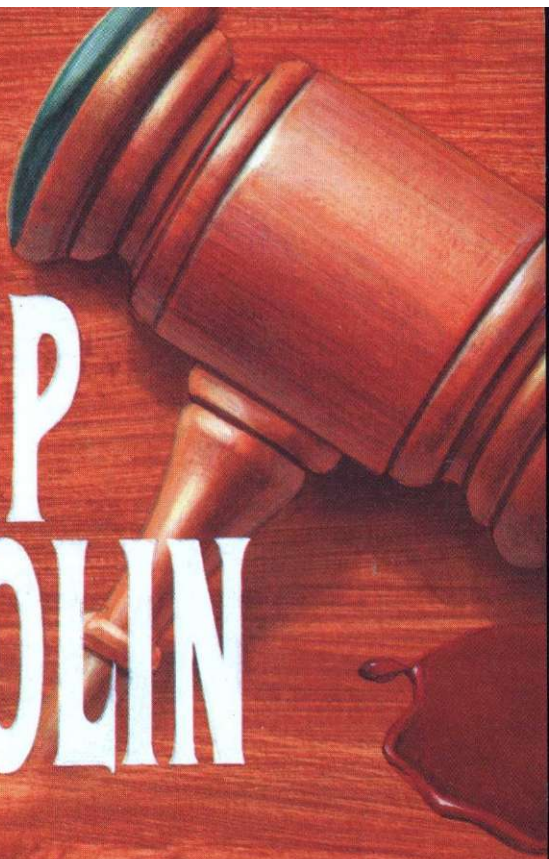
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A wooden gavel with a green-tipped handle lies diagonally across the upper right portion of the cover. Below the gavel, a dark, irregular bloodstain is visible on the wooden surface. The background is a rich, textured wood grain.

**PHILLIP
MARGOLIN**

**SON
MASUM
ADAM**

ALAMUT

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975 - 405 - 624 - 2
96-34-y-0131-425

Kitabın Orijinal Adı	THE LASTINNOCENT MAN
Yayın Hakları (c)	PHILLIP MARGOLIN AKÇALI AJANS ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi	ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni	EBRUGÜLHAN
Baskı	ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ 1. BASIM/TEMMUZ 1996

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebtofilu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 4\$ • 526 80 12
511 51 00 - 511 32 26
Faks: 526 80 11

PHILLIP MARGOLIN

SON MASUM

ADAM

Tarayan - ALAMUT

TÜRKÇESİ
AZİZE BERGİN

BİRİNCİ BÖLÜM

DURUŞMALAR

1

David Nash, First National Bank Tower*ın otuz ikinci katındaki bürosundan yağmur bulutlarının Portland'a yaklaştığını görebiliyordu. Haziran sıcağından sonra yağmur ferahlık verecekti. İlk iri damlalar nehre düşmeye başlamıştı bile. David bir süre manzarayı seyrettikten sonra pencereye arkasını döndü. Odanın karşı tarafında Thomas Gault kanepede oturuşunu değiştirdi.

Gazeteler David'den «Buz Adam» diye söz ediyorlardı ama bu unvanı asıl Gault hak etmişti. Saat sekize geliyordu. Jüri iki günden beri dava üzerinde düşünüyordu. Oysa Gault on iki kişinin onun cinayetle suçlanıp suçlanmaması konusunda karar vermeye çalıştığını unutmuş gibi uyukluyordu.

Telefon çalınca David irkildi. Gault gözlerini açtı. Telefon tekrar çalınca David açtı; ahizeyi kaldırırken kalbinin atışları heyecandan hızlanmıştı. Plastik aygıtı tutarken eli terledi.

Yargıç McIntyre'in mübaşiri, «Bay Nash,» dedi. «Karar verildi.» David sakinleşebilmek için derin bir sofiik aidi. Ağzı kurumuştı. Bu sözcükleri ne kadar çok dinlemiş olursa olsun, her seferliğe* heyecanlanıyordu. Bu söz öylesine kesindi ki... ve de kazandığı davaların çokluğuna karşın, ona her zaman üzüntü verirdi.

David tetefonukapamadan,«Hemen geliyorum,» dedi. Gault doğru lmu ş, geriniyordu.

Bir yandan esnerken, «Gerçeği öğrenme zamanı mı, ahbap?» dedi. Gautt'da Davkfdeki gerginlikten eser yoktu.

«Gerçeği öğrenme zamanı,» diye David tekrarladı.

«Hadi gidip öğrenelim öyleyse. Neler hissettiğini de sakın unutma. Kararı öğrenir öğrenmez seninle bir röportaj yapmak istiyorum. Bugün öğleden sonra editörümle görüştüm, o da kitabı mümkün olduğu kadar çabuk yayınlamaya hevesli. Reklamdan yararlanmak istiyor.»

.. David şaşkın şaşkın başını salladı.

«Şu anda kitabı nasıl düşünebiliyorsun, Tom?»

Gault güldü.

«Benden öyle bir ücret alıyorsun ki, kitabı düşünmek zorundayım. Ayrıca seni meşhur etmek istiyorum.»

David sordu. «Seni hiçbir şey etkilemez mi?»

Gault bir saniye David'i süzdü, yüzündeki gülümseme kayboluvermişti, gözlerinde soğuk bir ifade vardı. -

«Hiçbir şey, ahbap hiçbir şey etkilemez.»

Gault, «Ayrıca,» dedi, tekrar gülümsemeye başlamıştı. «Ben Afrika'da bundan çok daha kötü durumlara düşmüştüm. Unutma, akranım olan şu on W adam beni öldüremez. En kötü ihtimalle, birkaç yıl devletten geçinip~yazı yazmak için bir köşeye çekilirim. Ve o en kötü ihtimal de gerçekleşmeyecek, ahbap, çünkü sana güveniyorum.» v

Gault'un gülümsemesi bulaşıcıydı, David de içindeki korkuya rağmen gülümsemeye başladı. /

«Pekâlâ, Tom, hadi gidip durumu öğrenelim.»

Dışarda yağmur ve rüzgâr karşı binanın önünde asılı bayrağı direğine dolaştırıyor, ileri geri sallıyordu. David Amerikanın simgelerinden birinin dayak yediğini düşündü. Eğer o, herkesin dediği gibi bir avukatsa, adliye binasına girdikleri zaman teraziyi tutan kör kadın da dava için aşağıya inecekti.

Dayid ünlü bir avukat olmasaydı, Gault davası ona Qn sağlamaya yetecekti. Paris ve Moskova'dan gazeteciler, bir sinema oyuncusuna benzeyen ve Joseph Conrad gibi yazı yazan ya-kışıklı sanığın davasını izlemek için Portland'a akın etmişlerdi.

Gault on dokuz yaşındayken Los Angeles'te çevreye deh-şet saçan bir çetenin üyesiydi ve cezaevine kapatılmakla or-duya katılmak arasında bir seçim yapması bildirilmişti. Gault as-kerleri seviyordu ve özel birlik eğitimi onun için biçilmiş kaftandı.

Gault yirmi altı yaşında paralı asker oldu; yeteneklerini Doğu ve Batı Afrika'da gösterdi.

Dış ülkelerde geçirdiği yıllar boyunca kendini bir başka tut-kuya, yazı yazmaya kaptırmıştı. Afrika serüveninden esinlendiği ve Manhattan'daki sefil apartıman dairesinde yazmayı tamamladı-ğı *Istırap Düzlemleri* adlı ilk kitabı hem onu zengin etmiş, hem de tanınmış yazarlar arasına girmesini sağlamıştı. Bu kitabı iz-leyen romanlar, yazın dünyasındaki ününü artırmıştı. Ne var ki, adının haber sütunlarında yer atmasının nedeni bu romanlar de-ğildi. ' • ;

ikinci kitabından uyarlanan filmin çekimi tamamlandıktan kısa bir süre sonra filmde başrolde oynayan kadınla evlenmişti. Dedikodu sütunları birdenbire Gault'un son serüveninin öyküleri ya da sarhoş kavgalarının ayrıntılarıyla dolmuştu. Gault, Rolls-Royce arabasını sevgilişinin sahildeki evinin yatak odasından içeri sokmaya kalkışınca, karısı bu evliliği bitirmişti. *HollyWOOD*' dan bıkan Gault da Pasifik kıyılarında sakin kuzeybatıya yer-leşmişti.

Bir yılsonra *Ölmek İçin Bir Öâûl* adlı romanının müsved-desiyle İnzivadan döndü ve bu kitap ona Pulitzer ödülünü ka-zandırdı. Gönç adam bu roman Öterinde çalışırken JuUe Webs-terTe tanışmıştı ve şimdi de bu kadım döverek öldürmüş ol-makla suçlanıyordu.

juüe Webster eski tkaret-bakanlarından birinin kızıydı; güzel, şımarık ve zengindi. Kısa bir flört döneminden sonra Tho-mas Gault'ta. evfenerek altesini dehşete düşürmüştü. Bu evliliğin yürümeyeceği daha başından tıtlıydı.

Julie VWebster kendinden başka kimseyi sevemezdi, Thomas Gault da ondan farklı değildi. Karı koca *Kama Sutra*'da tarif edilen sevişme yöntemlerinin hepsini denedikten sonra birbirlerine katlanamayacaklarını anlamışlardı. Gault'un içki sorunu giderek kötüleşiyordu. Julie vücudundaki dayak izlerini gizlemek için dik yakalı kazaklar ve güneş gözlükleri kullanmaya başlamıştı. Derken bir akşam birisi Julie Gault'u göl kenarındaki villanın ikinci katındaki yatak odasında döverek öldürdü.

Polis Gault'u tutukladı. Genç adam masum olduğuna yemin etti. İçkiden sızmış durumdayken karısının çıplıklarıyla ayıldığını söyledi. Julie'yi yatak odasında bir kan gölünün ortasında bulunduğunu ve nabzına bakmak için yere diz çöktüğünü anlattı. Bu sırada arkasında bir kıpırtı duyunca hemen başını sesin geldiği tarafa çevirmiş ve orta boylu, atlet yapılı, kıvrıkcık sarı saçlı bir genç adam görmüştü. Adam onun da başına vurmuş, Gault birkaç saniye baygın kalmıştı. Polis eve geldiğinde, Gault'un elleri ve üstübaşı kan içindeydi, yüzünün sol yanı da berelenmişti.

Julie VWebster'in hayatına Thomas Gault'un mu, yoksa bir yabancıнын mı son verdiği iki aydır süren duruşmaların tartışma konusuydu. Ünlü yazarlar ve sinema oyuncularını tanık sandalyesine oturup Gault'un karısıyla yaptığı kavgaları anlattılar ya da onu savundular. Duruşmaların sonu yaklaşırken David kaygılıydı. Sonra Gault tanık sandalyesine oturdu.

David'in onu temsil ettiği süre içinde Gault karısının ölümünden rahatsızlık duyduğunu belirtecek en küçük bir harekette bulunmamıştı. Tam tersine, karısından kurtulduğu için sevinmiş görünüyordu. Ancak Gault büyük bir aktördü ve tanık kürsüsünde sergilediği gösteri kusursuzdu. İki gün süren sorgulamadan sempati uyandıran bir kişi olarak tanık sandalyesini terkettti. Bir keresinde ifade verirken gözlerinden yaşlar boşanmıştı. Jüri üyeleri salondan çıkarılmışlar ve Gault'un kendini ne kadar çabuk toparladığını görememişlerdi.

Gault böyleydi. Başkalarının duygularına hükmetmeyi çok iyi biliyordu. David onu şaşırtıcı ama aynı zamanda korkutucu bir adam olarak tanımlıyordu. Kötülük dolu, kendine özgü biriydi o. Gault hakkında bildiği her şey, onun hiçbir şeyi umursamadığına David'in inanmasını sağlamıştı. Hiçbir şey Gault'u etkilemiyordu. Ama doğrusu, jüri onu suçlu bulursa Gault'un tepkisi ne olurdu, David bunu kestiremiyordu.

Flaşlar patladı ve NBC'den gelen zayıf, çekici bir kadının elindeki mikrofonu David'in alt dudağına çarpmasına ramak kaldı. David kalabalığın arasından duruşma salonuna gitmeye çalışırken basına çok kısa bir açıklama yaptı. Gault da arkasından gülüp, gazetecilerle şakalaşarak yürüdü.

Yerel bir fotoğrafçı Gault'dan kendisine poz vermesini istedi. Gault durup uzun kumral saçlarını geriye iterek profilden poz verdi. Gault uzun boyu ve sürekli egzersiz sayesinde ince kalan gövdesiyle her zaman iyi fotoğraf veriyordu.

Kameralar çalıştı ve duruşma salonunun kapıları açıldı. Gault içeri girdiği zaman salonda bir kıpırdanma oldu, cinsel bir heyecan dalgası ortalığı sardı. David salondaki kadınların yüzlerini inceledi. Onlar Gault'u istiyorlardı. Gault'un yanında yatanın heyecanını tatmak, armağanının aşk mı, yoksa ölüm mü olacağını anlamak istiyorlardı.

Gault izleyicileri mahkeme heyetinden ayıran alçak tahta parmaklıklara doğru yürüdü. Jean pantolon ve tişört giymiş bir adam Gault'a bir şeyler söyledi ama David söylenenleri duymadı. Gault güldü, yumruğunu sıkıp havaya kaldırarak selam verdi.

David, Gault'un peşinden savunma masasına yürüdü. Bölge savcısı Norman Capers yerini almıştı bile. Savcı yorgun görünüyordu. Mübaşir salonun güvenlik görevlisiyle konuşuyordu. David yerine otururken onu başıyla selamladı. Mübaşir yargıcın yanına gidip tarafların hazır olduklarını bildirdi. Az sonra da jüri üyelerini içeri almak için salondan çıktı.

David'in gözleri kararmıştı. Müvekkilinin gergin olup olmadığını anlamak için Gault'a döndü. Onun gözlerini jüri odasına açılan kapıya dikmiş olduğunu farkedince şaşırdı. İzleyici bölümünde tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Yan koridorun kapısı açıldı ve David jüri üyelerinin salona girişlerini seyretti. Üyeler tek sıra halinde sessizce jüri üyelerine ayrılan bölmeye geldiler. Yüzlerinde gülümseme yoktu ve Gault'a da, avukatlara da bakmamaya özen gösteriyorlardı.

David'in gönlü bulanır gibi oldu. Bunlar en berbat anlardı. Gözleriyle sözcüyü araştırırdı. İkiye katlı beyaz kâğıt, orta yaşlı bir öğretmen olan altı numaralı jüri üyesinin elindeydi. David eskiyi anımsamaya çalıştı. Duruşmalarda bu üyenin tepkisi ne olmuştu? Onun sözcü olarak seçilmesi iyi bir işaret miydi, yoksa kötü müydü?

Duruşma salonundaki gürültü kesildi. Mübaşir yargıcın odasına işaret veren zile bastı. Yargıt McIntyre arkadaki kapıdan içeri girdi.

Yargıç, «Herkes otursun,» dedi. Sesi biraz titrer gibiydi. O da Capers gibi yorucu duruşmalardan bitap düşmüştü.

«Jüri bir karara vardı mı?» diye sordu.

Sözcü, «Vardık,» diye soruyu yanıtladı ve karar belgesini mübaşire uzattı.

Gault öne doğru uzanıp kâğıdın jüri bölmesinden yargıcın eline varışını izledi. Salonun arka sıralarında biri öksürdü ve bir sandalye büyük bir gıcırtyla çekildi.

Yargıç McIntyre beyaz kâğıdı ağır ağır açıp dikkatle okudu. Sonra Gault'a bakmadan yüksek sesle okumaya başladı.

«Başlığı okumaya gerek duymuyorum. Jürinin kararı şöyle: 'Biz jüri üyeleri, hiçbir etki altında kalmamaya yemin etmiş olarak, sanık Thomas Ira Gault'u, kendisine yöneltilen suçlamalardan suçsuz bulduk...'»

Salonda bir saniye süren bir sessizlik oldu, sonra birden biri ağlamaya başladı. David derin bir soluk alıp sandalyesinin arkasına yaslandı. Gault sanki söylenenleri hiç duymamış gibi

hareketsizdi. Gazeteciler savunma masasına ulaşmak için itişip kakışırken salonda bir kargaşa yaşandı.

O kargaşa içinde jüri üyeleri unutulmuştu. David onların dışarı çıkışlarını izledi. Bir tanesi bile, az önce suçsuz bulunan adamın yüzüne bakmamıştı. Hiçbiri izleyicilerin coşkusuna katılmamıştı. David bunun nedenini biliyordu. Jüri sanığı suçsuz ilan etmek için Thomas Gault'un suçsuz olduğuna inanmak zorunda değildi. Yasalar sanığın suçluluğu hakkında en küçük bir kuşku olursa, suçsuz ilan edilmesini öngörüyordu. David kuşku yaratmakta ustaydı ve bir kez daha kazanmıştı. Ancak daha başka koşullar altında kararın ne olacağını çok iyi biliyordu. Gault başlangıçtan itibaren suçsuz olduğunu ileri sürmüştü. Verdiği ilk ifadeyi hiç ama hiç değiştirmemişti. Ne var ki, David de Gault'un suçsuz olduğuna hiç inanmamıştı. Bir an bile inanmamıştı.

David savunma masasından uzaklaştı. Norman Capers hemen salondan ayrılmıştı. David onunla tokalaşmak istemişti. Doğrusu iyi bir iddianame sunmuştu. Gault çevresinde flaşlar patlarken hayranları tarafından kucaklanıyordu. Duruşma salonunun ciddi havası yerini bir karnaval atmosferine bırakmıştı. Gazeteciler şimdilik Gault'un başına üşüşmüşlerdi ama David ondan sonra sıranın kendisine geleceğini biliyordu.

Bu zaferinden olumlu bir şeyler hissetmeye çalıştıysa da içi bomboştu. Ülkedeki her suç avukatının denemek uğruna bir kolunu feda etmeye dünden razı olduğu bir davayı kazanmış olmanın vereceği heyecan da, coşku da yoktu.

İlk cinayet davasından sonra neler hissetmiş olduğunu anımsadı. Çok garipti... Öyle büyük bir ücret sözkonusu değildi. Duruşmaya, mahkemenin tayin ettiği avukat olarak katılmıştı. Davanın reklamı da yapılmamıştı. Emekliliklerini duruşmaları izleyerek geçiren birkaç yaşlı adamın dışında hiç kimse duruşmalara gelmek zahmetine katlanmamıştı.

Savunulan sanık, bir içki dükkânının soygunu sırasında dükkân sahibini vuran adi bir hırsızdı. David'in müşterisinin hiç-

bir özelliği yoktu; adamın suçlu olduğu da ortadaydı ama sanığın ona duyduğu güvenden etkilenen David için bunlar önem taşımamıştı. Bir adamın hayatı, David'in ustaca savunmasına bağlıydı ve genç adam başarısızlığa uğrayacağını bile bile canını dişine takarak çalışmıştı. Her yasal uygulamayı denemiş, her sokağı araştırmıştı ama bunlar yeterli olmamıştı.

Suçlu kararı çok çabuk verilmişti. David daha sonra müvekkiliyle eyalet hapisanesinin görüşme odasında bir saat kadar konuşmuştu. Adam sonuca pek aldırmaşa benzemiyordu. Oysa David aldırıyordu. O akşam bürosunda yalnız başına otururken üzüntüden gözyaşı dökmüş, sonra evine gidip körkütük sarhoş olmuştu.

O günler güzel günlerdi. Artık gözyaşı falan yoktu. Geriye kalan, sadece kazanmak ve paraydı; son zamanlarda David bunun da önemli olup olmadığını düşünmeye başlamıştı. Başka avukatların ancak rüyalarında görebilecekleri başarılar elde ediyordu. Önemli bir avukatlık bürosunda önde gelen ortaklardan biriydi, ülke çapında tanınıyordu ve de zengindi. Bütün bunlar yıldırım hızıyla gerçekleşmiş, düşünmeye pek zaman olmamıştı. Artık zirveye ulaştığına göre, rahat bir soluk alıp çevresine bakınmaya zamanı vardı. Gördüklerinden hoşlandığından pek emin değildi.

Washington Post gazetesinden bir muhabir sordu. «Bununla kaç oluyor?»

«Özür dilerim anlamadım.»

«Kaç cinayet davasına baktınız?»

David karamsar düşüncelerinden sıyrılıp tekrar «Buzdan Adam» oldu. Muhabirlerin arasında onun dalgınlığını sezmiş olan vardıysa bile kimse bundan söz etmedi.

David kendine güvenen bir adam tavrıyla gülümsedi. «Size doğruyu söyleyeceğim. Sayısını pek hatırlamıyorum. Sanırım altı oldu.»

Yabancı aksanıyla konuşan bir muhabir, «Sizce jüri Gault'u neden serbest bıraktı?» diye sordu.

David hiç duraksamadan, «Çünkü suçsuz da ondan,» dedi. «EğerTom ünlü biri olmasaydı onu tutuklamazlardı bile. Ama iyi ki, böyle yapmışlar. Siz gazetecilere iş çıktı, sokaklarda do-laşmaktan kurtuldunuz.»

Gazetecilerden biri bağırdı. «Ve sana da dolgun bir ücret kazandırdı.»

Muhabirler güldüler. David de onlara katıldı, ama içinden gülmek gelmiyordu. Yorgunluktan kemikleri sızlıyor, eve gitmek istiyordu.

David'in sağında bir dalgalanma oldu, o da başını yana çe-virdi. Gault elini uzatmış, David'e doğru ilerliyordu. Muhabirler ve kutlayıcılar ağır ağır yol açarlarken, David müvekkilinin yü-zünü inceleme fırsatı buldu. Gault bir an göz kırptı, sonra elleri birbirine dokundu.

Gault bağırdı. «Hayatımı bu adama borçluyum. O bir kral! Bu gece onu öyle sarhoş edeceğim ki, bir yıl süreyle kimseyi sa-vunacak gücü olmayacak. Şimdi siz beleşçiler, bize katılmak is-tiyorsanız, lütfen sıraya girin. Evimde muhabirleri bile sarhoş edecek kadar içkim var. Hadi, yürüyün gidelim.»

Gault bir eliyle David'i kolundan tuttu, öbür kolunu da NBC' de çalışan zayıf, çekici kadının boynuna doladı. David ondan kurtulmaya uğraşmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Ka-labalık onu da sürükledi. Adliye binasının basamaklarını inerler-ken biraz ötede park edilmiş arabasına binen Norman Capers'i gördü. David onun yalnızlığına ve vicdanının rahatlığına gıpta etti.

2

Eski bir tahta kapıydı. Bir ortaokulda rastlanacak türdendi. Uzun süre önce birisi üst kısmındaki camı yeşile boyamıştı, böylece odayı kullananların rahatsız edilmeleri önleniyordu. Kilit hâlâ çalışır durumdaydı ama mekanizması biraz bozulmuştu. Kapı metalik bir şıkırtıyla açılınca David önündeki dosyadan ba-

şını kaldırdı. Kirli bir beyaz tişört ve üstüne hiç de uymayan bir jean pantolon giymiş genç bir kız kapıda belirdi. Bölge savcı yardımcısı Monica Powers kızın tam arkasında duruyordu.

Monica, «Bu Bay Nash, Jessie,» dedi. David ayağa kalktı. Dedektif Stahlheimer tahta masanın öbür ucunda kayıt aygıtıyla çalışmaya devam etti. Dışarıda hava sıcak ve nemliydi ama oda serindi.

Monica konuşmasını sürdürdü. «Bay Nash, Tony Seals'i temsil ediyor.» Kız söylenenleri pek anlamamış gibiydi.

Monica, «T.S.,» dedi. Jessie başını salladı. David kızı dikkatle inceledi. Tedirgin görünüyordu ama korkmadığı kesindi. Bu kız başından geçenlerden sonra herhalde bir daha asla korkmazdı.

Genç kız David'in ilgisini çekmişti. Onun ayakta kalmayı başaran dişli biri olduğu dış görünüşünden hiç de anlaşılmıyordu. Vücudu gevşek ve pörsüktü. Çirkin değildi. «Sıradan» demek daha doğru olacaktı. Bakımsız kumral saçlar omuzlarından dökülüyordu. Omuzları yuvarlak, kolları kalındı.

«Bay Nash dağda neler olduğunu anlatmanı istiyor. Belki o da sana bazı sorular soracaktır.»

«Buna mecbur muyum?» Kız yorgun görünüyordu. «Bunu o kadar çok tekrarladım ki...»

David kararlı ve sakin bir tavırla, «Ama bana hiç anlatmadın, Jessie,» dedi.

«Size anlatmam neden gerekiyor... Onların bana yaptıklarından sonra size neden yardım edeyim?» Kızın sesinde sızlanma yoktu. Ergenlik çağındakilere özgü inatçılık da yoktu. Monica kızın on altı yaşında olduğunu söylemişti. On altı yaşında ama görmüş geçirmiş biriydi. Bir buçuk yıl önce evinden kaçmış, sonra da bunlar başına gelmişti. Hayat onun ilk gençliğini yutuvermişti.

«Neler olduğunu öğrenmem için gerekli.»

«Yani siz onu kurtarabilirsiniz diye.»

«Bunun bir yolu varsa tabii. Bu benim görevim, Jessie. Aksiini iddia edersem yalan söylemiş olurum. Ancak avukatlar genellikle suçlu insanları serbest bıraktırmazlar. Ben de T.S.'ye

kendini savunması mı, yoksa suçu kabul etmesi mi gerektiğini söyleyeceğime karar vermek için olanları öğrenmek istiyorum. Olanları bir de senin ağzından dinlemezsem, ona şöyle ya da böyle davranmasını söyleyemem.»

Jessie önüne bakıp düşünmeye başladı. David konuşmanın işe yaradığına hükmetti. İnsanlar üzerindeki etkisi kendini göstermişti. İkna yeteneği... Pek çok kez yararlandığı numara artık onun kolu gibi doğal bir parçası olmuştu.

David otuz beş yaşındaydı ve hâlâ kilise korosunun yarışmasına katılan küçük bir çocuk kadar açık ve dürüst görünüyordu. Jüri üyeleri ona güveniyorlardı. David jüri üyelerinin gözlerinin içine baka baka müvekkilinin masum olduğunu söylediği zaman üyeler ona inanıyorlardı. Jessie Garza gibi bir tanığa, sadece gerçeği öğrenmenin onu ilgilendirdiğini söylediği zaman tanık konuşuyordu. David safça yapılan bir açıklamanın savcının iddianamesini çürütmesi üzerine tanığın yüzünde belirgin şaşkın ifadeye pek çok kez rastlamıştı.

Jessie omuzlarını silkti ve dedektif Stahlheimer'in yakınındaki sandalyeye doğru yürüdü, David'e arkasını dönmüştü.

«Umurumda değil,» dedi ve başka hiçbir şey söylemedi. Kız yöntemi biliyordu.

Stahlheimer, «Sanırım aygıt hazır,» dedi. Monica kızın yanına, David'in karşısına oturdu. Kurşuni çizgili kruvaze bir ceketle ona uygun bir etek ve fırfırlı beyaz bir bluz giymişti. Monica şimdi, David'le evli olduğu günlerdekinden çok daha güzel görünüyordu. Bir an için bakışları birleşti; sonra David gözlerini kaçırdı. Ne zaman Monica'yla bir duruşmaya çıkacak olsa, huzursuzluk duyuyordu. Boşanmaları dostça bir hava içinde gerçekleşmişti, ancak onun yanında olunca David unutulması gereken duyguların depreştiğini hissediyordu.

Dedektif mikrofona, «Ben dedektif Leon Stahlheimer,» dedi. «Tarih, on altı haziran, perşembe. Saat sabahın onu. Suçlu Gençler Merkezi'nin konferans salonunda, bir cinayet girişiminin kurbanıyla görüşme yapmak üzereyim. Burada bulunanlar Jessie May Garza, bölge savcı yardımcısı Monica Powers ve Anthony Seals'in avukatı David Nash.»

Stahlheimer teybi durdurup yeniden başa döndü. David çantasından bir not defteri çıkarıp tarihi, saati ve «Jessie May Garza» adını yazdı. Monica eğilip kıza bir şeyler söyledi ama David ne dediğini duymadı. Jessie tombul kollarını masaya koyup başını kollarının üzerine yasladı. Sıkılmış görünüyordu.

Stahlheimer, «Tamam,» dedi.

David söze başladı. «Jessie, ben birkaç hafta önce seni öldürmeye çalıştıklarını iddia ettiğin üç delikanlıdan biri olan Tony Seals'i temsil ediyorum. Bu görüşmenin amacı neler olduğunu öğrenmek ve özellikle Tony'nin rolünü saptamak... Sen onu T.S. adıyla tanıyorsun, öyle değil mi?»

Kız başıyla evetledi.

Monica, «Her şeyin banda kaydedilmesi için konuşmak zorundasın, Jessie,» dedi.

«Evet. T.S. Bana 'Ters Serseri' anlamına geldiğini söylemişti. Ben onun Tony anlamına geldiğini bile bilmiyordum.»

«Pekâlâ, ben de ondan T.S. diye söz edeceğim.»

«Benim için hiç farketmez.»

«Bak Jessie, senin televizyondan ve filmlerden, avukatlar hakkında nasıl bir izlenim edindiğini bilemiyorum ama ben seni kandırmaya çalışan Perry Mason değilim. Bu görüşmenin amacı, neler olduğunu öğrenmek. Sana anlamadığın bir soru sorarsam benden soruyu açmamı iste, söylediğin sözlerde değişiklik yapmak istiyorsan, bunu da belirt. Tamam mı?»

Kız sesini çıkarmadı.

«Neden en başından başlamıyorsun?»

Jessie sandalyesinde doğrulur gibi yaptı, sonra yine kendini bıraktı.

«Örneğin ne zamandan?» diye sordu.

«Şey, T.S., Sticks ve Zachariah ile ne zaman tanıştın?»

«Bilmiyorum. Nine'nin evindeydi. Orada yaşamaya ne zaman başladıysam, onlarla da o zaman tanıştım. Çünkü şey, Zack zaten oradaydı, sonra T.S. ve Sticks de ben oraya gittikten yaklaşık bir hafta sonra taşındılar.»

«Nine kim?»

«Soyadını bilmiyorum. Bir keresinde birinin ona Terry dediğini duymuştum.»

«Nine'nin evinde neler oluyor?»

«Şey, orası bazı kişilerin kafayı buldukları yer. Kafayı bulunca çılgınlıklar yapan adamlar vardı. Nine de uyarıcı, asit gibi maddeler sağlardı. Sonra Zack'le Sticks eroinle kafa bulmaya başlayınca her şey değişti. Tıpkı Nine'nin donanmada çalışan eski sevgilisi gibi... Nine sevgililerini sık sık değiştirirdi. Şu Norman adındaki adam da şimdi onun yeni sevgilisi.»

«Genç biri mi?»

«Şey, yirmi üç yaşında var.»

«Ama Nine enikonu yaşlı öyle değil mi?»

Jessie alaycı bir kahkaha attı.

«Yüz yaşında gibi.»

«Bu kadın T.S. ve Sticks gibi genç çocukların çevresinde olmasından hoşlanıyordu öyle mi?»

«Evet. Bayılıyordu.»

«Nine bir süre Zack'le de beraber oldu mu?»

«Hayır. Zack iğneyle çok ileri gittiği için onu kurtarmak amacıyla eve almıştı. Çünkü Zack artık her dakika kafayı bulmak istiyordu.»

«Olayın yaşandığı gece sizler de kafayı bulmuş muydunuz?»

«Son uyarıcı alışımnda fazla ileri gittiğim için ben iki haftadır bir şey kullanmıyordum.»

«Sticks'le Zack ne durumdaydı?»

«Az önce dediğim gibi, onlar eroine başladıkları için başka uyuşturucuları bırakmışlardı.»

«Ya T.S.?»

«O sürekli uçuştaydı. Evet, o asit ve uyarıcı kullanıyordu. Ama o gece esrar dışında onun başka neler kullandığını bilmiyorum. Hepimiz esrar çekiyorduk.»

«Şey, delikanlı o gece uyanık mıydı, olanların farkında mıydı. Durumu nasıldı?»

«Sanırım zom olmuştu.»

«'Zom olmak'la neyi kastediyorsun? T.S.'nin görünüşünü bana tarif edebilir misin?»

«Şey, ağır ağır konuşuyordu, gözbebekleri büyümüştü ve rüya görür gibiydi. Daha fazlasını anımsamıyorum. Parka doğru giderken, arabada T.S. ile arka koltuğa oturmıştım, o da sanki kendisine ait küçük dünyayı incelemiş gibi dışarıya bakıyordu. Olanları anımsamakta güçlük çekmemin nedeni, ayrılmadan önce yatıştırıcı almış olmam... yolun büyük bir bölümünde de uyumuş olmam.»

«Oraya neden gittiniz.»

«O gün öğleden sonra iki sularında Zack bana, parkta onun bildiği bir yerde çok fazla malın gömülü olduğunu ve o gece malı nasıl saklandığı yerden çıkaracaklarını anlattı. Bunun üzerine ben de onlarla gidip gidemeyeceğimi sordum.»

«Zack bunları söylerken Sticks'le T.S. de orada mıydı?»

«Aa, evet. Sticks dalga geçiyor ve beni yanlarına almamaları gerektiğini söylüyordu ama Zack benim de gelebileceğimi belirtti.»

«Ya T.S.?»

«O hiçbir şey söylemedi, bunu anımsıyorum.»

«Anlaşıldı. Parka gittiğiniz zaman ne oldu?»

«Şey, oraya varmamız epey uzun sürdü. Hatırladığım kadarıyla, arabayı Sticks kullanıyordu ama o çok yorulup yolu kaybettiği için Zack direksiyona geçmek zorunda kaldı. Sonra Zack'in malın olduğunu söylediği noktaya varınca o yeri bulmamız pek kolay olmadı. Arabayı park ettik ve Sticks uyumak için arka koltuğa uzandı. Sonra ben, Zack ve T.S. demiryolu raylarını buluncaya kadar ormanda yürüdük. Zack'in taşıdığı bir küreğimiz vardı, T.S. de bir elfeneri almıştı. Oradan dört trenin geçtiğini anımsıyorum, çünkü trenler geçerken, bizi hiç kimse görmesin diye Zack feneri söndürmemizi istiyordu. Her neyse,

demiryolunun kenarında aşığı yukarı gezindik, her seferinde Zack malın yerini bulduğumuzu söylüyordu. Sonunda demiryolundan altı metre kadar uzakta bir noktada aradığımızı bulduğumuzu söyledi ve kazmaya başladık.»

«Sen de toprağı kazdın mı?»

Kız doğrudan David'e bakarak sanki özel bir espri onu neşelendirmiş gibi gülümsedi.

«Eveeet, ben de kazdım. O lanet olasıca çukurun büyük bir bölümünü ben kazdım. Zack hemen hiçbir şey yapmadı, T.S. biraz kazdı ama o daha çok feneri tuttu. Yorulduğumuz zaman Zack kazmaya devam etmemizi, yoksa bize hiç pay vermeyeceğini söylüyordu.»

«Canın acıdı mı?»

«Elbette ama ben malı istiyordum.»

«Sence orada gerçekten marijuana var mıydı?»

«Doğrusu şimdi bundan biraz kuşkuluyum ama... şey, başlangıçta... eveeet, orada gerçekten mal olduğunu düşündüm, çünkü Zack, onu almaya kararlı bir tavırla bize boyuna kazın, kazın diye emir veriyordu. Ama sonra... yani vurulunca, o çukura düştüm ve o zaman düşünmeye başladım. Şimdi, onların bana kendi mezarımı kazdırdıklarını düşünüyorum.»

David ürpererek bir an için titredi, sonra düzeldi. Tony Seals'in cezaevindeki görüşme sırasında sivilceli ve avutları çökmüş yüzünü gözlerinin önünde canlandırdı. Gözler donuk bakışlıydı, gür saçlar kirli ve yağdan kalınlaşmıştı. David birden kendinden iğrendi.

«Olay, yani silahla vurulma nasıl oldu?» diye sordu.

«Demin de dediğim gibi, demiryolu arkamızda kalmıştı, uzun bir süredir toprağı kazdığım için çok yorulmuştum. T.S. tepemde, sağ tarafta elinde fenerle duruyordu. Zack'ı göremedim ama sanırım solumdaydı, çünkü tren gelirken ışığı söndürmemizi o söyledi. Sesin o taraftan geldiğinden hemen hemen eminim. Her tren gelişinde ışık söndürülüyordu. Bu kez de ışık

söndü ve Zack, 'Kazmaya devam et,' dedi. Ben de, 'Tamam,' dedim ve o sırada sol kulağımda bir silah sesi çınladı.»

«Sonra ne oldu?»

«Çukura düşmüştüm ve donuyordum. O sırada hiç acı hissetmedim, ama çok korkmuştum. T.S. ile Zack'e seslendimse de, hiç yanıt vermediler. Etraf karanlıktı, çok soğuktu. Işık tekrar yakılmayınca bir daha seslendim. Takatim kalmamıştı, çukurun içinde kollarımı başımın üzerine koyarak büzüldüm. Yeniden seslendim ve bu kez karaltılarını gördüm. Epey uzakta, ağaçların yanındaydılar. Avazım çıktığı kadar, 'Vuruldu!' diye bağırdım. Onlar da geri geldiler. Zack, 'Bir bakalım,' dedi ve çukurun kenarına geldi. Bluzumda toprak lekesinden başka bir şey görmediğini söyledi. Daha sonra T.S. ile Zack ışığı koluma tutup bluzun altına baktılar ve yine bir şey göremediklerini söylediler. Onlara vurulduğumu tekrarladım... kendimi giderek daha yorgun hissediyordum. Yardım getireceklerini söyleyip oradan ayrıldılar. Onlarla birlikte gideceğimi söyledimse de, çekip gittiler, çukurdan tek başıma çıktım.»

Jessie'nin bakışlarındaki sıkıntılı ifade kaybolmuştu. David onun olayı yeniden yaşadığını farkedebiliyordu. Bakışları uzaklara dalmıştı ve vücudunda daha önce gözlenmeyen bir gerilme vardı. Monica, Jessie'ye bir bardak su verdi, sonra karşıdan David'e baktı. Genç adam kadının gözlerinde, Tony Seals'in savunmasını üstlendiği için onu eleştiren bir ifade sezdi.

«Araba kazdığımız yerden pek fazla uzakta değildi, ama geri dönmek çok zordu. Hiç halim kalmamıştı ve soluk alamıyordum. Ben oraya vardığımda, üçü de arabanın arka tarafındaydılar ve konuşmaya dalmışlardı. Onlardan bana yardım etmelerini istedim, korkmuş gibi göründüler ve sanki benim yakınımda olmak istemiyorlarmış gibi geri çekildiler. Sticks'in çıktığı arka kapı açıktı. Ben de arka koltuğa uzandım. Yaramın acısı çok artmıştı ve ağlıyordum. Derken ağzımdan ve burnumdan kan gelmeye başladı, bayılacak gibiydim, gözlerimi kapatıp orada

öylece yattım. Ağzımda kan tadı vardı ve bu beni acıdan daha çok korkutuyordu. Biri arabayı çalıştırınca hastaneye gittiğimizi sandım, çünkü onlardan beni hastaneye götürmelerini istemiştim. Onlarda bana hastaneye gideceğimizi söylemişlerdi.»

«Arabanın durduğu anı hatırlıyor musun?»

Jessie acı bir sesle, «Beni dışarı attıkları anı mı?» diye sordu. «Eveeet, onu hatırlıyorum. Başım şoför mahalline doğru, yüzüm arabanın arkasına dönük olarak yatıyordum ve araba kötü bir patikada ilerliyormuş gibi durmadan sarsılıyordu. Sonra sarsıntılar kesildi, arka kapı açıldı. Sticks mi, yoksa Zack miydi, hatırlamıyorum, biri bana arabadan inmemi söyledi. Orada kanamayı durduracak bir tür bitkinin bulunduğunu söylediler. Onların ne yapmayı planladıklarını biliyordum, bu nedenle canımın acıdığını, hareket edemediğimi söyledim. Sonra T.S. ile Sticks bacaklarımdan tutup çektiler, Zack de öbür yandaydı ve beni dışarı itiyordu. Kanepenin altına düşmüştüm, beni ayaklarımdan tutup dışarı çekiyorlardı. Çok korkuyordum, çünkü etraf zifiri karanlıktı ve ben yalnız kalmak istemiyordum. Sonra Zack karşı koymamamı, çünkü orada kanamayı durduran bir bitki olduğunu yineledi. Ben de, 'Saçmalamayın,' dedim. 'Kanamayı kesen bitki mitki yok. Beni hastaneye götürün.' İşte o zaman Zack silahıyla parmaklarıma vurdu, ben de elimi çektim. Beni arabadan uzakta bir yere taşıyıp bıraktılar.

«Orada yatıyordum... Sanırım ağlıyordum, çünkü beni karanlıkta yapayalnız bırakacaklardı ve canımın acısı giderek artıyordu. Arabanın kapısının kapatıldığını duydum, onlara beni de yanlarında götürsünler diye seslendim. Hatta haşhaştan da hiç pay istemeyeceğimi belirttim. Sonra iki el silah atıldı ve ben de hemen sustum. Araba oradan uzaklaşıncaya kadar yerimden hiç kıpırdamadım. Onlar gittikten sonra da kıpırdamadım. Belki de içlerinden biri kıpırdamamı bekliyordur diye düşündüm. İki dakika kadar sonra geri döndüler ve silahtaki kurşunları bana boşalttılar.»

Oda çok sessizdi. David olanları kavramakta zorlanıyordu, bu da onun için olağandışıydı. O bu tür davalara çok alışkın bir profesyoneldi. Ne kadar çok ceset fotoğrafı ve ceset görmüştü. Ne kadar çok insanlık dramına tanık olmuştu... Bu kız onun için ne ifade ediyordu?

«Mermiler ne kadar yakınına düştü?» diye sordu.

«Bir mermi başımın hemen yanındaki pisliğe düştü. Bir başkası da...»

«Oğlanlar giderlerken, içlerinden birinin bir şey söylediğini duydun mu?»

«Yaa, evet. Biri, 'Sanırım onu mıhladık',» dedi ama kimdi bilemiyorum.»

«Arabadan sana kimin ateş ettiğini biliyor musun?»

Jessie başını hayır anlamında salladı ve tekrar kollarının üzerine dayadı. Çok yorgun görünüyordu.

«Tepenin eteklerine nasıl varabildin? Orası silahın atıldığı yerden birkaç kilometre uzakta.»

«Süründüm.»

«Süründün mü?»

«Orada yatmaktan korkmuştum. Bir süre ikibüklüm bekledim, ama acım dinmiyordu. Çevreden hiç ses gelmiyor, sadece rüzgârın sesi ve ormandaki hayvanların sesleri duyuluyordu. Orada öylece kalmak istemedim, bu yüzden sürüne sürüne ilerledim. Bu iş saatler sürdü ve canım çok yandı.»

Kızın gözlerinde yaşlar vardı. David donmuş kalmıştı.

«Ama onların bana bunu yapmalarına izin vermeyecektim. Bu nedenle sürüne sürüne ilerledim, bazen yürüyerek dibe ulaştım. O şarampole yuvarlandım. Ne zaman bir araba ya da kamyon geçse, olduğum yerden doğruluyordum. Bu da işin en kötü yanıydı. Vurulmaktan ve yalnız olmaktan daha kötüydü. Oradan geçenlerin hiçbiri benim için durmuyor, bana yardım etmiyordu.»

Teyp bandı dönmeyi sürdürüyordu. Güneş ışınları masanın üzerine vurmuştu. Monica kolunu Jessie'nin omuzlarına do-

layarak yatıştırıcı bir sesle konuştu. David duvara baktı, duygularının yüz ifadesine yansımaması için çok fazla çaba harcamak zorunda kalıyordu.

Monica'yla David danışma bölümünde buluşmaya karar verdiler. Monica, Jessie'yi kızların bölümüne geri götürdü. Öğle vaktiydi ve bekleme odası boştu. David köşedeki koltuklardan birine oturdu.

Ergenlik çağında bir oğlan danışma masasına doğru yürüdü. O anda David temsil etmek için büyük ücret aldığı çocuk-erkeği, Tony Seals'i düşündü. Delikanlı on sekiz yaşındaydı, beyni aldığı maddelerle çalışamayacak duruma gelmişti; hiçbir şeye, hiç kimseye hatta kendine bile aldırıyordu.

Ya çocuğun ebeveyni... Eğer Anton ve Emily Seals şirketin eski değerli müşterilerinden ve şirketin önemli ortaklarından Gregory Banks'in yakın dostları olmasalardı, David, Gault davası sonuçlandıktan bir gün sonra büroya asla gelmezdi.

Görüşme sırasında Anton Seals dimdik, ifadesiz bir yüzle oturmuştu, sırtındaki çizgili giysi üniforma gibiydi. Yaptığı tek duygusal hareket sürekli olarak karısının elini okşamasıydı. Emily Seals de soğukkanlılığını korumuştı, ama David kadının gözlerinin ağlamaktan kızarmış olduğunu farketmişti. Seals'ler eski parayı simgeliyorlardı. Şık insanlardı. Kadın da, kocası da oğullarının Jessie Garza'ya, kendine ve onların hayatlarına ne yaptığını pek kavrayamamıştı.

David bir gün önce bölge cezaevinde Tony Seals'e, «Jessie Garza'yı neden vurdun?» diye sormuştu. Ancak bu soruyu neden sorduğunu şimdi bile bilmiyordu. İnsan cezalandırılmasını önlemeye çalıştığı kişinin neden yasaları çiğnediğini bilmek istemezdi.

«Başımıza bela olmuştu.»

«Onu vurdun, çünkü...»

«Şey, işte... kız uyuşturucu bulmayı beceriyordu, biz de onu bir süre bu iş için kullandık, ama başımıza bela olmaya başlamıştı. Sonra Sticks'in yetiştirdiği marijuana bitkilerini parçaladı. Bu yüzden onun bize sorun olmaya başladığını ve çok geveze olduğu için kimsenin ondan hoşlanmadığını konuştuk. Zack de onu başımızdan defedebileceğimizi söyledi.»

«Hepsi bu mu?» diye David sormuştu. «Yani kız bitkileri parçaladı diye mi?»

«Sanırım... Zack hep öyle konuşurdu. Ne yaman bir vurucu olduğunu söylerdi. Daha önce de adam öldürdüğünü söylemişti, ama silahını hep yanında taşımasına rağmen, Sticks de, ben de buna pek inanmadık. O silahı kullanacağını sanmıyorduk.»

«Kız vurulduktan sonra neden Zack'in onu hastaneye götürmesini sağlamadınız?»

«Çukurun başındayken onu hastaneye götürmemiz gerektiğini belirttim ama Zack, 'Onun için endişelenme, burada ölecek,' dedi. Ben de olayı unuttum. Ayrıca gerçekten çok yorgundum ve polislerle başımızın derde girmesini istemiyordum.»

David, Monica'nın ona doğru geldiğini görünce ayağa kalktı. Birlikte dışarı çıktıkları zaman, «Kız iyi mi?» diye sordu.

«Fiziksel bakımdan iyi sayılır. Psikolojik bakımdan...» Monica başını salladı. «Güçlü bir bünyesi var, David, ama bilemiyorum. Kızın dağda çektikleri, başına gelen en kötü şey de değil. Duruşmalar sona erinceye kadar onu biz burada tutacağız, ama daha sonra Montana'ya, ailesinin yanına göndermek istiyoruz. Ne yazık ki, onlar kızı yanlarına istediklerinden pek emin değiller.»

David, «Lanet olsun,» dedi.

Monica acı acı, «Yaa öyle ama hayat bu işte,» diye söyledi. «Neden ilgileniyorsun?»

David omuzlarını silkti.

«Kız seni etkiledi, öyle değil mi? Aman dikkatli ol, David. Bu senin 'Buz Adam' görüntüne zarar verebilir.»

«Beni rahat bırak, Monica.» David bunları sinirlenmeden, bıkkın bir tavırla söylemişti. Şu anda espri çekecek durumda değilim.»

Monica genç adamın yorgun olduğunu sezmişti, üstelemedi.

«Haa, seni Gault kararından ötürü kutlamayı unuttum.»

Monica bu sözleri öyle bir tavırla söylemişti ki, David bunun bir iltifat sayılıp sayılmayacağından emin olamadı, bu nedenle hiç sesini çıkarmadı.

«Norm iyi bir savunma yaptığını söyledi.»

«İkimiz de iyiydik.»

Monica yüzünde hınzırca bir gülümsemeyle, «Filmde senin rolünü kim üstlenecek?» diye sordu.

David güldü. «Sen de filmde rol almayı düşünüyor musun?»

«Valla, bilemiyorum... Eğer Tom Cruise başrolü üstlenirse belki...» Monica durakladı. «Ne düşünüyorsun? Bende hâlâ iş var mı?»

«Evet, Monica, sende hâlâ iş var.»

Birdenbire kişisel sorunlara dalıvermişlerdi. Huzur bozucu bir durumdu bu.

David konuyu değiştirmek için, «Bak,» dedi. «Bu konu üzerinde bir anlaşmaya varmamıza imkân var mı?»

«Hiç yok, David.»

David gülümseyerek sordu. «Tom Cruise'u devreye soksam bile mi?»

«Tom Cruise uğruna bile olmaz.»

«Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama şansımı denemek istedim.»

«Her zaman deniyorsun.»

Konuşacak bir şeylerinin kalmadığını anlayınca kadar birkaç saniye öylece durdular.

Monica, «Kendine iyi bak,» dedi. David genç kadının bunu içtenlikle söylediğini biliyordu. Boşanmalarından en fazla acı çeken Monica olmuştu ve bu gerçek David'i hep üzüyordu.

«Sen de kendine iyi bak.» Kendi arabalarına yürüdüler. David genç kadının arabaya binip gidişini izledi, sonra gözlerini kapadı, havalandırma çalışınca kadar sıcak arabanın içinde

öylece oturdu. Gault olayından hemen sonra böyle bir davaya ihtiyacı yoktu. Onun asıl bir tatile ihtiyacı vardı. Ama zaten hep tatile ihtiyacı olmuştu. Baskı altında olmadığı bir zaman var mıydı, onu bile hatırlamıyordu. Aradaki tek fark, bunu daha önce düşünmemiş olmasıydı.

3

Darlene Hersch ekip odasına vardığında soluk soluğaydı. Fıskiye'nin üzerindeki saat ona kötü haberi verdi. Arabadan ok gibi fırlamış ama yine de geç kalmıştı. Artık yapabileceği bir şey yoktu. Sadece kötü bir izlenim yaratmaktan nefret ediyordu, özel bölümde görevli diğer polislerin hepsi de yıllar yılı polis örgütünde çalışmış kişilerdi. Darlene yeniydi ve geç kalan tek kişi olması da çok kötüydü.

Ekip odası küçüktü. Duvarların donuk yeşil boyası yer yer kabarmış, yerdeki muşamba da eskimişti. Duvarların ikisinde haberleşme tahtaları asılıydı, üçüncü duvarı da bir bülten tahtası kaplıyordu. Kalan boşlukların hepsini ise polislerin çalışmalarlarıyla ilgili karikatürler, büro yönetmeliğiyle ilgili açıklamalar ve yangın çıktığı takdirde ne yapılması gerektiğini anlatan büyük bir poster dolduruyordu.

Dış kısımdaki duvarda bir lavabo ve tezgâh vardı. Tezgâhta kâğıt bardaklarla dumanları tüten iki kahve kabı duruyordu. Odanın ortasında uzun, formika kaplı iki masa vardı. Ekipte görevli öbür kadın polisler, yani Sandra Tallant ve Louise Guest, kapıya yakın olan masanın ucunda oturuyorlardı. Darlene metal arkalı bir sandalyeye ilişti ve Çavuş Ryder onun geciktiğini farketmemiş olsa diye içinden dua etti.

Ortiz gür bir sesle, «Yine gece geç mi yattın, Darlene?» diye sordu. Darlene kızardı. Neale sırttı, Coffin alaylı alaylı gülümsedi. Çavuş Ryder odanın ön kısmındaki masasından başını

kaldırdı, Darlene de başını çevirip öfkeli öfkeli Ortiz'e baktı. Ortiz göz kırptı. Adi herif.

Ortiz tezgâhın önünde duruyordu. Yakışıklıydı ve kendisi de bunun bilincindeydi. Esmer teni, siyah bıyıkları, D'Artagnan stilinde taranmış kıvrıkcık gür saçlarıyla kadınların gözdesi rolünü oynuyordu. Darlene onun namussuzun teki olduğunu düşünmekteydi.

Çavuş Ryder ayağa kalkıp yanından hiç eksik etmediği klipsli tahtaya iştirilmiş notlarına göz gezdirdi. İriyarı, kendine güveni olmayan biriydi ve sanki her dakika incelemesse, gerçeklerin değişivereceğinden korkar gibiydi.

«Hepimiz burada mıyız?» diye sordu. Odaya girdiğinden beri içerde kaç kişi olduğunu çok iyi biliyordu.

«Tamam, yüzbaşının yasalarla ilgili gelişmeleri kapsayan haftalık bültenlerini incelememiş olanlar için bir açıklama yapayım. Geçen hafta savcılık Vonetta Renae King'in eşit korunma haklarının ihlal edildiği iddiasında bulundu.»

Ortiz seslendi. «Bizi orada bulurlar. Vonetta tanıdığım orospuların hepsinden daha çok saldırıya uğradı.»

Coffin kıkırdadı. Ryder öfkeli öfkeli ona baktı. Coffin eliyle ağzını kapatıp öksürdü.

Ryder yorgun bir sesle, «Devam etmemde bir sakınca var mı, Bert?» diye sordu. Ortiz'in soytarılık yapmasını önlemenin hiçbir yolu olmadığını çok iyi biliyordu. Aynı zamanda Ortiz'in en iyi yardımcı polislerinden biri olduğunun da bilincindeydi. Böylece bir denge kurulmuş oluyordu.

«Demin de belirttiğim gibi, savcılık fahişelik yasalarının haksız yere zorlandığını, çünkü sadece kadınların tutuklandıklarını belirtiyor. Parayla seks yapmayı öneren ve bunu kabul eden herkes suçlu sayıldığına göre, savcılık bu işi yapmanın iki taraf için de suç sayılması gerektiği kanısında. Şef Galton da bunu kabul ediyor. Siz hanımlar, bir erkek korumacıyla birlikte çalışacaksınız. Her zaman göz teması sağlayacak durumda olacaksınız.»

Darlene, «Çavuşum?» diye atıldı.

«Evet.»

«Ben de hep bunu düşünüyordum. Bizler fahişeler gibi gi-yineceğiz, öyle değil mi?»

«Evet, öyle.»

«Eee, tuzağa düşürme nasıl olacak? Yani adamın kafasına bu fikri sokmamız gerekiyor, öyle değil mi?»

«Yasal danışman buna gerek olmayacağını söylüyor, ama sözkonusu kişinin seks ve fiyat konularını açıkça dile getirmesi sağlanmalı.»

Louise sordu. «Bu iş için ne kadar ileri gidebiliriz?»

«Sen yeterince ileri gittin,» dedi Ortiz. Coffin güldü, sonra utanıp sustu.

«Tanrı aşkına, Bert, yapma. Bu çok önemli.»

Darlene de bunun önemli olduğunu düşündü. Ortiz'e, Coffin'e ve Neale'e lanet olsun. Bunlar kadınları üniformalı sekreterler olarak düşünecek yerde neden ciddiye almazlardı?

«Bu güzel bir soru. Yasalara göre siz... şey... tuzağa düşürdüğünüz kişiyle seks yapmak zorunda değilsiniz. Eğer erkek cinsel ilişkide bulunmayı önerir ya da bunu yapmayı kabul ederse, yasa çiğnenmiş sayılır. Siz hanımlar, bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz kuşkusuz... şey... yasa bunu cinsel organlar, ağız... ve şey... anüs yoluyla temasta bulunmak diye tanımlıyor.»

Ryder kızardı. Gerçekten kızardı. Darlene gülmek istediye de, durum gerçekten çok acıklıydı. Neden çevrede kadın olmayınca ağzından çıkan küfürleri şimdi sıralamıyordu?

«Bu nedenle para karşılığında böyle bir teklif alırsanız, adamı tutuklayabilirsiniz.»

Ortiz, «Bu işi nasıl yapacağız?» diye sordu.

«Sokakta tek başınayken tutuklama yapılmasını istemiyorum. Herhangi bir karışıklık çıkmasına izin vermemeliyiz. Tuzağa düşürdüğünüz kişiyi erkek yardımcıya getirmelisiniz. Orada bir erkek olursa, bela çıkması olasılığı azalır.»

«Ya tuzağa düşürülen erkek arabasına binilmesini isterse...»

«Kesinlikle olmaz, arabalara binilmeyecek. Siz hanımların, yardımcılardan ayrı kalmanızı istiyorum. Eğer adam böyle bir teklifte bulunursa, ona çevrede polislerin olduğunu ve sizin arabaya bindiğinizi görürlerse, gelip tutuklayacaklarını söylersiniz. Adamlar yardımcınızın beklediği yerde buluşmayı önerin. Eğer adam araba diye ısrar ederse, yanından uzaklaşın. Tamam, başka sorusu olan var mı? Yok mu? Güzel. Şimdi sizden adamları yakalamanızı istiyorum. Bazı yargıçlar var, kimlerden söz ettiğimi siz de biliyorsunuz... Bu adamlar böyle davaları düşürmek için fırsat kolluyorlar. Bir doktoru ya da ünlü bir avukatı yakalayınca kadar bekleyin. Onlara hiç fırsat tanımayın. Oldu mu? Şimdi, Tallant ve Coffin'in Dokuzuncu Caddeyle Birside arasındaki bölgede çalışmasını istiyorum. Louise, siz Neale'le birlikte Hilton çevresini alın. Darlene ve Bert, siz de park bloklarının olduğu bölgeye gidin.»

Darlene daracık siyah mini eteğini düzeltti, sonra sarı Afro perukasını polis arabasının dikiz aynasına bakarak başına yerleştirmek için dizlerini kırdı. Düz sarı saçları, iri mavi gözleri ve bronz rengi teninin yarattığı California'lı sörfçü kız havası takma kirpikler, tonlarca boya ve kıpkırmızı dudak boyasıyla bozulmuştu. Perukasının son düzeltmelerini yaparken, soytarı gibi olduğunu düşündü.

Ortiz güldü. «Hiç de kötü değil, Darlene. Galiba kendine yanlış meslek seçmişsin.»

Darlene ekip odasındaki olaydan sonra ona hâlâ kızgındı, «Kes sesini,» diye tersledi.

«Senin sorunun nedir biliyor musun, Darlene, beni tanımak için hiç zaman ayırmaman. Devriyeden sonra karşılıklı oturup bir şeyler içseydik, beni daha iyi tanıyabilirdin.»

Darlene yerinde doğrulup genç adamın gözlerinin içine bakarak, «Bu gece senin erkeklik palavralarına ayıracak zamanım yok. Lütfen, paltomu ver.»

«Lütfen» sözcüğünü harflerin üzerine basa basa söylemişti. Ortiz güldü ve arkadan ucuz bir tavşan kürkü mantoyu aldı. Darlene nefes almasını zorlaştıran daracık, kıpkırmızı bir süveter giymişti. Süveter görünsün diye mantonun önünü açık tutuyordu. Siyah külotlu çoraplar ve yüksek topuklu siyah çizmeler resmi fahişe üniformasını tamamlıyordu. Silahını unutmadığından emin olmak için çantasını açıp baktı.

Ortiz kendine gözetleme yeri olarak loş bir park yerini seçmişti. Blokun öbür yanında bir işhanı, sokak boyunca da bir kuyumcu dükkânı, bir ayakkabı tamircisi, bir güzellik salonu ve sabaha kadar açık kalan bir kafe vardı. Burası sadece eşit aralıklarla dizilmiş sokak lambalarıyla aydınlanıyordu.

Ortiz birden ciddileşerek, «Plan nedir?» diye sordu.

Darlene sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, güneye giden tek yönlü bir sokaktı.

«Kafenin karşısından köşeye doğru yürüyeceğim. Böylece yolun iki tarafındaki trafiği kollamış olurum. Beni buradan görebilecek misin?»

«Evet. Köşedeki sokak lambasının altında dur yeter. Bu binalar benim görüş alanımı azaltıyor.»

«Eğer tutuklamayı sağlayacak derecede iyi bir teklif alırsam perukama dokunurum, sonra da tuzağa düşürdüğüm adamı bu-
raya getiririm.»

«Bunu nasıl başaracaksın?»

Darlene müşteriyi kandırmak için ne tür bir hikâye uyduracağını tasarlamamıştı. Ortiz arabaya yaslanıp genç kadını süzdü.

«Park yerinde arabam olduğunu ve odamın anahtarlarının arabada kaldığını söylerim. Bunu nasıl buldun?»

Ortiz doğrulup gerindi.

«Güzel. Orası oldukça karanlık, sen arabaya gidinceye kadar ben gizlenebilirim,»

Darlene, «Tamam,» dedi ve Ortiz'e arkasını dönüp park yerinde yürümeye başladı. Midesi kalkmıştı, birden tuvalete gitmek istedi. Sinirlendiği zamanlar hep böyle olurdu; şimdi de birdenbire sinirleri bozulmuştu, ayrıca biraz da korkuyordu.

Ortiz onun arkasından seslendi. «Darlene, işi şansa bırakma.»

Darlene on beş dakikadan beri bekliyordu, o sırada bej bir Mercedes ona doğru gelmeye başladı. Araba yanından geçerken Darlene sürücüsüne dikkatle baktı. Sarışın, yakışıklı biriydi. Adam ona gülümsemiş, Darlene de arabayı durdurur umuyla gülümsemesine karşılık vermişti, ama adam durmamıştı. Darlene şu tavşan kürkü mantoyu neden giydiğini bilmiyordu. Hava böyle bir manto için çok sıcaktı. Eğer kısa zamanda bir av bulamazsa, mantoyu araba parkına geri götürmeye kararlıydı. Arkasına dönüp Ortiz'e baktıysa da, karanlıkta onu göremedi.

Mercedes tekrar oradan geçti ve karşı kaldırıma yanaşıp durdu. Adam Darlene'e işaret etti, genç kadın yürürken kollarını sallamayı ihmal etmeden arabaya doğru ilerledi. Yüksek topuklu çizmelerle bileğini burkmamak için dikkatli olması gerekiyordu.

Adam, «Güzel bir gece,» dedi. Darlene onun biraz sinirli olduğunu ama sakın görünmeye çalıştığını düşündü.

«Fena değil. Bu eski, kocaman arabayla tek başına dönenip durmanın sebebi nedir?»

Adam gülümsedi. Darlene belki de evlidir diye düşündü. Baba dışarlarda gönül eğlendirirken küçük kadın nerelerdeydi? Brix kulübünde mi? Belki de koca iş toplantısındaiken o da evinde televizyon izliyordu. Darlene anneye, babanın fuhşa teşvik yüzünden tutuklandığını anlatırken, kadının yüzünün alacağı ifadeyi görmek isterdi.

«Öylesine dolaşıyordum, biraz eğleneyim diye bakmıyorum. Sen ne yapıyorsun?»

«Ben buralarda dolanıyorum, şekerim. Ben de biraz eğlen-
ce arıyorum...»

«Birlikte çok eğlenebileceğimiz bir yer biliyorum. Benimle
gelmek ister misin?»

Darlene eğildi, dirseklerini arabanın camına dayadı. Sü-
veterinin üstteki düğmeleri açtı, sarışın adam gözlerini onun
göğsünden ayıramıyordu. Darlene adama bu kadar yaklaşıncı
nefesinin içki koktuğunu farkettiler. Besbelli çok içmiş ama ayık
kalmayı başarmıştı.

«Ben de biraz eğlenmek isterim, şekerim. Ne tür bir eğ-
lence var kafanda?»

Adam, «Canım bilirsin, işte, eğlence,» diye kestirip attı.

Av giderek huzursuzlaşıyordu. Belki de bu tür oyunları hiç
oynamamıştı. Darlene de sabırsızlanmaya başlamıştı. Adam tıl-
sımlı sözcükleri söylese de ilk tutuklanmasını yapabilse diye dü-
şünüyordu.

Darlene şehvetli görünmeye çalışarak, «Benim aklımdaki
eğlenceyi mi düşünüyorsun?» diye sordu.

Av yolun aşağısına, yukarısına bakındı.

«Bak, şu arabaya bin de öyle konuşalım istersen.»

«Sende para var mı, şekerim?» Darlene işi hızlandırmak is-
tiyordu.

Sarışın adam şaşırmış göründü.

«Neden sordun?»

«Benim düşündüğüm eğlence pahalıya patlayabilir de on-
dan...»

Av pek tedirgin olmuşa benziyor, gözleri fıldır fıldır dönü-
yordu.

«Bak,» dedi adam. «Ben burada durmak istemiyorum. Her
taraf polis dolu. Eğer arabaya binmek istiyorsan, bin.»

Darlene sağ eliyle perukasını okşadı.

«Neden polislerden korkuyorsun? Ben buralarda hiç polis göremiyorum.»

«Daha fazla bekleyemem. Sen iş yapmak istiyor musun, istemiyor musun?»

Darlene midесinin allak bullak olduğunu hissetti. Ne kadar da yaklaşmıştı... Bu adamı kaçırmak istemiyordu. Bir dakikacık daha bekletebilseydi. Bu işi hemen hemen başarmış gibiydi.

Ortiz, Mercedes'in yavaşladığını görünce yerinde doğruldu. Araba hızlanıp yoluna devam ederken de arabanın sürücü koltuğunda aşağı kaydı. Bu görevin boşuna zaman kaybından başka bir şey olmadığını düşündü. Ayaküstü iş tutmak isteyen ve bunun bedelini ödemek zorunda olan zavallı bir serseme suçüstü yapmak... Polis örgütüne, bunu yapmak için katılmamıştı. Neden tam iyi işler başarmaya başlamışken onu narkotik bürodan almışlardı? Ve de Darlene Hersh'le çalışmak... Tanrım, bu şanssızlık değil de neydi? Kendini bir şey sanan Bayan Çetin Ceviz... Belki de görüldüğü kadar zor elde edilir biri değildi. Bazen asıl bu yolun yolcusu olanlar erkeklere kök söktürürlerdi. Acaba Darlene yatakta nasıldı? Sevgili Darlene... Ortiz kendi kendine güldü. Belki de üstte olmayı yeğlerdi. Darlene çoğu zaman öyle olmak istermiş gibi davranıyordu.

O Mercedes yine ortaya çıkmıştı. Ve araba duruyordu. Ortiz doğruldu. Darlene vücudunu kıvıra kıvıra sürücüyle konuşuyordu. Ortiz bu uzaklıktan adamı pek iyi göremiyordu.

Darlene şimdi dirseğini arabanın camına dayamıştı. Galiba iş oluyordu. Evet, kız perukasına dokunmuştu. Şimdi yapacağı tek şey adamı park yerine getirmektir.

Ortiz ince bir ceket giymişti. Tabancası belindeki kılıftaydı. Silahını bir yokladı. Mercedes kullanan biri belki zorluk çıkarmazdı. Darlene hâlâ cama doğru eğilmiş duruyordu. Poposu güzeldi, uzaktan bile. Ortiz işin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etti. Tanrım, çok yorulmuştu. Golden Horse harındaki

garson kızla iş tutmuştu, sabaha kadar beraber olmuşlardı. Ortiz esneyip başını salladı. Kadınlarla oynamayı azaltmalıydı. Çok fazla kadın insanı öldürebilirdi. Tıpkı sigara gibi. Ama yine de... o da nesi...

Darlene yan tarafa geçip arabaya biniyordu. Araba hareket etmişti. Ortiz kontak anahtarını çevirdi. Motor çalıştı ve araba park yerinden ayrıldı. Lanet olsun. Hatırlamıştı. Sokak tek yönlüydü, ters yönde gidiyordu. Şu budala sürtüktü... Eğer yolu dolışmaya kalkışır, onları gözden kaybedecekti, bu kesindi. Vakit geçti ve sokak da bomboştı. Ortiz kararını verip direksiyonu sağa kırdı. Araba dönerken lastikler gıcırdadı. Şu budala sürtüktü... Ortiz raporunu hazırladığı zaman gününü görürdü. Bundan daha budalaca bir şey yapılamazdı. Ortiz telsizi aldı. Mercedes çok hızlı giderse, yardıma ihtiyacı olabilirdi. Tam merkezi arayacağı sırada fikrini değiştirdi. Olanları rapor ederse, Darlene'in başı iyice derde girerdi. Ortiz bunu istemiyordu. Ayrıca arabayı gözden kaçırmazsa, her şey yolunda gidebilirdi.

Ortiz arabayı Morrison'a doğru çevirdi. İşte Mercedes oradaydı. İki ışık ötedeydi ama fazla trafik yoktu. Ortiz rahatlayıp arabayı yavaşlattı. Sürücünün onu farketmesini istemiyordu. Darlene ne kadar zorlu biri olduğunu kanıtlamaya neden kalkışmıştı? Bu iş bittikten sonra ona adamakıllı bir diskur geçecekti. Hayır, Sandra ya da Louise'in onunla konuşmasını isteyecekti. Bu kız bir erkeği asla dinlemezdi.

Çevre yoluna saparlarken Darlene, «Senin adın nedir tatlım?» diye sordu. Adam başını çevirip gülümsedi. Dişleri güzeldi, bir sinema oyuncusununkiler gibi düzgün ve bembeyazdı. Darlene böylesine yakışıklı bir erkeğin sevişmek için para ödemek zorunda kalmasına anlam veremiyordu.

«Ya seninki nedir?»

«Darlene.»

«Güzel bir isim. Bu kadar çok makyaj yapmamalısın, Darlene senin gibi güzel bir kızın buna hiç ihtiyacı yok.»

Darlene dikiz aynasına bakarak saçlarını düzeltti. «Şey, sağol,» dedi. Ortiz arkalarındaydı. Güzel. Darlene, Ortiz'in onu izlemesine güvenmişti. Morrison'dan döndükleri zaman, Ortiz'i görünceye kadar düşündü. Eh, canı cehenneme. Bu, A tipi mükemmel bir tutuklama olacaktı.

Adam gözlerini yoldan ayırmadan, «Galiba güzel memelerin var,» dedi. Bunları söylerken ses tonu sertleşmişti. Darlene bir an için huzursuz oldu.

«Teşekkür ederim. Onlar için özel planların var mı?»

Adam güldü ama bir şey demedi. Ortiz birkaç araba boyu geriden geliyordu. Bir eşya kamyonu yol değiştirdi ve koca kasasıyla arabasının yolunu kesti.

«Karın sana iyi davranmıyor öyle mi, ha?»

Adam yine cevap vermedi, dönüp Darlene'e baktı. Gülmüyordu ama gözlerinde gülmenin izi yoktu. Bu gözler Darlene'in sinirlerini bozuyordu, birden çaresiz kaldığını düşündü.

«Şey, Darlene sana iyi davranacak. Şimdi söyle bakayım, Darlene'in sana ne yapmasını istiyorsun?» Genç kadın sesini alçaltıp seksi bir tonla konuşmaya çalıştı.

Mercedes çıkış rampasına girdiği sırada kamyon hâlâ Ortiz'in görüşünü engelliyordu. Ortiz bir küfür savurdu ve dönüşü kaçırmamasına ramak kaldı. Hâlâ arabaya plakasını okuyabilecek kadar yaklaşmamıştı ve onları kaybetmeyi de göze alamıyordu. Rampanın sonuna geldiğinde trafik yoğunlaşmıştı ve Mercedes'in de hızı artıyordu. Ortiz sonunda trafiğe girdi ama Mercedes de gözden kaybolmuştu. Öfkeyle direksiyona bir yumruk vurdu, yolun iki kenarındaki neon lambalarıyla aydınlatılmış lokantaları ve motel parklarını incelemeye başladı. Hiçbir şey yoktu. Hiç. Hadiii. Neredesiniz?

Derken Ortiz arabayı gördü. Mercedes, Raleigh Moteli'nin bürosunun önünde durmuştu. Ortiz motelin önünden geçerken plakayı okumaya çalıştı ama bakış açısı kötüydü ve hızlı gidiyordu. Dikiz aynasından, Darlene'in arabadan indiğini gördü. Ortiz motelin hemen yanındaki McDonalds'ın önünde durdu.

«Burada iş konuşmak istemiyorum, Darlene, ama çok iyi bir ücret alacağınızı garanti edebilirim.»

Çevre yolundan ayrılmışlardı ve Darlene, Ortiz'in onları gördüğünden emin değildi. O kamyonu lanet olsun... Bu adamda canını sıkmaya başlayan bir gariplik vardı. Hiç açık vermiyordu ve Darlene de acelecilik ettiğini düşünmeye başlamıştı.

Adam arabayı Raleigh Moteli'nin park yerine soktu. Darlene çantasını yokladı, silahın temasını hissetmek onu rahatlatmıştı. Ortiz bir kadın fahişeyi suçüstü yakalamaya kalkışsaydı hiç korkmazdı. Darlene arka pencereden dışarı baktı. Ortiz neredeydi? Polis arabasını artık hiç göremiyordu.

Adam, «Oda için kayıt yaptırmamı istiyorum,» dedi. «Ben arabayı park yerine bırakacağım.»

«Ben...»

«Bunda korkulacak bir şey yok...» Adam gülümseyerek Darlene'in eline bir tomar banknot tutuşturdu.

Darlene parayı alıp dışarı çıktı. Adam arabayı bürodan epey uzaktaki park yerine götürdü. Yaşlı bir adam kalın camlı, madeni çerçeveli gözlüklerinin arkasından bir kitabı okumaya çalışıyordu. Darlene içeri girince başını kaldırdı.

«Bir oda istiyorum.»

Yaşlı adam hiç sesini çıkarmadan Darlene'e bir kayıt kartı uzattı. Darlene masanın üzerinde duran plastik tutucudan bir kalem aldı. Adını yazdı, adres yerine de kuzey bölge amirliğinin adresini yazdı. Dava mahkemeye intikal ettiği zaman bu iyi bir kanıt yerine geçecekti.

Kâtip, «Peşin otuz beş papel isterim,» dedi, hiç çekinmeden Darlene'in memelerine bakıyordu.

Darlene parayı verirken, «Ne kadar kalacağımı neden sormadınız?» dedi. Adam bir kaşını kaldırıp genç kadına baktı, sonra ağır ağır başını sallayıp hiç yanıt vermeden parayı aldı.

Anahtarı Darlene'e verirken, «Sokak tarafında ikinci kat,» dedi. Büronun kapısı kapandığında yine kitabını okumaya dalmıştı.

Büro, motel odalarından ayrıydı. Darlene park yerini geçti, demir merdivenlerden yukarı çıktı. Topukları madeni basamaklara değdikçe metalik sesler çıkarıyordu. Sonunda ikinci katı boydan boya kateden sahanlığa vardı. Sarışın adam görünürlerde yoktu.

Darlene motel odasının önünde durup sahanlığı gözden geçirdi. Öbür uçta, gölgelerin arasında birinin durduğunu görür gibi olmuştu ama bundan emin değildi. Yine sinirleri bozulmaya başlamıştı. Bu adam üçkâğıtçının teki olabilirdi. Darlene elini silahının üzerinde tutmaya karar verdi. Aralarında mesafe olmasına dikkat etmek zorundaydı.

Darlene kapıyı açıp elektriği yaktı. Pis hava ve deterjan kokusu midesini bulandırdı. Havalandırma aygıtı neredeydi? Motel odaları her zaman moralini bozardı. Öylesine steril ve kişiliksizdiler ki... Cehennemin, insanların yapayalnız, kimseyle bağlantıları olmadan oturdukları bir dizi motel odalarından oluştuğunu hep düşünmüştü.

Üzerinde soluk sarı renkte örtü bulunan iki kişilik bir yatak vardı. Örtünün altına iki yastık atılmıştı, yatağın iki yanında adi tahtadan yapılmış komidin duruyordu. Büyük aynalı bir tuvalet masası yatağın tam karşısındaydı. Tuvaletin bir köşesinde renkli televizyon, öbür köşesinde de bir telefon, kent dışı ve yerel numaraları aramak için neler yapılması gerektiğini bildiren de bir kâğıt vardı. Odadaki başka tek eşya, oturma yerleri çökmüş, İskandinav tipi iki koltuktu. Darlene kapıya dönük olan koltuğa oturdu ve bir elini çantasına soktu. Kapı açıldı.

Sarışın adam, «Merhaba, Darlene,» dedi. Orta boyluydu. Pantolonu açık kahverengiydi. Çiçekli gömlek pahalı bir giysiye benziyordu. Cilalı pabuçları da... Darlene adamın kapıyı kapadıktan sonra içerden kilitletiğini farketti ve çantanın içindeki silahı daha sıkı tuttu.

Huzursuz bir tavırla, «Bunu neden yaptın?» diye sordu. Adam sırtıttı.

«Kimse bizi rahatsız etmesin diye.»

Darlene'e doğru gelmeye başlamıştı ama yatağın yanına varınca durdu.

Sakin bir sesle, «Neden üstündekileri çıkarmıyorsun?» dedi. «Şu sözünü ettiğimiz memeleri görmek istiyorum.»

Darlene her şeyin çok fazla ileri gittiğine karar verdi. Bir hata yapmıştı ve bu işten kurtulmak istiyordu. Belki de adam sapığın tekiydi. Belki Darlene'in sadece çıplak kalmasını istiyordu, sonra da çekip gidecekti. Böylece yasalar çiğnenmemiş olacaktı. Karısının onu tatmin edemediği hasta bir namussuz. Darlene alay konusu olacaktı. Kendini hasta gibi hissetti. Neden kurallara uymamıştı?

«Bak bu bir striptiz gösterisi değil. Eğer seks yapmak istiyorsan söyle, aksi halde ben gidiyorum.»

«Gitme, Darlene. Her şey burada kaldığına değecek.»

Adamın sesi boşuklaşmıştı. Darlene onun şehvet duygularının kabardığını hissedebiliyordu. Adam yine hareket etmişti. Hemen hemen genç kadının yanına varmıştı. Darlene kararını verdi. Bu oyunu hemen şimdi sona erdirecekti. Adamın ona teklifte bulunduğunu söyleyecekti. Böyle yapmak zorundaydı. Bir hikâye uydurabilirdi. Adam nasıl olsa polise yalvaracaktı. Yargıç karşısına çıkmayı göze alamazdı.

Darlene, «Parayı unut, bayım,» dedi. «Avukat tutmak için para lazım olacak.»

Adam dondu kaldı.

«Ne?»

«Beni duydun. Ben bir polisim. Sen de tutuklusun.»

Ortiz, McDonalds'ın binasının köşesinden, Darlene'in merdivenleri çıktığını gördü. Genç kadın sahanlığın sonuna doğru yürüdü ve odalardan birine girmeden önce çevresine bakındı. Birkaç saniye sonra sarışın bir adam sahanlığın öbür ucundan, karanlığın içinden sıyrılıp hızlı hızlı kapıya yürüdü. Aradaki mesafe çok fazlaydı, olanları görmek olanaksızdı, ama adam zayıf ve atlet görünüşlüydü. Ortiz çiçekli gömleği ve bronz teni gayet iyi farkedebilmişti.

Motel odasının kapısı kapanınca Ortiz kaygılanmaya başladı. Onun da orada olması gerekiyordu ama Darlene'in işini bozmak da istemiyordu. Ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Ortiz deneyimli bir polis olduğu için Ryder onları işe birlikte yollamıştı. Eğer Darlene'in başına bir şey gelirse, Ortiz suçlanacaktı. Kararını verip hemen motele koştu.

İkinci katın merdivenlerini çıkarken çıığı duydu. Bir an olduğu yerde donakaldı, sonra bir şangırtı oldu, ikinci bir çıkılık duydu. Odanın içinde ışık yandığından motel odasının ince perdelerinin arkasından adamın karaltısını görebiliyordu. Her şey çok çabuk oluyordu. Ortiz adamın kıpırdamadığını farketti.

İşık söndü ve Ortiz merdivenin basamaklarını ikişer ikişer çıktı.

Odada biri inliyor, birisi de kesik kesik soluk alıyordu. Ortiz kapıya, kilidin tam üstüne olanca gücüyle ayağını vurdu. Bir çatırtı oldu ama kapı açılmadı. Ayağıyla kapıya tekrar vurunca kapı içeriye doğru yıkıldı. Kapının dışındaki lamba içerde soluk sarı renkte bir aydınlık sağlamıştı. Darlene odanın öbür köşesinde parçalanmış bir bebek gibi yerde yatıyordu. Başı bir yana kaymış, ağzının kenarından kan damlıyordu. Boynunda kırmızı bir bıçak yarası vardı ve çevresi bir kan gölüne dönmüştü.

Ortiz'in gözlerinin ortasında bir şey infilak ederken silahı elinden düşürdü. Boynuyla sırtının ortasında korkunç bir acı hissetti. Yere düşerken başı karyolanın metal kenarına çarptı. Kapı

lambasının ışığı altında, kapıda sarışın bir adam duruyordu. Bir an orada durup sonra ürkmüş bir geyik gibi hızla oradan uzaklaşmıştı. Ortiz dikkatini o adamın yüzüne vermeye çalıştı. Sarı, kıvrırcık saçlar. Ortiz o yüzü asla unutmayacaktı. Asla.

4

«David, buraya gel. Seninle tanışmak isteyen biri var.»

David çevresine bakındı, şöminenin karşısında birkaç kişiyle birlikte olan Gregory Banks'i gördü. Gregory, Senatör Martin Bauer'in siyasal yandaşıydı ve senatörün tekrar seçilmesi için para toplamak amacıyla nehir kıyısındaki görkemli evinde bir kokteyl parti düzenlemişti.

Gregory iriyarı bir adamdı. Eski bir boksör ve eski bir deniz piyadesiydi, gençlik yıllarında sendikacılık yapmış, sonra gece okuluna devam ederek hukuk öğrenimini tamamlamıştı. Sendikaların avukatlığını yapıyordu ve sendikalar da onu zengin bir adam yapmışlardı.

David hukuk fakültesindeki son yılından önceki yaz ülkeyi boydan boya dolaşmış ve Portland'a bayılmıştı.

Fakülteden mezun olduktan bir hafta sonra David ailesiyle vedalaşıp Oregon baro sınavlarına katılmak için New York'tan batıya uçtu. Bu kararından hiçbir zaman pişmanlık duymamıştı. Doğu kesimindeki hukuk fakülteleri mezunlarını şirket hukuku üzerinde çalışmaya yönlendiriyorlar, öğrencilerin tek başlarına büro açmalarının ve duruşmalara çıkmanın sıkıcı bir iş olacağı inancını vermeye çalışıyorlardı. Portland'da farklı duygular hakimdi. Kişinin kendi başına iş yapması destekleniyordu. David baro sınavını kazandıktan sonra bir hafta içinde Amerikan Bankası binasının dördüncü katına kendi tabelasını asabildi.

İyi bir avukattı ve çok geçmeden ciddi bir suçlamayla karşı karşıya kalanların başvurmaları gereken kişi oldu. Cezaevleri

yasa tasarısı üzerinde çalışırken, bu işlere onun gibi gönüllü olarak katılan Gregory Banks'le tanıştı. Aralarındaki yaş farkına rağmen, hemen dost olmuşlardı. Banks bir akşam David'i evine yemeğe davet etti ve David'in onun firmasına katılması fikrini ortaya attı.

David karar vermek için bir hafta süre istedi. Bağımsızlığından bir ölçüde vazgeçme fikri hoşuna gitmiyordu ama Gregory Banks'le ortak olmak da önemliydi. Sonunda teklifi kabul etti ve firma bürolarını First National Bank Tower'a naklettiğinde, David de artık şirkete ismen ortak olmuştu.

Gregory uzun boylu, kartal burunlu, uzun, yağlı saçlı bir adamı onunla tanıştırırken, «David, bu bey Leo Betts,» dedi. «Hukuk Fakültesinde profesör.»

Profesör Betts otuz yaşlarında, ufak tefek bir kadının yanında duruyordu.

Gregory ekledi. «Ve eşi Doris.» David profesörle tokalaştı.

«Leo senin Ashmore davasıyla ilgili raporunu okumuş.»

«Harika bir iş. Suç hukuku bölümü birinci sınıf öğrencilerine bunu birinci sınıf bir tartışma örneği olarak okutacağım.»

David, «Bana kalırsa bu, birinci sınıf bir cezalandırma ödevi olabilir,» dedi. «Rapor yüz sayfadan fazla.»

Gruptakilerin hepsi bu sözlere güldüler. Gregory bir başka çifti, kısa boylu, dazlak kafalı bir adamla uzun boylu, şık karısını işaret etti.

«John ve Priscilla Moultrie. John bankerler tröstünde, Priscilla da Fairmont ilkokulunda öğretmen.»

Gregory'nin sıkıcı bir alışkanlığı vardı, insanları mesleklerini açıklayarak takdim ederdi. David bu çifte başıyla selam verdi; onun dikkatini grubun biraz ilerisinde tek başına duran bir kadın çekmişti.

Bayan Moultrie, «Ashmore davası nedir, Gregory?» diye sordu ama David'e bakıyordu. Biran için bakışları birleşti.

Kadının kocası, «Ashmore... şu öğrencilere tecavüz edip sonra da öldüren adam değil miydi?» dedi.

Profesör Betts gülümseyerek, «Evet,» diye yanıtladı. «David iki hafta önce eyalet yüksek mahkemesinin kararı değiştirmesini sağladı. Muhteşem bir iş. Bin sekiz yüz doksan üçte görülmüş olan bazı davalara mahkeme heyetinin dikkatini çekti.»

Genç kadın hafifçe gülümsedi ve David de başıyla selam verdi. Şu sohbetten kurtulur kurtulmaz gidip o kadınla konuşmaya karar vermişti. Ashmore davası onun sevdiği konulardan biri değildi.

Bayan Moultrie sordu. «Bu, adamın serbest kalacağı anlamına mı geliyor?»

David içini çekti. «Hayır. O pisliği başından itibaren yeniden ele almam gerekeceği anlamına geliyor. Son defasında iş bir ay sürmüştü.»

Bayan Moultrie şaşkınlıkla tiksinti karışımı bir ses tonuyla, «Siz o adamı savundunuz mu?» diye sordu.

Gregory sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi, «David ağır ceza avukatı,» dedi.

«Belki de ben bunu hiçbir zaman anlayamayacağım, Bay Nash.» Kadın kasten David'e soyadıyla hitap etmişti. «Öldürülen çocuklardan birini tanırdım ve o adamın yaptıklarını yapmış birini nasıl savunabildiğinizi anlayamıyorum.»

Gregory, «Ashmore'u da birinin savunması gerekiyordu,» dedi.

Bayan Moultrie, «Duyduğuma göre adam öldürmeden önce o çocuklara işkence yapmış.»

David hemen atıldı. «Bu hiçbir zaman kanıtlanamadı.» Ne var ki, Bayan Moultrie için olayın kanıtlanamamasının bir anlam taşımadığını geç de olsa farketmişti.

Profesör Betts, «Bir avukat suçundan ötürü bir adamı savunmaktan kaçınamaz,» dedi.

«Siz Adolf Hitler'i savunur muydunuz, profesör?» diye Bayan Moultrie hor gören bir tavırla sordu.

Bir an için sıkıcı bir sessizlik oldu. Sonra Profesör Betts soruyu yanıtladı. «Evet. Bizim hukuk sistemimiz bir suçla suçlanan kişinin suçu kanıtlanıncaya kadar suçsuz sayılacağını belirtiyor.»

«Peki ya müşterinizin suçlu olduğunu bilerseniz, Bay Nash? Adamın üç okul çocuğunu birkaç gün evinde sakladığını, onlara tecavüz ettiğini, sonra da öldürdüğünü bilerseniz?»

Kadının kocası söze karıştı. «Aman yapma, Priscilla. Bu haksızlık.» Adamın yüzü kızarmıştı, konuşmanın bu şekle dönüşmesinden rahatsız olduğu belliydi.

David de kendini huzursuz hissetti. Profesör Betts onu savunmuştu, ama neden yapmak zorunda bırakıldığı bir iş için savunulması gerekiyordu? Daha önce hiç karşılaşmadığı bu kadın neden ona karşı açık açık düşmanca davranıyordu?

«Korkarım ki, davanın gerçeklerini burada tartışamayacağım, Bayan Moultrie. Sizinle müvekkilimin suçluluğunu ya da suçsuzluğunu tartışmaya kalkışırsam, onun bana güvenini sarsmış olurum.»

«O halde bir genelleme olarak değerlendirelim. Gerçekten bilmek istiyorum.»

«Sistem, kişisel davalardan daha önemli olduğu için suçlu bir insanı da suçsuz biri gibi vargücünüzle savunursunuz, Bayan Moultrie. Eğer suçlular arasında ayrıcalıklar yaratmaya başlarsanız, günün birinde suçsuzlar arasında da ayrıcalık yaratmaya başlarsınız.»

«Ve bu nedenle suçlu olduklarını bildiğiniz kişileri de temsil ediyorsunuz, öyle mi?»

«Müvekkillerimin çoğu suçludur.»

«Siz de... onları kurtarıyorsunuz... Davalarını kazanıyorsunuz, öyle mi?»

«Bazen.»

«Bu sizi hiç rahatsız etmiyor mu?»

David nehrin karşı kıyısına demirlenmiş teknelerin tek tük görülen ışıklarını seyretti. Güneş batmıştı, serin bir rüzgâr alnına düşen saçlarını dağıtıyordu. Terasta durmak çok hoştu. Gölgeler ve hareketsizlik onu yatıştırmıştı.

Nehrin yukarısında bir yerde bir tankerin düdüğü duyuldu. Ses kesilince nehir yine sükûnetine kavuştu. David iç huzuruna da bu kadar çabuk kavuşabilmeyi ne denli isterdi. Ashmore davasıyla ilgili tartışma canını sıkıyordu. Çok uzun zamandan beri içinde kıpırdanan bir şeyleri ortaya çıkarmıştı bu tartışma. Işığa doğru sürünerek yaklaşan bir şeydi bu.

Bu sabah ıslahevinde o genç kızı sorguya çekmişti. Ne olmuştu? Kız başına gelenleri anlatırken David onun durumundan utanç duymuş ve kıza acımişti. İşe duygularını da katmıştı. Bu asla olmamalıydı. O bir profesyoneldi. Hem de en iyilerinden. Kurbanı acılamaması ya da müşterisine tiksinti duymaması gerekirdi.

Bir şeyler kesinlikle yanlıştı. Son zamanlarda pek fazla üzülüyor ve bu duygu onu çok uzun süre etkiliyordu. Son haftalarda ortada hiçbir neden yokken birdenbire melankolik olmaya başlamıştı. Ve o duygu... Onunla çok uzun süre beraber olmak bir çeşit ölümdü. Sanki ruhu buhar olup uçuyor da, b'edeni boş bir kabuk gibi kalıyordu. Kendini bomboş ve yolunu şaşırmış gibi hissediyordu. Bazen oturup ağlamaklı bir halde öylece kalıyor, içinden bir ses «Neden?» diye haykırıyordu. Sağlığı yerindeydi. Otuz beş yaşında mesleğinde zirveye ulaşmıştı ve her zaman-kinden çok daha fazla para kazanıyordu. Her şey çok iyi gidiyor olmalıydı ama gitmiyordu işte.

Bir zamanlar bir davayı kaybetmek önemli ve etkileyici bir kişisel yenilgi, davayı kazanmaksa harika bir zafer sayılıyordu. David nasılsa zaman içinde birbirinin tam zıddı olan bu iki duyguyu kaybetmişti. Bir gün çok zor bir davayı kazanmış ve bunu hiç önemsememişti. Bir başka seferinde müvekkili uzun bir ha-

pis cezasına çarptırılmış ve bundan hiç etkilenmemişti. David'in dünyası, koyu siyah ve parlak altın sarısından kurşunun tonlarına dönüşmüştü.

Meslek yaşamı bomboştu ama özel yaşamı daha da kötüydü. Birçok kez sürekli birbirinden güzel kadınlara kaval-yelik ettiği için başka erkeklerin ona gıpta ettiklerini duymuştu. Bu sıradan uygulamanın çoktan devrini doldurduğunu çok az kişi biliyordu.

Tek evlilik denemesi resmen iki yıl süren bir felaket olmuştu, aslında bu evlilik duygusal bakımdan sekiz ay sonra noktalanmıştı. Monica, David'in çok fazla çalışmasına içerliyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse, David eve pek ender geliyordu. Birçok büyük dava almıştı. O zamanlar zirveye ulaşma çabası içindeydi. Herkes David Nash'i istiyordu ve genç adamın kendi karısına ayıracak zamanı yok gibiydi.

Çok şiddetli kavgalar ve korkunç sessizlikler olmuştu. Monica kocasını ihanetle suçlamıştı. David karısının suçlamalarını inkâr etti ama aslında bunlar doğrudu. Artık başka eyaletlerde de davalar alıyordu ve eğer bir Teksas dilberi yatağını ısıtmak isterse... Eh o ne de olsa bir yıldızdı, öyle değil mi? Sonunda sürekli didişme ikisini de çok yormuştu; onları evlenmeye iten neden her neyse, evliliği sürdürmeye yetecek kadar güçlü değildi.

Monica boşandıktan sonra hukuk fakültesine gitmişti. David genç kadının bunu onunla rekabete girişmek için yaptığını düşün-dü. Karısının ceza mahkemeleri savcılığını seçmesi de bir rastlantı değildi. Eski karı koca bir davada birbirlerine karşı mücadele ettikleri zaman, aralarındaki gerginlik devam ediyordu. David aralarındaki hukuk savaşlarının Monica açısından, David'in hiç katılmadığı kişisel savaşı sürdürmek için bir bahane olduğunu seziyordu. Zaten evliliklerinin de en büyük sorunu buydu. Eğer David, Monica'ya ilgi duysaydı, evlilik asla bozulmazdı. Ancak David karısını yok saymıştı; kadının hâlâ ona bir şeyler kanıtlamaya çalıştığını gördükçe de suçluluk duygusuna kapılıyordu.

David, Monica'yı boşanmayla hukuk fakültesinden mezun olma süreci içinde pek az görmüştü. Genç kadın bölge savcısının bürosunda çalışmaya başladıktan sonra eski karı kocanın dostluğu tazelenmişti. Onlar evli çiftlerden çok daha iyi arkadaşlıklar. David bazen Monica konusunda bir hata yapıp yapmadığını da düşünüyordu ama hata yapmışsa bile düzeltmek için artık çok geçti. Onların sorunu yanlış zamanda tanışmış olmalarıydı.

David içkisinden bir yudum aldı. Cin ona fazla tatlı gelmişti. İçkisini alıp terasın karanlık bir köşesine gitti ve bir bahçe sandalyesine oturdu. Gözlerini kapadı, başını geriye uzatıp ensesini sandalyenin metal arkılığına dayadı.

Monica çekici bir kadındı, şimdi tanıştıkları dönemde olduğundan çok daha güçlü ve farklıydı. David de değişmişti. Bir ara karısıyla yeniden ilişki kurmayı denemek istemiş, ama sonra bu fikirden vazgeçmişti. Monica'ya böyle bir teklifte bulursa, ne yanıt alırdı, onu merak ediyordu.

Terasın kapısı açıldı ve dışarı yayılan gürültü David'in düşünce akışını kesti. Gözlerini açtı. Bir kadın arkasını ona dönmüş, biraz önce David'in yaptığı gibi dalgın dalgın nehri seyreliyordu. Kadın uzun boylu ve ince yapılıydı, soluk altın rengi uzun ipeksi saçları vardı.

Genç kadın döndü, bir dansöz zarafetiyle terasta yürümeye başlamıştı. David'in sandalyesinin yanına gelinceye kadar da onu farketmedi. Gölgeler David'i gizliyordu. Kadın şaşırmıştı, birden durdu. Mavi gözleri iri iri açılmıştı. Geniş alınlı, elmacık kemikleri çıkıktı. David'in o grupla Ashmore davasını tartıştığı sırada gördüğü kadındı.

O duraklama anı sona erdi; kadının eli ağzına yöneldi, derin bir soluk aldı. David ayağa kalkıp içkisini terasın duvarına bıraktı.

«Eğer sizi korkuttuysam özür dilerim.»

Kadın sinirli sinirli elini sallayarak, «Suç sizin değil,» dedi. «Düşünceye dalmıştım ve ben...» Cümlesinin sonunu getiremedi.

«Pekâlâ, beni ikna ettiniz. İkimiz de suçluyuz. Bir anlaşmaya varmaya ne dersiniz?»

Kadın şaşırmış görünüyordu, sonra o sıkıntılı saniyelerin geçmesine sevinerek güldü.

«Benim adım David Nash.»

Genç kadın bir anlık bocalamadan sonra, «Biliyorum,» dedi.

«Biliyor musunuz?»

«Ben şey... o kadınla cinayet davasını tartıştığınız sırada sizi dinliyordum.»

«Yani şu Ashmore olayını mı?»

«Kadın canınızı sıktı, öyle değil mi?»

Bocalama sırası şimdi David'e gelmişti.

«O dava üzerinde çalışmak benim için pek de hoş bir iş değildi, şimdi yeniden o davayla uğraşmak hiç hoş olmayacak. Zorunlu kalmadıkça, o davayı düşünmek bile istemiyorum.»

Kadın, «Affedersiniz,» dedi. David de sert bir ses tonuyla konuştuğuna hemen pişman oldu.

«Özür dilemenize gerek yoktu. Ben de o kadar iç sıkıcı ve ciddi olmak istemedim.»

Bir iki saniye hiç konuşmadan öylece durdular. Genç kadın tedirgin görünüyordu. David onun ürkek bir kuş gibi uçup gdivermesinden korkmuştu.

Konuşma zemini yaratmış olmak için, «Siz Gregory'nin dostu musunuz?» diye sordu.

«Gregory mi?»

«Gregory Banks. Burası onun evi. Ben sizin dava hakkında tartışma yapan grupla beraber olduğunuzu sanıyordum. Çoğu Gregory'nin dostlarıdır.»

«Hayır. Aslında ben burada kimseyi tanımıyorum. Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum.»

Başını önüne eğdi. David onun kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini ve içinde bir şeylerle mücadele ettiğini düşündü.

«Bana isminizi henüz söylemediniz.»

Kadın başını kaldırdı, afallamış görünüyordu. David bir an genç kadının gözlerinin içine baktı, bu gözlerde korku ve belirsizliği gördü.

Kadın soruyu duymazlıktan gelerek, «Korkarım artık gitmem gerekiyor,» dedi.

David sesine yumuşak bir ton vermeye çalışarak, «Ama bu haksızlık,» dedi. «Siz benim adımlı biliyorsunuz. Bana adınızı açıklamadan kaçıp gidemezsiniz.»

Kadın durakladı. Bakışları yeniden birleşti. David onun yanıt verip vermeme konusunda bocaladığını ve vereceği yanıtın gecenin akışını değiştireceğini biliyordu.

Sonunda kadın, «Adım Valerie,» dedi. «Valerie Dodge.» David sesindeki kararlılıktan, Valerie'nin hiç değilse şimdilik ondan yana olduğunu anladı.

Kadınlar konusunda çok deneyimliydi ve bu kadında onu meraklandıran bir özellik olduğunu sezmişti. İçgüdüleri ona işi ağırdan almasını öneriyordu ama David kadının havasında bir değişiklik olduğunu farkettil. Valerie ona adını söylediğinde bir açık kapı bırakmıştı ve David'in içgüdüleri ona şansını denemesini fısıldıyordu.

David yavaşça, «Burada pek iyi vakit geçirmiyorsunuz, değil mi?» dedi.

«Hayır,» diye kadın yanıt verdi.

«Ben de eğlenmiyordum. Sanırım o kadın beni tahmin ettiğimden daha fazla üzdü. Bakın size bir öneride bulunmak istiyorum. Kentte geç vakit çok güzel bir yemek yiyebileceğimiz iyi bir yer biliyorum. Nasıl, ilginizi çekti mi?»

Kadın, «Hayır,» diyerek David'in ümitlerini suya düşürdü. «Beni evinize götürmenizi tercih ederim.»

David'in cumbalı evi, tepenin eteklerindeki sık ağaçlıkların önündeydi. Gündüz balkonlardan birinde durup Portland'ın ilerisindeki tepeleri, karlı Cascade sıradağlarını görebilirdiniz. Akşamları da aynı yerden kentin tepenin eteklerinden yayılan ve bir Noel ağacını anımsatan ışıklarını seyredebilirdiniz.

Koyu renk ahşap bina, modern ve üç katlıydı ama yol düzeyinden sadece bir katı görülebiliyordu. Diğer iki katını tepenin etekleri gizliyordu. Ev David'in özel isteklerine göre yapılmıştı ve doğudaki duvarın hemen tümü camdı.

David, Valerie'nin spor arabadan inmesine yardım etti ve sokak kapısına ulaşmak için merdivenlerden indiler. Kapı yüksekçe bir sahanlığa açılıyor, sahanlık geniş bir salona bakıyordu. Salonda bir şövalye zırhının açık duran başlığını andıran kocaman bir şömine vardı. Yerdeki halı kırmızı renkteydi. Odada koltuk ya da kanepeler yoktu, duvarların kenarlarına, üzerleri renk renk yastıklarla dolu sedirler yapılmıştı. Odada bundan başka sadece büyük yastıklar ve yuvarlak bir tahta masa göze çarpıyordu.

Odanın sol yanında yukarıya, yatak odasına çıkan ve aşağıya, mutfığa inilen sarmal bir merdiven vardı. Üçüncü katın hemen yarısı büyüklüğündeki balkon, salona bakıyordu.

Valerie ayakkabılarını çıkarıp halının üzerinde yalınayak yürüyerek, şöminenin sol tarafında asılı duran izlenimci tabloya baktı. «Bu muhteşem,» diye mırıldandı.

«Beğendiğine sevindim. Evin içinde bir tur atmak ister misin?»

Valerie başını salladı. David onu aşağıya, mutfığın ve yemek salonunun olduğu bölmeye indirdi, sonra ikinci kata geri döndüler. Çalışma odası tepeye bakan kısımdaydı; küçüktü ve kitaplar, dosyalar, kâğıtlar, kalemlerle doluydu. Kütüphane bir duvarı kaplıyordu. Büyük bir dosya dolabı odanın bir köşesinde duruyordu. David'in ünlü davalarının kupürleri çerçevelenip duvarlara asılmıştı.

«Bu davaların hepsini kazandın mı?»

«Bunları ve daha başkalarını.» Kadının kupürleri farketmesine sevinmişti.

«Sen ünlü biri misin?»

David güldü.

«Sadece senin pek içine girmedişin çevrelerde.»

«Örneğin nerede?»

«Katiller, uyuşturucu satıcıları, pezevenkler ve ırz düşmanları arasında...»

«Benim bir ırz düşmanı olmadığımı nereden biliyorsun?»

Valerie soruyu sakın bir tavırla sormayı planlamıştı, ama sesindeki titreme onu ele verdi. O da sesinin titrediğini farkettiler ve David ona bakınca utanç içinde başını yana çevirdi.

«Sana üst katı daha göstermedim,» diyen David genç kadını sarmal merdivenden yukarıya, yatak odasına çıkardı. Işıklar sönmüştü, yatak odasının perdeleri kapatılmamıştı. Çamların arasından ayışığı odaya doluyordu.

Valerie pencerenin önüne kadar yürüdü, başını cama dayayıp kentin ışıklarını seyre koyuldu. David de onun yanında duruyordu, hafifçe genç kadının omzuna dokundu. Valerie arkasına dönünce, David onu kollarının arasına aldı. Dudaklarını hafifçe kadının dudaklarına bastırdı. Valerie bir an bocaladı, vücudu erkeğin dokunuşuyla gerilmişti. Sonra kollarını David'in boynuna doladı ve onu kendine çekti, büyük bir ihtirasla öpmeye başladılar.

David bir adım geriledi. Kadının ihtirası onu biraz şaşırtmıştı. Valerie, David'in gözlerinin içine bakarak yazlık elbisesinin askılarını çözdü. Elbise kadının uzun vücudundan aşağı süzülde. Valerie ayışığında öylece duruyordu, yüzü gölgeler arasında kaybolmuştu.

David gözlerini ondan hiç ayırmadan üstündekileri çıkardı. Kadının vücudu muhteşemdi. Küçük ama mükemmel görünüşlü memeleri vardı ve bir atletin vücuduna sahipti. David kadının düzenli bir şekilde soluk alıp verişlerini, göğüs kafesinin düzgün ve bronzlaşmış teninin altında inip kalkışlarını izledi.

Birbirlerine dokundular ve kadın kendini erkeğe bıraktı. Okşamalar sırasında David nerede ve kim olduğunu unuttu. Kadının sevişmesinde çaresizlik ve kendini bırakma duyguları hakimdi, vücudu birden gerilip de gözleri kapanıncaya kadar David'in altında hırsla, istekle hareket etti. David kadının tırnaklarını sırtına bastırıldığını hissetmişti, önce soluğunu tuttuğunu, sonra da inlediğini farkettiler.

Bir süre birbirlerine sarılı kaldılar; sonra David ağır ağır kendini yatağa bıraktı. Valerie başını erkeğin göğsüne dayayıp içini çekti. David parmaklarını kadının uzun sarı saçları arasında gezdirdi. Sonra yanaklarına dokundu. Yanakları yaşlarla ıslanmıştı.

David fısıldadı. «Ağlama.»

«Her zaman seviştikten sonra hüzünlenirim. Yani gerçek anlamda seviştikten sonra. Kendimi... bilemiyorum... bir şey kaybetmiş gibi hissedirim.»

David doğruldu, sonra yavaşça kadını yatağa yatırdı. Ay ışığının aydınlatdığı sarı saçları açık mavi yastık kılıfının üzerinde ince altın çubuklarını andırıyordu.

David, «Sen çok güzelsin,» dedi. Kadın başını yana çevirdi.

«Yanlış bir şey mi söyledim?»

«Hayır... Ben... sadece...»

David parmağını kadının dudaklarına götürdü, sonra dudaklarını öptü. Ona duyduğu özlem benliğini sarmıştı. Valerie erkeği yanına çekti.

Valerie, «Gitmem gerek,» dedi. «Çok geç oldu.»

David komodinin üzerinde duran dijital saate baktı. Vakit gece yarısını geçmişti.

«Neden geceyi burada geçirmiyorsun? Söz veriyorum, sabahleyin sana güzel bir kahvaltı hazırlayacağım.»

Valerie birden endişeleniverdi.

«Kalamam, David. Şey... Kalamam işte...»

David kadındaki bu ani değişikliğe şaşırılmıştı. «Neden?» diye sordu.

«Lütfen, David. Bunun seninle bir ilgisi yok. Kalamam. Hepsi bu. Beni Bay Banks'in evine götürebilir misin? Arabamı orada bıraktım.»

David başını salladı. Valerie kalkıp banyoya gitti, giderken giyeceklerini almayı ihmal etmedi. David yataktan onu izledi. Valerie elektriği yaktı. Banyonun boydan boya aynasında ışıktan bir hayalete dönüşmüştü. Vücudunun her parçası, değerli bir heykel gibiydi. İnce, uzun kollar, düzgün bacaklar, düz ve kaslı mide. David ona tekrar dokunmak istedi.

Valerie onun görüş alanından uzaklaştı. David duşun kapısının açıldığını duydu. Yatakta sırtüstü yatıp gözlerini tavana dikti. Cinsel bakımdan çok iyi uyum sağlamışlardı. David kadına sahip olurken sanki kendinden bir şeyler veriyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Uzun süreden beri böyle bir şey hissetmemişti.

Duşun musluğu açılmıştı, David başını banyonun kapısına çevirdi. Valerie'nin gitmesini istemiyordu ve kadının neden gitmek zorunda olduğunu da merak etmişti. Akla gelen ilk neden, evli olmasıydı. Partideki sinirli tavırlarının da açıklaması buydu. David onun evli olduğunu Öğrenirse, bu bir şeyi değiştirecek miydi? Genç adam hiçbir şeyin değişmeyeceğine karar verdi.

Su sesi kesildi. David de giyinmeye başladı. Birini sevmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Monica'yla arasında geçenler aşk değildi ama David başka hiçbir kadına karşı da güçlü duygular beslememişti. Gregory Banks'in çok uzun zamandan beri sürüp giden evliliğini düşündü. Sır neydi acaba? Sadece kimyasal mıydı? Yoksa başka erkeklerin sahip oldukları bir şeyin eksikliğini mi çekiyordu?

Valerie saçlarını taramayı bitirince banyonun ışığını söndürdü. Qevid bacaklarına bir pantolon geçirdi, spor gömleğinin düğmelerini iliklerken genç kadına baktı. Valerie odanın içinde geziniyor, David'e bakmadan eşyalara dokunuyordu. David onu tekrar görmek istiyordu. Bu kadında bir özellik vardı. Ona karşı beslediği duyguların akşamın tılsımından mı kaynaklandığını, yoksa işin içinde başka şeyler mi olduğunu bilmek istiyordu.

Hiç konuşmadan tepeden aşağı indiler. Manzara çok güzeldi, ikisi de bu manzaranın yarattığı büyüğü bozmak istemiyordu. Gregory'nin konuklarının çoğu evine dönmüştü ama büyük binadan hâlâ sesler geliyordu. Valerie'nin arabası uzun park yerinin sonundaydı. David arabayı onun arkasında durdurdu. Kontaklı kapadı ve karanlıkta arabanın içinde oturdular.

David, «Seni tekrar görmek istiyorum,» dedi.

Valerie birdenbire sanki bu gecedен pişmanlık duymuş gibi tedirgin oldu.

«Bir aksilik mi var?»

Valerie ağır ağır konuştu. «David, yanlış anlamamı istemiyorum. Hoşuma gitti... çok iyi vakit geçirdim... seninle beraber olmak harikaydı... şu anda kafam biraz karışık...»

Genç kadın sustu. David ona sarılmak, kadının kendini ona vermesini sağlamak istedi. Ama bunun bir hata olacağını da biliyordu.

«Pekâlâ. Ben de geceyi birlikte geçirmiş olmaktan memnunum. Eğer yine aynı şeyleri hissedersen, beni nasıl bulacağını biliyorsun.»

Valerie önüne baktı. Sonra hızla dönüp erkeği öptü, arabanın kapısını açıp dışarı çıktı. Kendi arabasına yürüdü. David onun uzaklaşmasını seyretti. Yorgundu ve biraz da sıkıntılıydı ama hemen geri dönmedi.

5

Güneş ışınları David'in yatak odasının cam duvarından içeriye girmişti. Genç adam gerindi. Ilık sabah güneşi onu dinlendirmiş ve tembelleştirmişti. Bir kuş şakıyordu. Gözlerini açtı, yeşil çam ağaçlarının berrak mavi gökyüzüne doğru uzandıklarını gördü. Canlanması gerekirdi. Tam tersine içinde bir boşluk hissetti. Öyle endişe verici bir şey değildi ama enerjisini azaltmıştı.

Banyoda yüzünü soğuk suyla yıkadı, dişlerini fırçaladı ve traş oldu. Yatak odasına dönüp boy aynasının karşısında jim-

nastik yapmaya başladı. Kaslarının gerilip kasılmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Ter atmaya başlayınca, bacaklarını gevşetmek için gerinme egzersizleri yaptı. Sonra bir şort ve tişört giydi, koşu ayakkabılarını ayaklarına geçirdi.

David'in evi dağın çevresindeki üç buçuk millik bir yolun üzerindeydi. Sabah koşularında ormanlık bölgeden ve diğer modern evlerin önünden geçiyordu. Yolda başka koşuculara da rastladı, onlarla selamlaştı. Bu sabah koşularını son beş yıldan beri hiç aksatmadan yapıyordu. Vücudu hukuk mesleğinin hareketsizliğe zorlayan yaşam biçiminin kurbanı olmuştu. Otuz yaşına gelince yavaş yavaş gevşemeye başladığını hissetmişti. Gençliğinin kaslı günlerine kavuşmak için de ağırlık kaldırmak ve kilometrelerce koşmak gerekmişti.

Saat dokuzdu. Her zamankinden daha fazla uyumuştı, ama önemli değildi. Duruşması yoktu, şu anda Seals davası dışında önemli ve üzerinde acilen çalışılması gereken bir işi bulunmuyordu.

Yarı yolda önünde koşan çok güzel bir kızı farkettil. Bu kız ona Valerie Dodge'u anımsatmıştı. Genç kadın onun üzerinde çok garip bir etki yaratmıştı. Belki de ona istek duymasının nedeni, kadının geceyi çok esrarengiz bir şekilde noktalamış olmasıydı. Belki de sevimlilerini etkileyen şey, ihtiras ve suskunluktu. Yataktayken kadın ona sımsıkı sarılmıştı, sonra da David onun kendini tamamen teslim ettiğini düşündüğü sırada, kendini çekmek ister gibi bir tavır takınması ilginçti. Aslında çok şaşırtıcıydı... Kollarında tuttuğu narin vücudun arkasında bir sır sakladığı izlenimini uyandırıyordu.

David evine kadar olan son çeyrek mili koştu. Duş yaptı ve işe gitmek üzere giyindi. Valerie Dodge'un onu aramasını bekleyemeyeceğine karar vermişti. Kadını arayıp bulacaktı.

«Bauer Kampanya Karargâhı»

«Lütfen Joe Barrington'u verir misiniz?»

«Ben Joe.»

«Joe ben David Nash.»

«Dün gece müthiş bir parti oldu, David. Greg'e milyonlarca kez teşekkür ettiğimi söyle.»

«Dün gece her şeyin iyi gitmesine sevindim.»

«Senatör gerçekten çok memnun oldu.»

«Güzel. Bak Joe, seni bir konuda bilgi almak için aradım. Greg'in konuk listelerini hazırlamasına yardım etmiştin, öyle değil mi?»

«Evet. Senin için ne yapabilirim?»

«Partide bir kadınla tanıştım. Adı Valerie Dodge. Uzun boylu, otuzuna yakın, sarı saçlı. Hukukla ilgili bir sorusunu yanıtlıyacağıma söz vermişim. Telefon numarasını kaybetmişim. İstihbaratı aradım ama telefonu kayıtlı değil.»

«Hiç sorun değil. Bana bir dakika izin ver, konuk listesini alayım .»

Joe Barrington az sonra, «David, ne yazık ki sana yardım edemeyeceğim,» dedi. «Listede Dodge soyadlı bir kimse yok. Acaba biriyle beraber mi gelmişti?»

«Hayır yalnızdı.»

«İşte bu çok garip. Davet ettiğimiz herkesin adının listede yer aldığından eminim. Kuşkusuz, Greg ayrıca birini davet etmiş olabilir ya da senatör... Araştırmamı ister misin?»

«Yapar mısın?»

«Hiç dert değil. Ancak bu iş birkaç gün sürebilir. Burada işlerimiz çok yoğun.»

«Tamam. Benim de acelem yok. Bayan Dodge benden haber alamayınca, bir iki gün sonra beni arayabilir.»

«Greg'e teşekkürlerimi ilet. Sakın unutma. Senatör de ona özel olarak bir teşekkür notu yollayacak, ama bunu yapması biraz zaman alabilir.»

«Greg'e söylerim. Tekrar teşekkürler.»

David telefonu kapatıp koltuğunda arkasına yaslandı. Telefon rehberinde de, istihbarat listelerinde de Dodge adı yer almamıştı. Belki de Valerie Dodge gerçek adı değildi. Eğer kadın evliyse, David'e sahte bir isim vermiş olabilirdi. David onu tekrar

görmek zorundaydı. Kadın giderek esrarengizleştikçe, David'in ona karşı duyduğu istek de artıyordu. Valerie'nin izini bulmak için neler yapabileceğini tasarlamaya çalıştı. Öğle vakti geldiğinde hâlâ bir yol bulamamıştı.

Ortiz, Ron Crosby'nin hastanedeki odasına girdiğini duydu. Başını kapıya doğru çevirdi. Bu kadarını yapmak bile çok zor geliyordu. Morarmış gözleri ve bantlanmış burnuyla dövüşü kaybetmiş bir boksöre benzemişti. Beyni zonkluyor, kırılan burnu daha da çok acı veriyordu.

Crosby sordu. «İşe dönmeye hazır mısın, Bert?» Ortiz, Crosby'nin onu neşelendirmeye çalıştığını biliyordu, ama gülümseyemedi bile.

Yorgun bir sesle, «Darlene?» diye sordu.

«Öldü.»

Ortiz buna şaşmamıştı. Kimse ona durumu açıklamamıştı ama o bunu biliyordu.

Crosby, «Olay hakkında konuşabilir misin, Bert?» diye sordu. Madeni bir sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu. Bir cinayete tanık olmuş kişileri sorguya çekmek için hastane odasına gelmesi ilk kez yaptığı bir iş değildi. Polis örgütünde on beş yıldan beri çalışıyordu ve bu sürenin sekiz yılını cinayet masasında dedektif olarak geçirmişti. Ancak tanık bir meslektaş ve dost olunca durum değişiyordu.

«Konuşmaya çalışacağım ama kafamı toplamakta güçlük çekiyorum.»

«Biliyorum. İç kanama geçirdin. Doktorun bir süre geçmişini hatırlamakta güçlük çekeceğini söyledi.»

Ortiz korkmuş göründü. Crosby hemen elini havaya kaldırdı.

«Sadece bir süre, Bert. Doktor zamanla unutkanlığının geçeceğini ve her şeyi hatırlayacağını söylüyor. Belki de bu kadar erken gelmemeliydim ama zaten sana bir bakmak istiyordum, hazır gelmişken bir iki de soru sorayım dedim.»

Ortiz, «Geldiğin için teşekkürler, Ron,» dedi. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Crosby sandalyesinde kıpırdandı. Bir polis için boyu kısa sayılırdı ama gövdesi uzun ve omuzları çok genişti, sandalyenin arkasına sığmıyordu. Yirmi yaşlarının sonlarına doğru ordudan polis örgütüne geçmişti. Genç şubat ayında kırk iki yaşına basmıştı ve seyrelen saçlarında beyaz teller siyahlardan daha fazlaydı.

«Cinayet hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum. Hayal meyal bir motel kalmış aklımda. Ama hepsi bu kadar. Bir tek arabayı hatırlıyorum. Sanırım bej rengi bir Mercedes'ti.»

Bunları söylemek için harcadığı çaba Ortiz'i tüketmişti. Başını iki yana sallayıp duruyordu.

«Arabanın plaka numarasını alabildin mi?»

«Hayır, sanmıyorum. Her şey çok karmaşık...»

Crosby ayağa kalktı.

«Ben gideyim. Sen de biraz dinlen. Seni zorlamak istemiyorum.»

«Önemi yok, Rony... Ben...» Ortiz sustu. Onu rahatsız eden bir şey vardı.

Biraz sonra Ortiz sordu. «Ryder ne düşünüyor? Yani şey mi sanıyor?... Ben...»

«O hiçbir şey düşünmüyor. Kimse bir şey düşünmüyor, Bert. Biz neler olduğunu bile bilmiyoruz.»

Ortiz ellerini başına götürdü.

«Ya her şey benim yüzümden olduysa? Yani Darlene yeni olduğu için onu benim yanıma vermişlerdi... ya ben...»

Ortiz sözlerini bitiremedi.

«Kendine bol bol acımanın dışında daha bir sürü sorunun var. Sen iyi bir polissin ve herkes de bunu biliyor. Şimdi iyileşmeye ve belleğini yeniden kazanmaya bak.»

«Yaa, tamam. Ben sadece...»

«Biliyorum. Yine görüşürüz, ahbab.»

«Görüşürüz. Geldiğin için tekrar teşekkürler.»

Kapı kapanınca Ortiz kapıya bakakaldı. Aldığı ilaçlar kusunu getiriyor ama ağrılarını geçirmiyordu. Yalnızca ağrılara katlanmasına yardım ediyorlardı. Gözlerini kapadı ve Darlene'i

gördü. Hep başbelası olmuştu. Asi bir gençti o. Acaba ona kızdığı için mi yardım edememişti? Neler olduğunu hatırlamayı ne kadar isterdi. Katilin bulunmasına yardım etmek için sabırsızlanıyordu, ama ondan da önemlisi, genç bir kadın polisin ölmesinden kendisinin sorumlu olup olmadığını bilmekti.

6

Temmuzun ilk yarısı serin ve rahat geçti. Güneş fazla kızgın değildi; hafiften esen rüzgâr, renk renk çiçekler, az giyinmiş, göze batan kızlar vardı. Derken bir gece içinde hafif rüzgâr kesildi, güneş çıldırdı; yoğun, durgun bir hava Portland'ın üzerine çöktü. Bu hava çiçekleri soldurdu, kızların yorgun ve bitkin görünmelerine neden oldu. David'e göre, bu bunalıcı sıcak onun içinde bulunduğu ruh halinin meteorolojik açıklamasıydı. Durgun hava kentin enerjisini yok etmişti. David aynı şekilde zihinsel ve ruhsal enerjisinin de tıpkı mumun eriyip şamdanın kenarlarından akışı gibi süzülüp gittiğini hissediyordu.

Valerie Dodge'u bulmak için harcadığı çabaların hepsi boşa gitmiş ve kadın da onu aramamıştı. Belki de David kadını bulamadığı için onu arzuluyordu; kadının yokluğu içini kemiriyor ve hayatının bomboş olduğunu ona hatırlatıyordu.

Çalışmak onu kurtarmıyor, tam tersine bunalımını artırıyordu. Gault davası ona pek çok yeni müşteri kazandırmıştı. Hepsisi de suçluydu ve David'in bir mucize yaratıp onları suçlarından kurtarmasını bekliyorlardı. Müşterilerinin adına yaptığı çalışmalar moralini bozuyordu. Yapmaması gereken bir şeyler yaptığına artık iyice inanmaya başlamıştı.

David'in avukatlığa başladığı zamanlardaki orijinallik yerini artık hiç düşünmeden yapılan sıradan bir işe bırakmıştı. Avukat olarak başarı sağlaması, parlak zekâsı ve mesleğine olan bağlılığı sayesinde gerçekleşmişti. Başkaları farketmemiş olabilirlerdi ama David artık eskisi gibi elinden geleni yapmadığını biliyordu. Şimdilik bu durum sonuçları etkilemiyordu. Ancak günün bi-

rinde etkileyecekti. Ve o gün, başka hiç kimse bilmeseyse bile kendisi, ambulansların peşinden giden ve ceza davalarının en iğrenç olanlarını kapmak için koşuşturarak budalalardan bir farkının kalmayacağını biliyordu.

Tony Seals'in duruşması temmuz sonunda yapılacaktı. Danışma görevlisi, Thomas Gault'un bekleme odasında olduğunu haber verdiği zaman, David bu davayla ilgili son hazırlıklarını yapıyordu. Duruşmalar sona erdikten sonra yazarı, kitapla ilgili söyleşinin dışında pek az görebilirdi. Gault davası hakkında fazla konuşmak istemiyordu ama kitapla ilgili çalışmalara katkıda bulunmuş ve ona yardım edeceğine dair bir anlaşma imzalamıştı. Söyleşi son duruşmadan bir gün sonra yapılmıştı. Bundan bir hafta sonra da Gault Karayip Adalarında tatile gitmiş ve tatil sonunda kitabı yazmak için inzivaya çekilmişti.

Odasının kapısı birden açılınca David irkildi. Gault güldü. İnsanları şaşırtmaya bayılıyordu, dış görünüşü de gerçekten çok şaşırtıcıydı. Gault'un boynundan aşağısı yine aynıydı. Değişen adamın başıydı. Uzun kumral saçları dibinden kesilmiş, kafası ortaya çıkmıştı. Üst dudağının üzerindeyse bir Fu Manchu bıyığı vardı.

David, «Tanrım!» diye bağırınca Gault bundan pek hoşlandı. «Sen profesyonel güreşçi olmaya mı karar verdin?»

Gault sırtarak, «Görüntümü değiştiriyorum,» dedi.

- David başını sallayarak, «Otursana. Seni buralara hangi rüzgâr attı?» diye sordu.

«Kitap. Editörüm bölümleri yeniden gözden geçirmemi istedi ve senin duruşma hakkında fikirlerine daha çok yer verilmesini önerdi.»

«Neyi merak ediyorsun?»

«Bilmiyorum. Bu editörün fikriydi. Örneğin, önemli olayın sabahında neler yedin? Giysilerini kim diyor? Bir şeyler düşün işte... Hem canım, ben işi yapıyorum, sen de kâra ortak oluyorsun. Biraz ilgileniver.»

«Tom senin okurlarını nelerin ilgilendireceği konusunda hiç-bir fikrim yok. Bana biraz ipucu versene.»

«Lisede ya da kolejde hiç spor yaptın mı?»

David omuzlarını silkti.

«Kolejdeyken biraz koştum ve güreş yaptım.»

«Tamam. Bir spor olayından önce hissettiklerinle bir duruşmaya çıkarken hissettiklerin arasındaki benzerlikleri açıklasana. Bunu nasıl buldun?»

David yanıt vermeden önce biraz düşündü.

«İkisinin birbirine pek fazla benzediği kanısında değilim. Sporda kazanmak ya da kaybetmek spor faaliyeti sırasındaki performansına bağlıdır, oysa bir avukat bir davayı duruşmada kazanamaz, yani genellikle böyle olmaz.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Her davanın gerçekleri, dava sana getirildiği zaman saptanır. Gerçeklerin hepsi açıklanmaz ama oradadır işte. Böylece avukat araştırma ve soruşturma yoluyla gerçeklerin neler olduğunu öğrenerek duruşmadan önce davayı kazanır. Bir avukat gerçekleri değiştiremez ama bunları öğrendikten sonra onlarla nasıl başedeceğini bilir. Jürinin olayları belirli bir şekilde değerlendirmeleri için onları yönlendirir. Ve genellikle de gerçeklere birçok açıdan bakabilirsin.

«Birkaç yıl önce bir mini-marketi soymaya kalkışan bir adamı temsil ettim. Adam elinde silahla dükkâna girmiş ve dükkân sahibine kasadaki parayı vermesini, aksi halde onu öldüreceğini söylemiş. Dükkân sahibi becerikli bir adammış, silahını çıkardığı gibi müvekkilimi boynundan vurmuş. Polis olay yerine geldiğinde müvekkilim yerde bir kan gölünün ortasında yatıyordu ve silahı da elindeydi. Adamın dükkânı soymaya çalıştığını söyleyen beş tanık vardı. Bölge savcısı, müvekkilimi silahlı soygunla suçladı. İşte benim işe başladığım gerçekler bunlardı. Kararın ne olduğunu tahmin etmek ister misin?»

Gault gülümsedi.

«Herhalde karar 'suçsuz' olsa gerek. Bunu nasıl başardın?»

«İşe başladığımız zaman bilmediğimiz başka bazı gerçekler vardı. Müvekkilimi ameliyat için hastaneye götürdüklerinde kanından örnek aldılar. Hastanelerde bir kişi ameliyat edilmeden önce onun ne kadar alkol almış olduğu saptanır, usul böyledir. Benim adamımın damarlarında kan yerine alkol vardı. Tanınmış iki psikiyatristten bu derece alkollü birinin böyle silahlı bir soygunu gerçekleştiremeyeceğine dair ifade aldım. Bölge savcısının sadece silahlı soygun girişiminde bulunmaya niyetlenme iddiasını ortaya atabileceğini belirttim.

«İkinci adım, müvekkilimin neden bu kadar çok içtiğini saptamak oldu. Meğer adamın karısı ölmüşmüş ve bu olay onu kahretmiş. Ben onu ele aldığım zaman alkolik olmuştu bile.

«Sonunda adamın o mini-markete neden gittiğini saptamak gerekti. Dedektifim çevrede bir soruşturma yaptı ve iki arkadaşının dükkânı soymaya karar verdiklerini, bizim adamı da etrafı kolaçan etmesi için oraya gönderdiklerini öğrendi. Adam öylesine sarhoştur ki, ne yaptığını bilmiyordu. Zaten o gece olanları da hâlâ hatırlamıyor. «Öğrendiğimiz gerçeklerin hepsini jüriye açıklayınca, adamın suçsuz olduğuna karar verdiler. Duruşmada yaptıklarımız değil, duruşmadan önceki soruşturmalar önemliydi. Gerçekleri öğrenmek ve bunları duruşmada olumlu bir hava içinde sunabilmek önemli.»

«Thomas Ira Gault'un davasında da aynı şeyi mi yaptın?» diye Gault şeytanca bir gülümsemeyle sordu.

David hiç gülümsemeden Gault'un gözlerinin içine baktı. Bu soru onu gafil avlamıştı.

«Evet,» diye yanıtladı.

«Biliyor musun, David, sana hep sormak istediğim bir şey var. Onca zaman beni savunurken ve bir sürü araştırma yaparken ne düşündün? Suçlu mu, suçsuz mu? Açıkla.»

David hiç bocalamadan, «Suçlu,» dedi. Gault başını arkaya atıp kahkahalarla güldü.

«Harika. Ve buna rağmen, ölesiye çalıştın. David, dostum, sen bir profesyonelsin. Şimdi bir gerçeği bilmek ister misin?» Gault bunu garip bir tavrıyla sormuştu.

«Neyi?»

«Şu avukat-müvekkil şeyi... ayrıcalığı hâlâ geçerli mi?»

David gergin bir halde başını salladı.

«Sana söyleyeceğim her şey bir sır olarak saklanmalı, tamam mı? Polise falan bildirmek yok, başka hiç kimse bilmeyecek, tamam mı?»

David yine başını salladı. Gault arkasına yaslanıp sırtıttı.

«Şey, o işi ben yaptım, ahabap. Karıyı temizledim. Ah, bunu hak etmişti. O gerçek bir cadıydı. Her neyse, çok sarhoştum. Ve de istim üstündeydim. Şeye can atıyordum. Ama ne oldu biliyor musun? Kadın beni reddetti. Cadı karı bacaklarını açmadı bir türlü. Bunu onun yanına bırakamazdım, öyle değil mi, David? Yani şöyle egzotik bir numaraya kendimi fena halde hazırlamıştım. Senin bildiğin misyoner pozisyonu değil. Hayır, efendim. Onu iyice düzecektim. Ama karı hayır dedi, ben de onu temizledim. Ve kendimi çok iyi hissettim.»

Gault sözlerinin etkisini tartmak için sustu. David hiç kıpırdamadı.

«Sen bir kadını dövdün mü hiç? Hayır mı? Harika bir şey bu. Canları tatlı oluyor, acıya fazla dayanamıyorlar.»

Gault bir saniye gözlerini kapadı, yüzünün ifadesi değişir gibi oldu.

«Julie çok yumuşaktı, David. Doğru yerleri yumuşacıktı. Ve acıya bayılırdı. Çok severdi. Bende ona acıların en büyüğü olan ölümü verdim.»

Gault susup David'e baktı.

«Buna ne diyorsun, David?»

David ne diyeceğini bilemiyordu. Gönlü bulanmıştı. Gault

konusurken yüzünü sadist bir ifade kaplamıştı. En çekici hatlar bile değişip çirkinleşmişti. Sonra yüz açıldı ve Gault sarsıla sarsıla gülmeye başladı.

Suluk alıp verirken, «Yüzünü bir görebilsen,» dedi. David ondaki bu ani değişikliğe şaşırılmıştı.

«Doğru değil. Hepsini ben uydurdum. Ne harika bir öykü oldu. Ah, yüzünü görmelisin.»

David, «Ben şey...» diye söze başladı.

«Bu bir şakaydı, evlat. Anladın mı? Bir şaka. Julie'yi öldürmedim. O cadının tekiydi, tamam ve onun ölümü beni fazla üzmedi. Ama ne de olsa bir insandı, herhangi bir insanın o şekilde öldüğünü görmekten nefret ediyorum.»

Gault sustu. David konuşmaya çalıştı. Gault'a bir yumruk vurmak mı, yoksa bir kadeh içki içmek mi istediğini bilmiyordu.

Sonunda, «Seni gidi adi köpek,» diyebildi.

«Seni inandırdım değil mi?»

«Tanrım.»

«Bunu benim yaptığımı düşündüğün için sana oh olsun.»

Ama David ne düşüneceğini bilmiyordu. Gault itirafını yaparken yüzünde öyle garip bir ifade belirmişti ki...

«Bir şey söylemeyecek misin, ahbap?» diye Gault gülerek sordu.

David ilk şokun ve şaşkınlığın yerini alan öfkesini açığa vuran bir ses tonuyla, «Ne diyeceğimi bilmiyorum,» dedi.

«Hadi, David, uzatma. Bana kızmadın değil mi?»

«Lanet olsun, Tom.» David'in yüzü kızarmıştı. «Bu şakaya gelecek bir konu değil ki...»

«İşte senin yanıldığın nokta bu, oğlum. Askerlik yaparken sana öğretilen ilk şey ölümün bir şaka olduğudur. Kaba bir şaka, ahbap...»

Gault masanın üzerinden öne doğru eğildi. David'e bakarak konuşuyordu ama David onun gerçekte kendi kendine konuştuğunu hissetti.

«Ölüm her yerdedir, bunu asla unutma. Çevre ne denli uygarlaşırsa, küçük şeytanı bulmak da o kadar zorlaşır. Ancak o hep oradadır, çamaşır makinesindedir, mikrodalga fırınından seni gözlüyordu. O, burada Portland'da kendini daha iyi gizleyebiliyor ama her zaman aramızda. Ölümle başatmenin iki yolu var, ahabap. Ondandır korkabilirsin ya da ona gülebilirsin. Sana doğrusunu söyleyeyim. Ona nasıl davrandığın hiç önemli değil, çünkü o bize her zaman aynı şekilde davranır. Balta girmemiş ormanda her gün ölümle burun buruna olduğun zaman, küçük şeytanı çok iyi tanırısın. Onun ciddi olmadığını, bir şakacı olduğunu kabul edersin. Hayatının her saniyesini korku içinde geçirmektense, gülererek ölmenin daha iyi olduğunu öğrenirsin.»

Gault birden sustu ve arkasına yaslandı.

«Umarım, bu dediklerimi unutmam. Bundan sonraki kitabımda yer alması harika olur. Sen de öyle düşünmüyor musun? Gerçekten derinliği olan sözler bunlar.»

David, Gault'un itirafını neye yoracağını hâlâ bilmiyor, onun kararsızlığı da garibine gidiyordu. «Gerçekten öyle, Tom,» dedi. «Bak, kitap üzerinde bir başka zaman çalışsak olur mu?»

«Hey, senin canını sıkmadım ya?»

«Hayır, Tom,» diye David yalan söyledi. «Sadece seni beklemiyordum ve yapılacak başka işlerim var. Neden gelecek hafta bir gün buluşmuyoruz?»

Gault ayağa kalkarak, «İyi olur,» dedi. «Seni ararım.»

Gitmeye hazırlandı, elini kapının tokmağına götürdü ve durdu. «Son bir şey soracağım, David. Eğer dediklerim gerçek olsaydı, yani Julie'yi ben öldürmüş olsaydım, bunu bir sır olarak saklar mıydın?»

«Ben müvekkillerimin sırlarını asla açığa vurmam.»

«İyi bir adamsın sen, ahabap. Kendine iyi bakmalısın. Pek iyi görünmüyorsun. Uykusuz kalma.»

Gault göz kırıp gitti.

Gault gittikten sonra David'in sakinleşmesi çok uzun sürdü. Hepsî şaka mıydı? Gault'un sadist bir yanı vardı, David'in kıvranıp durmasından müthiş zevk almıştı. Cinayeti anlatırken de çok içten görünüyordu, bir olayı yaratıyor gibi değil de yeniden yaşar gibiydi. David ne düşüneceğini bilmiyordu ve işin en kötüsü, avukat-müvekkil ayrıcalığı Gault'un anlattıklarını bir başkasıyla tartışmasını engelliyordu.

İç haberleşme aygıtının zili çaldı. David de düşüncelerinden sıyrılma şansını elde ettiği için sevindi. Monica bölge savcılığından arıyordu.

«Buraya gelebilir misin, David?»

«Elbette. Ne vardı?»

«Seninle Tony Seals hakkında konuşmak istiyorum.»

«Ne olmuş ona?»

«Buraya geldiğin zaman söylerim. Haa, pazar arabanı da getir. Bugün dükkânı elden çıkarıyoruz.»

Bölge savcılığında büro olarak kullanılan küçük bölmelere dar bir koridordan ulaşılıyordu. Monica'nın ayrıcalığı vardı, köşede ona diğerlerinden daha büyücek bir bölme verilmişti. Çalışma alanına sıcak bir hava verebilmek için yaptığı tek şey, dip-lomalarının siyah-beyazına renk katan bir Chagall litografıydı.

David içeri girdiğinde Monica bir dosya üzerinde çalışıyordu, eliyle ona bir sandalyeye oturmasını işaret etti. Masanın önünde iki sandalye vardı. David sandalyelerden birinin üzerinde yığılı duran dosyaları yere koydu, sonra öbür sandalyedeki dosyaların üstünü örten gazeteye bir göz attı. Monica başını kaldırdı.

Selamsız sabahsız, «Bana Seals'in ifadesi gerekli,» dedi. «Bunu almak için de ona kişisel dokunulmazlık tanıyacağım.»

David bir saniye kadar sesini çıkarmadı. Monica'nın yüzünü inceliyordu. Onun ciddi olduğuna inanınca, «Onun ifadesine neden ihtiyaç duyuyorsun?» diye sordu.

«Zachariah Small'un dışında, dağda tetiği çekenin Sticks olduğunu söyleyebilecek tek kişi o. Onun ifadesi olmazsa, Sticks kurtulacak.»

«Bir muhbirimiz var, delikanlıların Jessie'yi vurduktan sonra konuştuklarını duymuş. Onun ifadesinden kızı vuranın Sticks olduğu anlaşılıyor.»

«Muhbirini neden kullanmıyorsun?»

«Burada değil. Biz onunla görüştükten kısa bir süre sonra gitti. Oğlanlar tutuklandığı zaman Gomes'lerin evinde geçici olarak kalıyordu. Sanırım, ifade vermesini isteyeceğimizi anlayınca korktu. Polise haber verdim, onu aratıyorum, ama bulsak bile bize ne kadar yararlı olacağını bilemiyorum. Poliste kaydı var ve bir ayyaş.»

David'in midesi kalkmıştı. Hafifçe öne doğru eğildi.

«Tam bir dokunulmazlık isteriz.»

«Evet.»

David ayağa kalktı. «Müvekkilimle konuşacağım.»

Gardiyan Tony Seals'i bölge cezaevindeki görüşme odasına getirdi. Oda uzun ve dardı, boylu boyunca bir sürü tahta açılır kapanır iskemle sıralanmıştı. Odanın öbür ucunda formika kaplı bir masa vardı. David masanın önüne oturmuştu, müvekkilinin ona doğru gelişini seyretti.

Gardiyan kapının yakınında kalorifer borularının altında metal bir kutuya yerleştirilmiş siyah düğmeyi işaret ederek, «İşiniz bitince zile basıp beni çağırın,» dedi. Sonra kapıyı hızla kapadı ve David anahtarın kilitte döndüğünü duydu.

Ziyaretçi günlerinde bu oda kaygılı eşlerle, kız arkadaşlarla dolu oluyordu. Bu kadınlar belki de uzun bir süre sevişemeye-

çekleri erkeklerle alçak sesle konuşturlardı. Şimdi hafta içinde erken bir saatti ve David'le müvekkili yalnızdılar.

T.S. son defakinden çok daha kötü kokuyordu. Bölge cezaevindeki mahkûmların hepsinin de iğrenç bir vücut kokuları vardı. Bu koku asla yok edilmezdi.

Serseri kılıklı delikanlı, kemiklerinin yerinde saman çöpleri varmış gibi garip bir şekilde yürürken, David müvekkilinin gözlerinin içine baktı. Gözler bomboştu ve zoraki gülümsemesi kadar donuktu.

T.S., «Merhaba, Bay Nash,» dedi. Duygudan yoksun, yumuşak bir sesi vardı delikanlının.

«Otur, T.S.»

T.S. söyleneni yaptı. Her zaman böyleydi o. David bu çocuğun hayatı boyunca bir kez olsun kendi kendine bir hareket yapmaya karar verip vermediğini merak etti. Monica haklıydı. Bu işi yapanlar Sticks ve Zachariah olsa gerekti. David özgür iradesinden yoksun biriyle karşı karşıyaydı. A noktasından B noktasına sadece öneri üzerine gidebilen bir kuklaydı.

«Nasılsın bakalım?»

«Galiba iyiyim.»

«Sana birkaç soru sormak istiyorum, T.S. ve sorularıma doğru yanıtlar vermeni bekliyorum. Bu çok önemli, onun için bana dürüst davranmalısın.»

«Elbette, Bay Nash.»

«O çukurda olduğunuz sırada Jessie'yi kim vurdu? İlk ateş eden kimdi?»

«Zack'di.»

«Sen kıza ateş etmedin mi?»

David delikanlının yüzünde bir korku ifadesinin belirip kaybolduğunu farketti.

«Doğruyu söylüyorum, Bay Nash, ben o kıza hiç ateş etmedim.»

«Ya dağda? Ona kim ateş etti?»

Oğlanın sağ eli yavaşça yukarı kalktı ve yanağındaki bir sivilceyi kaşımaya başladı. Seals'in dilinin ucu üst dudağını yaladı, sonra hemen ağzına girdi.

«Eee?»

«Şey... Zack oradaydı... Biz kızı bıraktıktan sonra ilk ateş eden oydu. Daha sonra biraz yol aldık ve Sticks emin olmamız gerektiğini söyledi. Bunun üzerine geri döndük ve Sticks, Zack'e ateş edip edemeyeceğini sordu. Zack de silahı ona verdi.»

David, T.S.'i dikkatle süzdü. Bir şeyleri hatırlamak onu yoruyordu. Bu kadar yavaş çalışan bir beyinle bir hayatı sürdürmek acaba nasıl olacaktı?

«T.S. sen hiç ateş ettin mi?»

Delikanlının eli sivilceden çekildi ve korkmuş göründü.

«Hayır, doğruyu söylüyorum, hayır. Onlar benim yaptığımı iddia etmiyorlar değil mi?»

«Ben bilmek istiyorum.»

«Hayır, hayır. Zack silahı denememe izin vereceğini söyledi ama ben çok zom olmuştum. Hayır, dedim, bunun üzerine Sticks bir el daha ateş etti.»

«Zom olmuştum da ne demek?»

T.S. daha birkaç saniye önce çok korkmuş olduğunu unutmuş gibiydi, sandalyenin arkasına yaslandı. «Yorgundum.» Sonra tekrar sivilceyle oynamaya başladı.

«Laf aramızda, T.S. eğer yorgun olmasaydın, ona ateş eder miydin?»

T.S. sorunun üzerinde düşünürken, David bu soruyu neden sorduğunu merak etti. Bu neyi değiştirdi? Davayı kazanmıştı. T.S. eski arkadaşlarının duruşmasında ifade verdikten sonra özgür olacaktı ve David de ücretini hak etmiş sayılacaktı. Yakında yine pis işler çevireceği kesin olan bu aptal çocuk hakkında gerçekleri bilmeyi neden istiyordu?

«Yaa, sanırım.» Çocuğun parmaklarının arasında sıkışan sivilce patlamıştı, beyaz bir sıvı parmaklarını ıslattı. David buz

kesmişti ve kendini yalnız hissediyordu. Bu boş oda birden ona çok dar gelmeye başlamıştı, dışarı çıkmak istiyordu.

«Bölge savcısı bize bir anlaşma önerdi. Sticks'ie Zack'i mahkûm edebilmesi için senin ifadene ihtiyacı var. Eğer onların aleyhine tanıklık yapmayı kabul edersen, sana tam bir dokunulmazlık sağlayacak. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?»

T.S. başını iki yana salladı. Parmakları başka bir sivilceyle uğraşıyordu.

«Serbest kalabileceğin anlamına geliyor. Jessie'ye ateş etmek suçundan yargılanmayacaksın. Hakkındaki suçlamalar geri alınacak.»

Parmaklar hâlâ çalışıyordu, bakışlar hâlâ boştu.

Sonunda, «Yani evime gidebilir miyim?» diye sordu.

«İfadeni verdikten sonra.»

«Mahkemede mi ifade vermem gerekiyor?»

David başını salladı.

«Şey... Bilemiyorum.» Seals parçaları birleştirmeye çalışıyordu. David arkasına yaslanıp delikanlının düşünmesine izin verdi. Boşlukta yüzer gibiydi ve biraz havaya ihtiyacı vardı. Gözleri kararıyordu. Biraz su bulabilseydi.

T.S. sonunda, «Herhalde olabilir,» dedi. Heyecan da, merak da yoktu. David, Seals'in bunu umursayıp umursamadığını merak etti. T.S. için dünya bir işkence âlemiydi, burada her şey çok karmaşıktı. O cezaevinde yaşamak için yaratılmıştı. Burada kurallar ve yönetmelikler, onu karar vermek gibi zor işten kurtaracaktı.

«Mahkemede tanık sandalyesine oturup olanları harfi harfine açıklayacaksın. Bölge savcısı senin gerçeği söylediğinden emin olsun diye önce yalan makinesinden geçirileceksin. Bunu yapacak mısın?»

«Siz öyle diyorsanız...» T.S. yüzünü yolmaktan vazgeçti ve bir saniye kadar düşündü. «Gerçekten eve gidebilir miyim?»

«Evet, T.S.»

T.S. gülümsedi ama bu sadece bir saniye sürdü. Sonra David'e baktı.

«Biliyor musunuz, buradaki adamlar, sen avukatım olduğun için şanslı sayılmam gerektiğini söylediler. Beni cezadan kurtarırmışsın.»

David gitmek için ayağa kalktı. Dar oda çok sıcak olmuştu, fena halde temiz havaya ihtiyacı vardı. Masada oturan budala oğlana baktı ve altı ay, bir ay sonra sokaklardaki halini görür gibi oldu. Yine uyuşturucu kullanacaktı. Ve kimbilir neler yapacaktı? Bir dahaki sefere tetiği çeker miydi? Bir dahaki sefer olacak mıydı? David bir dahaki seferin olmayacağını biliyordu, çünkü Tony Seals'in ne olduğunu kendi gözleriyle görebiliyordu. Elleri sanki çok kirliymiş gibi kaşınmaya başlamıştı.

Gregory Banks, «Ben senin eve gittiğini sanıyordum,» dedi.

David bürosunda karanlıkta oturuyordu. Ceketini masanın önündeki sandalyenin arkasında katlanmış duruyordu, kramatını gevşetmişti. Koltuğunu nehri görebilsin diye cama doğru çevirmişti.

«Sadece düşünüyordum,» dedi David. Sesi üzüntülüydü.

«Konuşmak ister misin? Yoksa gitmemi mi tercih edersin?»

David koltuğunu döndürüp arkadaşının yüzüne baktı.

«Ne halt ettiğimizi merak ettiğin hiç oldu mu, Greg?» Banks oturdu.

Yarı şaka, yarı ciddi, «Bu pek ciddi bir soruya benziyor,» dedi.

«Az önce bölge savcısıyla bir anlaşma yaptım. Tony Seals tam dokunulmazlık kazanacak.»

Greg, David'in karamsar havasına biraz şaşırmıştı. «Bu harika,» dedi.

Gregory, Seals ailesinin yakın dostuydu ve bu kararın onlar için ne anlam taşıdığını çok iyi biliyordu.

«Öyle mi? Altı ay sonra Tony birini öldürünce ve bugün çok iyi bir iş başardığım için ailesi yine beni tutmak isteyince ne yapacağım?»

«Teklif savcılıktan geldi, David. Sen sadece müvekkilini temsil ediyordun.»

David acı bir sesle, «*Jah mein Herr*, ben sadece emirleri uyguluyordum,» dedi.

«Bu hale nasıl geldiğini neden bana anlatmıyorsun?»

«Bilemiyorum, Greg.» Gregory sabırla arkadaşının sözlerini sürdürmesini bekledi. «Galiba, hayatımı nasıl kazandığımı dikkatle incelemeye başladım ve gördüklerimden de pek memnun olduğumu söyleyemem. Orada başkalarına acı veren insanlar var. Polisler onları tutukluyorlar. Savcılar onlara hüküm giydiriyor. Ben de çöpleri olduğu gibi sokağa geri gönderiyorum. Biliyor musun, bu uygun bir mecaz. Belki de bize sağlık mühendisleri sıfatını vermeliler...»

«Biraz fazla melodram havası yaratıyorsun, öyle değil mi? Dışarı çıkmasına yardımcı olduğun çocuğa ne buyurulur? Esrar kullanan kolejli çocuğu düşünsene. Cinayetle suçlanıyordu tamam mı? Cezalandırılması gerekir miydi? Eğer sen davayı düşürmeseydin, o çocuk tıp fakültesine gidemezdi. Bu davayı, geçen yıl eroin satıcısını savunurken yararlandığın gerekçelerle düşürdün. Adalette iki sistem olmaz.»

«Belki olmaz, Greg. Sen daima mantıklı tartışma yaparsın. İyi bir avukat olmanın nedeni de bu. Ama ben bugün genç bir kıza kendi mezarını kazdıran ve onu ölüme terkeden çok hasta bir genç adamın cezadan kurtulmasını sağladım. Biliyor musun, ben bu mesleğe atıldığım zaman kendimi parlak zırhlara bürünmüş bir şövalye gibi görürdüm. Masumları, haksız yere suçlananları savunan biri olacaktım. Kaç masum insanı temsil ettim, söyler misin, Greg? Bir süre sonra hiç masum insanın bulunmadığını, kurnaz bir avukata iyi para ödeyebilen bir sürü suçlunun var olduğunu anlıyorsun. Önce yaptıklarında kendini haklı görüyorsun. Ancak zamanla sadece para için bu işe başlıyorsun.»

«Bak David, nasıl bir ruh hali içinde olduğunu biliyorum. Ben de aynı şeyleri yaşadım. Ceza hukuku üzerinde çalışan ve vicdanı olan herkes, hukuk fakültesinde öğretilen saçmalıklarla gerçek dünya arasındaki çelişkilerle başetmek zorundadır, ama senin çizdiğin tablo da gerçeğe uygun değil.

«Sen iyi bir avukatsın, iyi ve dürüst çalışıyorsun. Tutuklanan dürüst insanlar da var. O kolejli çocuk gibi suçlu olan ama tutuklanmamaları gerekenler de var. Onlara yardım edebilmek için Tony Seals gibilerine de yardım etmek zorundasın. Önemli olan sistem. Bu ülkeyi Nazi Almanyası olmaktan kurtaran tek neden bu. Bir de bunu düşün.»

«Düşünüyorum, Greg. Bak, senin neye inandığını biliyorum ve bundan ötürü de sana saygı duyuyorum. Benim sorunumsa artık neye inandığımı bilmemek. Eskiden nelere inandığımı biliyorum, sonra çok fazla para gelmeye başlayınca kendimi sattığımı hissetmeye başladım.»

Gregory bir şey söylemeye hazırlandıysa da fikrini değiştirdi. Aynı soru yüzünden çektiği acıları anımsamıştı. Cevabı bulması gerekmemişti, çünkü onu ilgilendirenlerin dışında ceza davaları almaktan vazgeçmiş, daha çok sendika için çalışmaya başlamıştı. Servetini kişisel zarar görme davalarında ve sendika anlaşmalarıyla ilgili davalarda gösterdiği başarılarla yapmıştı. Ceza davalarından uzak kalmak onun için bir sorun yaratmamıştı.

David farklıydı. Hukukun başka hiçbir dalıyla ilgilenmemişti. Başka bir dala geçmeye çalışmış ama hep ceza avukatlığına geri dönmüştü. Hem neden dönmesindi? Bu sayede iyi bir hayat sürüyor ve yaptığı işi de seviyordu. Ancak şimdi yaptığı işlerin değerini yargılamaya başlamıştı.

Gregory sordu. «Gidip bir şeyler içmek ister misin?» Akşamları bürolar çok sessiz oluyordu. David ayağa kalkıp ceketini giydi.

«Galiba doğru eve gitsem iyi olacak.»

«Helen'e sofraya bir kişilik daha tabak koymasını söyleyebilirim.»

«Hayır, yalnız kalmam daha iyi olacak.»

«Pekâlâ. Yalnız bana söz ver, bu düşüncelerle kendini kahretmeyeceksin.»

David gülümsemeye çalışarak, «Denerim,» dedi.

David gittikten sonra Gregory odasına geri döndü. Saatine baktı. Geç kalmıştı. Son zamanlarda çok geç saatlere kadar çalışmaya başlamıştı. İşlerini biraz azaltmalıydı. İçini çekti. Avukatlığa başladığından beri, yani yirmi yıldır bunu kendine tek-rarlayıp duruyordu. Yirmi yıl çok uzun bir süreydi.

Masasına oturdu ve hazırladığı raporu okuyup düzeltmeye koyuldu. Zavallı David. insanın elli yaşlarında olmasının da avantajları vardı. Büyümek feci bir şeydi ve aslında büyümek hep sürüyordu. İnsan yirmili yaşlara gelince, büyümenin tamamlandığını sanıyordu. Ve tam o sırada krizlerin yeni başladığını farkediyordu.

Ama David iyi bir çocuktur. Kafası iyi çalışırdı. Onun ihtiyacı olan şey inanabileceği bir dava bulmaktır. Son zamanlarda pek çok zor davayı üstlenmişti. Yeniden değerini hissetmeliydi. İyi bir dava mutlaka gelecekti.

İKİNCİ BÖLÜM

SON MASUM ADAM

1

Yargıç Rosenthal boş jüri bölmesinin üzerinde duran saate baktı. Son tanık az önce yerine geri gönderilmişti ve yemek saatine daha çok zaman vardı.

Yargıç kürsünün önündeki karşılıklı iki masada oturan avukatlara, «Şimdi tartışabilirsiniz, beyler,» dedi. Walter Greaves zorlanarak ayağa kalktı. Bir süreden beri artritli savaşıyordu. Yargıç üzülerək adamın savaşı kaybetmekte olduğunu düşündü. Bu çok kötüydü. Vally'yi otuz yıldan beri tanıyordu ve onu gerçekten çok severdi.

Yargıç bakışlarını karşı tarafın avukatına çevirdi. Larry Stafford, Greaves'le tam bir tezat oluştıruyordu. Öylesine sağlıklı görünüyordu ki, yargıç ister istemez kendi fiziksel durumunu düşünmek zorunda kaldı. Son birkaç haftadan beri işler birdenbire çok artmıştı, öğle saatlerini de duvar tenisi oynayarak geçiriyordu. Birdenbire kemerinin beline baskı yaptığını farkettil. Bu baskı onda suçluluk duygusu uyandırdı ve huzuru kaçtı. Sonra Greaves'in konuşmasını dinleyerek bu düşünceleri kafasından atmak istedi.

Greaves oturunca, yargıç başıyla Stafford'a işaret etti. Genç avukat Portland'ın en büyük avukatlık firması olan Price, Winward, Lexington ve Rice'in temsilcisi olarak birkaç kez Rosenthal'in huzuruna çıkmıştı. Yargıç onun çok fazla parlak bir

avukat olmasa da, vicdanlı ve işini ciddiye alan biri olduğunu biliyordu.

Stafford, duruşma salonu için yeterince ağırbaşlı sayılabilecek ince kumaştan bir takım elbise giymişti. Stafford'un boyu 1.70 bile yoktu ama ince, atletik vücudu onu olduğundan daha uzun gösteriyordu. Bembeyaz dişleri ve bronz teniyle bu genç adamın bir aktör olacak kadar yakışıklı sayılabileceğini düşündü Rosenthal.

«Mahkemenin de malumu olduğu üzere, duruşma notlarımda da belirttiğim gibi, Uniform Ortaklık Yasası, sınırlı bir ortağı ilgilendiği için yönetiminde bir dereceye kadar söz sahibi olunmasına izin veriyor. Bay Tish de, Grainger ya da Rathke davalarında sınırlı ortakların yaptıklarından fazlasını yapmamıştır. Bu konuya daha fazla girmek istemiyorum, çünkü daha önceki açıklamalarımı tekrarlamış olacağım. Ancak davacıların burada nasıl sorumluluk iddiasında bulunabildiklerini bilemiyorum. Eğer mahkemenin başka sorusu varsa...»

«Hayır, Bay Stafford. Beyler, ikinize de hemen şimdi karar veremeyeceğimi belirtmek isterim. İddialarınızı okudum. Ve bir karara varmadan önce bağımsız bir araştırma yapmak istiyorum. Bir hafta içinde fikrimi yazılı olarak bildirebilirim. Eğer sizin ekleyeceğiniz bir şeyler varsa, bunları bana yazılı olarak bildirebilirsiniz. Başka bir şey var mı?»

İki avukat da başını salladı.

«Öyleyse duruşma sona ermiştir. Afiyet olsun, beyler.»

Yargıç kalktı ve koltuğunun arkasındaki kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Larry Stafford notlarını toplayıp hepsini sırasıyla çantasına yerleştirmeye başladı. Düzgün bir elyazısıyla yazılmış olan notlar endeks kartlarının üzerindeydi. Stafford'un müvekkili Andrew Tish duruşmanın nasıl gittiği konusunda fikir almak istedi. Stafford bir hukuk kitabını koltuğunun altına sıkıştırdı, dosya çantasını aldı ve başını sallayarak salonun kapısına doğru yürüdü.

«Rosenthal'in ne yapacağı bilinmez, Andrew. Çok akıllıdır ve bu dava üzerinde de enine boyuna düşünecektir. Şimdilik söyleyebileceklerim bu kadar.» •

Valter Greaves duruşma salonunun dışındaki koridorda bekliyordu.

«Larry.»

Stafford durdu ve Tish'e kendisini beklemesini söyledi.

«Bizimkilerle görüştüm, anlaşma yapmaya hazırlar.»

«Tish'e söylerim, ama ben ona davadan vazgeçmemesini, sıkı durmasını önereceğim.»

«Ben sadece müvekkilimin önerisini ilettim.»

Stafford yüzünü buruşturup koridorda asansörlerin bulunduğu yere doğru yürüdü. Adliye binasında boş bir alana giden dört koridor vardı. Greaves çantasını alıp binanın arkasına doğru yürüdü. Stafford'la konuşmaktan hoşlanmıyordu. Bu adam kendine çok fazla güveniyordu. Pek de... yüzeyseldi.. Evet, bu sözcük onun için çok uygundu. Yüzeyin altında bir şey yoktu... Bir an için onun efendi biri olduğunu düşünürdünüz, biraz sonra da üçkâğıda getirildiğinizi anlardınız. Müvekkilleri ölmek üzere olan bir işi diriltmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Greaves başını salladı ve jean pantolonla işçi gömleği giymiş genç bir adama yol vermek için yana çekildi. Bu genç adam esmer tenliydi; siyah bıyıkları, gür siyah saçları vardı ve Yargıç Rosenthal'in duruşma salonuna bakıyordu.

«Sonra ne oldu, Memur Ortiz?»

«Benim görevim, şüphelilerden herhangi biri kaçmaya çalışırsa diye ikâmetgâhın önünde nöbet tutmaktır. Öbür görevliler arama emrini göstermek için içeri girdiler. Memur Lesnowski'yle birlikte binanın önüne yakın bir yerde bekledik.»

«Arama işinde siz de görev aldınız mı?»

«Hayır, almadım.»

«Sonra ne oldu?»

«Kısa bir süre sonra Memur Teske'yle Hennings iki tutuklu ve kanıtla birlikte dışarı çıktılar. Memur Teske bana kanıt torbasını verdi. O ve Hennings tutuklularla birlikte polis merkezine gittiler.»

«İçinizden herhangi biri tutuklularla konuştu mu ya da torbanın içine baktı mı?»

«Hayır, efendim.»

«Başka sorum yok, sayın yargıç.»

Yargıç McDonald kokain bulundurmaktan sanık, genç zenci müvekkiliyle konuşan avukata doğru başını salladı. Ortiz rahatladı. Bu alçak herif tarafından daha önce de sorguya çekilmişti. Kimseyi ilgilendirecek bilgiye sahip olmamasına karşın, sorgulamanın uzun ve saçma olacağını düşünmüştü.

Ancak sorgulanmak onu rahatsız etmiyordu, sadece görevinin başına geri dönmüş olmak bile onu mutlu ediyordu. Önce hastanede kalmış, sonra da hiç istemediği halde zorla tatile çıkarılmıştı. Örgüt tatile çıkmasında ısrar etmişti. Dinlenmesi ve belleğine yeniden kavuşması isteniyordu, çünkü Darlene Hersch davasında cinayet masasının kullanabileceği tek kanıt, onun belleğiydi.

Ortiz mahkemeye gitmeden önce Crosby'ye uğramıştı. Hiçbir değişiklik, parmak izi, başka tanık ve ipucu yoktu. Crosby dolaylı olarak araştırma yapmış, kimseye doğrudan soru yönelmemişti. Belki de bölümdeki bir namussuzun emriyle böyle davranmıştı. Bunun üzerine ağza alınmayan soruyu Ortiz yanıtlamıştı. Hiçbir şey değişmemişti. O da hâlâ olanları kafasında toparlamaya çalışıyordu. Belleği her gün biraz daha düzeliyordu, ama yine de neler gördüğünü ve neler olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Devletin atadığı avukat hâlâ ağzında bir şeyler geveliyordu. Ortiz tanık kürsüsündeki sandalyesinde sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı. Belleğini ve o geceyi düşünmek ifade vermeye başladığı zaman üzerine çöken huzuru bozuvermişti. Onun canını

sıkan Darlene'di. Belleğine kavuştuğu zaman gözlerinin önünde canlanacak manzaralardan korkuyordu. Kızın ölümünden kendisi sorumluysa diye endişe duyuyordu. Herkes durumun böyle olmadığı konusunda ona güvence veriyordu ama onlar ne bileceklerdi? O gece neler yaşandığından nasıl haberleri olabilirdi?

Devletin avukatı notlarından başını kaldırdı. Ortiz, düşüncelerinden biraz olsun uzaklaşabileceğine sevinerek soruları bekledi.

«Memur Ortiz, Teske'yle Hennings olay yerinden ayrıldıktan sonra Memur Murdock'la Memur Elvin'e ne oldu?»

«Onlar ikâmetgâhta kaldılar.»

«Teşekkür ederim. Başka sorum yok.»

Yargıç, «Gidebilirsiniz,» dedi. Ortiz ifade vermeyi bu kadar kolay atlatabilmesine şaşmıştı.

Duruşma salonunun kapısı açılınca, Ortiz'in ortağı Jack Hennings elindeki gazeteden başını kaldırdı.

Ortiz, «Sıra sende,» dedi.

Hennings gazeteyi Mike Elvin'e verip kapıdan içeri girdi. Ortiz, Elvin'den gazetenin spor bölümünü ona vermesini istemeye hazırlanırken, koridorun öbür ucunda konuşan iki adam dikkatini çekti. Elleri titremeye başladı, göğsü daraldı. İki adam konuşmalarını bitirdiler ve yaşlı olanı, Ortiz'e doğru yürüdü. Ortiz onu görmedi bile. Gözleri daha genç olan adama takılmıştı... sarışın adama... Adam asansörlere giden koridora doğru yürümeye başlamıştı ama Ortiz onu başka bir yerde görüyordu. Raleigh Moteli'nin sahanlığında hızlı hızlı yürüyen kıvrık sarı saçlı bir adam görüyordu. Darlene Hersch'in öldüğü motel odasının önündeki ışıktaki gözüne çarpan bir yüzü görüyordu.

Yaşlıca adam Ortiz'in yanından geçti, sarışın adam da köşeyi kıvrılıp gözden kayboldu.

Ortiz, Elvin'e, «Jack'e beni beklemesini söyle,» dedi. Elvin başını kaldırdı ama Ortiz koridorun yarısını geçmişti bile.

Ortiz köşeye ulaştığında, holde kimsecikler yoktu. Asansörlerin ikisi de giriş katına varmıştı. Ortiz Yargıç Rosenthal'in duruşma odasına doğru yürüdü. Yargıcın kâtipliğini yapan hukuk öğrencisi genç adam, boş duruşma salonunda oturmuş, bir ders kitabı okuyor, bir yandan da elindeki sandviçi atıştırıyordu.

Ortiz, «Affedersiniz,» dedi. Delikanlı başını kaldırdı.

«Az önce burada bir avukat vardı, sarı saçlı biri. Bana onun kim olduğunu söyleyebilir misiniz?»

Delikanlı kuşku içinde, «Neden soruyorsunuz?» dedi.

Ortiz sokak serserilerini yakalamak için onlar gibi giyinmiş olduğunu hatırladı. Delikanlının yanına gidip polis kimliğini gösterdi.

«Şimdi bana o adamın adını söyleyebilir misiniz?»

Delikanlı polis kimliğini inceledi, birden karar verememişti.

Hocalarının ona sahip olduğunu söyledikleri anayasal haklarını düşünüyordu.

«Bilemiyorum...» diye söze başladı.

«Bilsen iyi edersin.» Ortiz yumuşak bir sesle konuşmuştu ama ses tonu etkileyiciydi ki, delikanlı konuşmaya başladı.

«Stafford. Larry Stafford.»

«Nerede çalışıyor?»

«Price-Winward firmasında. Büro Standard Plaza binasında.»

Ortiz kimliğini cebine atıp kapıya doğru yürüdü. Yarı yolda durup arkasına döndü.

«Bu resmi bir polis işi, beni duydun mu? Bundan kimseye söz edilmesini istemiyorum. Eğer ağzını açtığın kulağıma çalırırsa, başın belaya girer.»

Asansörlerin hemen yakınında bir umumi telefon vardı. Telefon rehberinde Lavvrence Dean Stafford'a ait olduğu belirtilen iki telefon numarası yer almıştı. Ortiz iki numarayı da not etti, sonra cinayet masasını aradı. Telefona Ron Crosby yanıt verdi.

«Ben Bert Ortiz, Ron. Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum. 22310 Newgate Terrace'da oturan Lavvrence Dean Stafford'un arabasının markasını öğrenmem gerekiyor.»

«Bunu neden öğrenmek zorundasın?»

«Sen bunun öğleden sonraya kadar hallediver, tamam mı? Ben seni sonra ararım.»

«Bunun Hersch davasıyla bir ilgisi var mı?»

«Hem de nasıl.»

Öğle saati geçmişti, saat bir olunca Ortiz, Cosby'yi tekrar aradı.

Dedektif sakın bir sesle, «İstediğin bilgiyi elde ettim,» dedi. «Lavvrence Dean Stafford adına kayıtlı iki araba var. Birincisi Porsche marka, ikincisiyse bir Mercedes-Benz.»

Ortiz hiçbir şey demedi. Telefon aygıtını elinde çeviriyordu; gözlerini telefon kulübesine dikmiş, hiçbir şey görmüyor ve elindeki plastik aygıtı da hissetmiyordu. Morrison Caddesine dönmüştü ve Mercedes araba tam önünde duruyordu.

«Bu senin adamın mı, Bert?»

«Sanırım öyle, ama yüzünü görmem gerekiyor.»

«Sen katilin yüzünü görmüş müydün?»

«Bayılmadan önce. Adamın yüzünü biliyorum.»

«Sen neredesin? Hemen oraya geliyorum.»

«Hayır. Bu işi bana bırak. Sen bir bölge savcısı bul ve bir arama emri çıkartırmaya çalış. Emin olmak istiyorum.»

«Ne yapacaksın?»

«Onu izleyeceğim. Eğer arabası o arabaysa hemen tanırım. Sonra da giyecekleri ararız. Ama her şey yasal olmalı. Bunu elimden kaçırmak istemiyorum.»

Santral görevlisi, «Price, Winward, Lexington ve Rice Hukuk Bürosu,» dedi.

«Larry Stafford'la görüşmek istiyorum.»

«Kim arıyor diyeyim?»

«Stan Reynolds. Bay Stafford'u eski bir dost önermişti.»

«Lütfen ayrılmayın, Bay Stafford odasında mı bakayım.»

Telefonda çıt diye bir ses oldu, sonra hat kesildi. Ortiz telefonu kulağından ayırmadan bekledi. Otuz saniye sonra bir çıt sesi daha duyuldu.

«Ben Larry Stafford'um, Bay Reynolds. Size yardımcı olabilir miyim?»

«Umarım yardım edebilirsiniz. Bir senet işim vardı, görmem gereken kişinin siz olduğunuzu söylediler. Küçük bir inşaat şirketim var. Spec İnşaat Şirketi. Parasal bakımdan işlerim iyi gidiyor ama ortağımla aramızda bir anlaşmazlık çıktı. Hemen tavsiyeye ihtiyacım var.»

Stafford, «Şey,» dedi. Ortiz hattın öbür ucundan kâğıt hışırtılarını duyabiliyordu. «Yarın sabah bir işim var... Durun bakayım... Saat üçte gelebilir misiniz?»

Ortiz sesi dikkatle dinleyip adamı gözlerinin önünde canlandırmaya çalışıyordu. Ses güçlü, kendinden emin birinin sesiydi ama pek de doğal olmayan bir tonu vardı.

«Şey, ben bugün görüşebiliriz diye umut ediyordum.»

«Korkarım bugün öğleden sonra hiç boş vaktim yok.»

«Anlıyorum...» Ortiz düşünüyormuş gibi bekledi. «Kaça kadar büronuzda olacaksınız?»

«Son randevum yediye doğru tamamlanmış olur.»

Ortiz yine durakladı.

«Herhalde yarına kadar bekleyebilirim.»

«Güzel, öyleyse yarın görüşürüz.»

Telefonu kapadılar ve Ortiz kulübeden çıktı. Standard Plaza'nın karşısındaki sokaktaydı. Trafik ışığı değişince karşı kaldırıma geçti. Yeraltı garajında bej Mercedes'i bulması on dakikasını aldı. Araba parkın ikinci katında, arka kapıya yakın bir

yerdeydi. Ortiz arabanın plaka numarasını Crosby'nin ona vermiş olduğu numarayla karşılaştırdı. Sonra binadan ayrıldı. Şimdi yapmak zorunda olduğu tek şey yediye kadar beklemektir.

Abner Rosenthal ufak tefek, hukuk dünyasında büyük isim yapmış bir adamdı. Şirket avukatı olarak büyük bir servet kazanmıştı, sonra da gezici yargıç olabilmek için kazancından çok büyük bir indirim yapmayı göze almıştı. Duruşma yargıcı olmaktan hoşlandığı için birçok kez yüksek mahkemeye üye seçilme şansını teptiğini de herkes biliyordu. Rosenthal özellikle ceza davalarını seviyordu ve arayıp yakalama alanlarında uzmanlaşmıştı. Polisler de özellikle önemli bir davada arama emri çıkartmak için Yargıç Rosenthal'i ararlardı.

Tam yargıç yemeğini bitirmek üzereyken kapı çalındı. Delikanlılık çağına gelmiş olan oğlu kapıyı açmak için ayağa kalkarken Rosenthal elini sallayarak ona oturmasını işaret etti. Monica Povvers daha önce yargıcı aramış ve Darlene Hersch davasında beklenmedik bir gelişme olduğu konusunda onu uyar-mıştı.

Kapı açılınca Monica, «Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim,» dedi. «Ron Crosby'yle Bert Ortiz'i tanıyor musun?»

Yargıç onları çalışma odasına buyur ederken, Dedektif Crosby'yle daha önce karşılaşmıştık,» dedi. «Ama Memur Ortiz'i tanıdığımı sanmıyorum.»

Oturur oturmaz Monica yargıca arama emrinin müsveddesini ve Ortiz'in hazırladığı yeminli ifadeyi uzattı. Yeminli ifadede Lavvrence Dean Stafford'un Darlene Hersch'i öldürdüğü ve bu suçu doğrulayacak kanıtların Stafford'un evinde bulunabileceği belirtilmişti. Yargıç ifadeyi okuduğu zaman yüzünün ifadesi ciddileşti. Ortiz'e öyle uzun bir süre baktı ki, adam tedirgin oldu.

«Larry Stafford'un bugün benim duruşma salonumda olduğunun farkında mısın, Memur Ortiz?»

«Evet, efendim.»

Rosenthal yeminli ifadenin bir bölümünü tekrar okudu.

«Bunu okudum ama bana her şeyi anlatanı istiyorum. Motelde gördüğün adamın Larry Stafford olduğundan emin misin?»

Ortiz'in ağzı kurudu. Bundan emin miydi? Bir hata yapmış olabilir miydi? Hayır. Saat yedide Stafford'un kapısı önünde durmuş ve Stafford'un bürodan çıkışını yani Darlene'in katilinin yüzünü görmüştü.

Ortiz, «Larry Stafford, Darlene Hersch'i öldürdü,» dedi. ama sesi biraz titrek çıkmıştı.

«Ya sen ne düşünüyorsun, Bayan Povvers?»

«Bu açıklama benim de pek hoşuma gitmedi, yargıç, ancak Memur Ortiz'le daha önceleri çalıştım ve onun yargısına güvenirim.»

Yargıç cebinden bir kalem çıkardı.

«Bu arama emrini imzalayacağım, ama tutuklama yapamazsınız, bundan kimseye söz etmeyeceksiniz. Bu dava büyük heyecan yaratacak. Eğer yanıldıysanız...» Yargıç Ortiz'e baktı. «Sadece işin reklamı bile Larry Stafford'un Price-Winward gibi bir firmadaki geleceğini mahvetmeye yetecektir. Beni anlıyor musunuz?»

Ortiz, «Evet, efendim,» dedi.

Rosenthal arama emrini imzalarken kimse konuşmadı. Monica belgeleri aldı ve oradan ayrıldılar. Monica evine gitti. Ortiz'le Crosby de bir araba dolusu polisle birlikte Larry Stafford'un evinin yolunu tuttular.

Nevgate Terrace, Portland'dan on beş dakikalık mesafede, ağaçlarla çevrili, dönemeçli bir köy yoluuydu. Yolum üzerinde düzensiz aralarla, pahalı villalara giden yollar yer alıyordu. Bu evlerin pek azı anayoldan görülebiliyordu. Stafford'un evi yolun sonundaydı. Yüksek ağaçlar binayı gizliyordu, polisler kısa araba

yolunu katedinceye kadar binayı göremediler. İki katlı, Tudor stili ev geleneksel renklere, kahverengi ve beyaza boyanmıştı. Bahçe çok bakımlıydı, gölge veren ağaçlarla bezenmişti. Araba yolu evin önünde daire çiziyordu. Ortiz, Mercedes arabanın sol-daki garajda olduğunu düşündü.

Kapıyı açan genç kadın evin önündeki iki araba dolusu polisi görünce şaşkına döndü.

Ron Crosby sordu. «Bayan Stafford musunuz?»

Kadın hafifçe gülümseyerek, «Evet,» diye yanıt verdi.

«Kocanız evde mi?»

«Evet.»

«Lütfen, kocanıza kapıya gelmesini söyler misiniz?»

«Bütün bunlar ne demek oluyor?»

«Kocanızla halletmemiz gereken bir mesele var. Gidip kocanızı buraya çağırırsanız, çok iyi olur.»

Kadın sanki daha fazla açıklama bekliyormuş gibi durakladı. Ama hiçbir şey öğrenemedi.

«Şey, burada beklerseniz kocamı çağırırım.» Kadın bunları söyledikten sonra koridorun sonuna doğru yürüdü, yukarı çıkan merdivenin arkasında gözden kayboldu. Ortiz kadını izlerken kalbinin sıkıştığını hissetti. Darlene Hersch'i öldürmüş olan adam birkaç saniye sonra o koridordan yürüyüp kapıya gelecekti.

Ortiz üniformalıydı ve kapıdaki küçük polis grubunun arkasında duruyordu. Avukat onu tanıma fırsatını bulamadan Ortiz onu dikkatle inceleme olanağı bulmak istiyordu. Crosby'yle iki polis sahanlıkta Bayan Stafford'un geri dönmesini bekliyorlardı. Az sonra Larry Stafford bir bermuda şort, kırmızı siyah çizgili bir tişörtle halı döşenmiş koridorda görüldü. Karısı arkasından geliyordu ve endişelenmeye başladığı belliydi.

Larry Stafford gülümseyerek, «Sizin için ne yapabilirim?» dedi. Ortiz dikkatini adamın yüzüne vermişti. Hol fazla aydınlıktı, oysa motel odasında ışık çok azdı. Ama yine de Ortiz emindi. Bu o adamdı.

Crosby, Stafford'a arama emrini uzattı. Avukat emri okurken Ortiz de dikkatle onu süzdü. Stafford'un canı sıkılmış ya da içine korku düşmüş olsa bile bunu belli etmedi.

«Korkarım, bundan bir şey anlamadım,» dedi. «Adınız ne demiştiniz?»

«Crosby... Dedektif Ron Crosby, Bay Stafford.»

«Bakın, Dedektif Crosby, ben bütün bunların ne demek olduğunu anlayamadım.»

«Bu bir arama emri, Bay Stafford. Belgede belirtilen malzemeleri aramamız için bir yargıç tarafından imzalanmış bir izin belgesi.»

«Bunun bir arama emri olduğunu ben de görüyorum.» Stafford sabırsızlanarak konuştu. «Benim anlamadığım şey, gece yarısı neden beni rahatsız ettiğiniz ve evimi aramaya kalkıştığınız»

«Şu anda ayrıntılara girmek istemiyorum, Bay Stafford... Görevimizi yapmamıza izin verirseniz, fazla zamanınızı almayız.»

Stafford arama emrini tekrar gözden geçirdi.

Gözlerine inanamayarak, «Bu emri Yargıç Rosenthal mi imzaladı?» diye sordu.

«Evet, efendim.»

Stafford bir an hiçbir şey söyleyemedi, içinde özel bir savaş başlar gibiydi. Sonra gevşedi.

«İstiyorsanız, buyrun arayın, size sıkıntı veriysem özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadığım için şaşırdım. İşinizi kolaylaştırmaya çalışayım. Benim bu modelde birkaç spor gömleğim var.» Stafford listedeki gömleği işaret ederek, «Bu modelde en azından üç pantolonum var,» diye ekledi. «Buyrun odama çıkalım, size hepsini göstereyim. Eğer tatmin olmazsanız, o zaman evi ararsınız.»

Stafford olaya Ortiz'in beklediği şekilde tepki göstermemişti. Adam kendine çok güveniyor olmalıydı. Belki de Ortiz yanılmıştı. Eh ne de olsa, katilin yüzüne şöyle bir bakabilmişti ve o

zaman acı içinde kıvranıyordu. Ayrıca ışık da çok azdı. Hayır, yeterince ışık vardı. Motel odasının dışındaki kapı lambasının ışığı çok parlaktı. Yine de her şey çok çabuk olmuştu.

Stafford önde, karısı arkada, ikinci katın merdivenlerini çıkmaya başladılar. Polislerden birkaçı Crosby'yle birlikte giderken Ortiz arkada kaldı. İki polis de sahanlıkta bekliyordu.

Stafford'un odası binanın arka tarafındaydı. Aydınlik ve havadardı, erkeksi bir görünümü vardı. Sürgülü bir kapı küçük bir balkona açılıyordu. Ortiz odaya bir göz attı. Kuzeye bakan duvara iki kişilik bir karyola yerleştirilmişti. Yatak yapılmamıştı, yorganın bir ucu yere değiyordu. Doğuya bakan duvar boydan boya bir gardıropla kaplıydı. Sağ tarafta da pahalı görünümlü bir çamaşır dolabı vardı. Stafford orta gözlerden birini çekip geri çekildi.

«Spor gömleklerim burada durur. Pantolonlarım gardıropta.»

Crosby işaret edince Ortiz gardıroba yaklaştı. Kapılarını açıp tahta asacıklara asılmış pantolonları incelemeye başladı. Kahverengi bir pantolona gözü ilşinceye kadar gördüğü pantolonların hepsini geri çekti. Pek emin değildi ama bu pantolon o adamın pantolonuna benziyordu. Ortiz gömlekten emin olabiliirdi. Çiçek desenli gömlek hemen farkediliyordu.

Pantolonları inceledikten sonra kahverengi pantolonu askıdan alan Ortiz, Stafford'un yüzüne baktı. Adamın ilgisiz havası hâlâ değişmemişti, Ortiz'i tanıdığını da hiç belli etmemişti.

Crosby'ye, «Bir de gömleklere bakayım,» dedi Ortiz. Dedektif bir adım geri çekildi. Ortiz de gömlekleri teker teker çekmececi alıp hepsini üst üste dizdi. Bir ara durakladı. İşte o gömlek çekmececi duruyordu. Kahverengili yeşilli, üzerinde yaprak ve çiçek desenleri bulunan bir gömlekti bu. Darlene Hersch'i öldüren adamın giydiğı gömlek! Ortiz, Crosby'yi kenara çekti, ikisi koridorda konuştular. Bayan Stafford odanın bir köşesinde durmuş, sinirli sinirli bir kocasına, bir de koridora bakıyordu. Crosby'

yle Ortiz tekrar odaya girdiler. Yüzleri asıktı. Yanlarında iki polis daha vardı, içerde tam altı polis olmuştu ve büyük yatak odası sanki küçülürmüş gibiydi.

«Bay Stafford, sizi tutuklamak zorundayım.»

Bayan Stafford bembeyaz kesildi, kocasının da kendinden emin halinden eser kalmadı.

«Ne demek istiyorsunuz? Bakın... Ben...»

«Siz bir şey söylemeden önce, anayasal haklarınızı size hatırlatmak isterim, Bay Stafford.»

«Anayasal haklarım mı? Siz delirdiniz mi? Bakın kolaylık olsun diye sizi evime aldım. Bu ne biçim bir saçmalık? Ne için tutuklanıyorum?»

Crosby, Stafford'a baktı. Ortiz de adamın tepkisini bekledi.

«Sizi Darlene Hersch'i öldürmekten sanık olarak tutukluyorum.»

«Kimi?» Stafford'un kaşları çatılmıştı. Bayan Stafford'un eli ağzına gitti. Ortiz onun «Tanrım,» diye mırıldandığını duydu. Crosby, Stafford'a haklarını okumaya başladı.

«Konuşmama hakkına sahipsiniz. Eğer isterseniz...»

«Bir saniye durun... Bir saniye durun. Darlene Hersch de kim? Yoksa bu bir tür şaka mı?»

«Bay Stafford, bu şaka değil. Sizin avukat olduğunuzu biliyorum, ama yine de size haklarınızı tekrarlayacağım, beni dikkatle dinlemenizi istiyorum.»

Bayan Stafford yavaşça kocasının yanına gitti. Stafford da korkmaya başlamıştı. Crosby avukata haklarını okumayı tamamladıktan sonra cebinden bir çift kelepçe çıkardı.

Crosby, «Neden uzun bir pantolon ve uzun kollu bir gömlek giymiyorsunuz,» dedi. «Size kelepçe takmak zorundayım. Bunu yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama uygulamak zorunda olduğum yöntem bu.»

«Şimdi beni dinleyin... Ben bir avukatım...»

«Biliyorum, Bay Stafford.»

«O halde seni mahkemelerde süründüreceğimi de tahmin edersin.»

«Heyecanlanmanızın size hiçbir yararı olmaz, Bay Stafford, sakın olmanızı tavsiye ederim, karınıza da söyleyin iyi bir avukatla temas kursun.»

Crosby avukatın karısına dönerek, «Bayan Stafford,» dedi.

«Kocanızı temsil edecek bir avukat bulsanız iyi edersiniz. Kocanız bir saat içinde bölge cezaevine kapatılmış olacak.»

Kadın Crosby'yi hiç duymamış gibi davranıyordu. Stafford karısına doğru yürümek istedi, sonra durup Crosby'ye baktı.

«Karımla bir dakika özel görüşebilir miyim?»

«Adamlarımın çoğunu dışarı gönderebilirim ama bir kişinin odada kalması gerekiyor.»

Stafford bir şey söyleyecek oldu, sonra vazgeçti. Artık kendine hakim olmuşa benziyordu.

«Tamam.»

Stafford karısının yanına gitmek için odada bir polis kılincaya kadar bekledi. Kadın şaşırılmış ve korkmuş görünüyordu.

«Larry, neler oluyor?»

Stafford karısını omuzlarından tutup odanın öbür ucuna doğru yürüttü.

«Bir yanlışlık yapıldığı kesin. Sen şimdi Charlie Holt'u ara. Olanları ve nereye götürüldüğümü ona anlat. Charlie ne yapılması gerektiğini bilir.»

«Adam cinayet dedi, Larry.»

Stafford kararlı bir sesle, «Ne dediğini ben de biliyorum,» dedi. «Şimdi dediklerimi yap. inan bana, her şey yoluna girecek.»

Stafford üstünü değiştirirken karısı hiç sesini çıkarmadan onu izledi. Stafford işini bitirince, Crosby bileğine kelepçeyi taktı ve tutukluyu aşağıya indirdi.

Ortiz, Stafford'u dikkatle inceledi. Avukat arabaya bindirilirken hiç sesini çıkarmadı. Kendinden emin bir tavırla yürüyordu, omuzları dimdikti. Bayan Stafford açık kapının önünde tek başına kalmıştı. Araba oradan uzaklaşırken Ortiz kadının iyice küçüldüğünü farkettili.

Danışma görevlisi, «Bay Holt adında biri sizi görmek istiyor, Bay Nash,» dedi. «Çok acil olduğunu söylüyor.»

David saatine baktı. Saat sekiz buçuktu. Yediden beri bürodaydı, iki gün sonra yapılacak bir duruşmayla ilgili raporu incelemek zorundaydı ve daha işin yarısına gelmemişti. Charlie'ye daha sonra uğramasını söylemeye niyetlendi. Ancak çok önemli bir iş çıkmadıkça Charlie böyle sabahın erken bir saatinde büroya gelmezdi. David içini çekti.

«Hemen geleceğimi söyle ona.»

David dosyayı kapadı, Kravatını düzeltti ve ceketini sırtına giydi.

Charlie Holt müşterileri kızıl saçlı danışma görevlisinden ayıran parmaklığın önünde sinirli sinirli geziniyordu. Kızıl saçlı kıza hiç bakmamıştı. Gözlerini avukatların bürolarına giden koridora açılan kapıya dikmişti. Charlie uzun boylu, dazlak başlı bir avukattı. Deniz piyadesi olduğu günlerde edindiği asker havasını hiç kaybetmemişti. Hareketleri çok seri ve sertti, sanki törende yürür gibiydi. Charlie'yle birarada olmak son derece yorucuydu; insan her zaman kendini spor bir arabayla dönemeçli bir dağ yolunda gidiyormuş gibi hissedirdi.

David yaylı kapıları itip dışarı çıktı. Charlie de aceleyle yanına yaklaştı.

«Teşekkürler, David.» Charlie, David'in elini telaşla sıktı. «Büyük bir dert var. Sabahın bu saatinde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.»

David, Charlie Holt'u bürosuna götürürken, «Önemi yok. Ne oldu?» diye sordu.

«Ortaklarımızdan Larry Stafford. Onu tanıyor musun?»

«Sanırım onunla geçen ay baronun yemeğinde karşılaşmıştım.»

Charlie ona oturması söylenmeden bir koltuğa oturdu. Yere bakıp umudunu yitirmiş bir adam gibi başını salladı.

«Gerçekten şaşırtıcı...»

«Şaşırtıcı olan nedir?»

Holt birden başını kaldırdı. «Haber gazetelerde okumadın mı?»

«Yediden beri buradayım.»

«Şey, haber birinci sayfada yayınlandı. Firma için çok kötü.» Charlie Holt bir saniye kadar susup düşündü. «Larry için çok daha kötü tabii. Onu tutukladılar. Karısı dün gece beni aradı. Ağlıyor, ne yapacağını bilmiyordu. Ben de kalkıp ceza-evine gittim, ama ben ceza avukatı değilim. Lanet olsun, bugüne kadar hiç cezaevi görmemiştim. Doğal olarak aklıma sen geldin, tabii kabul edersen.»

«Neyi kabul edersem, Charlie? Adam neyle suçlanıyor?»

«Cinayetle.»

«Cinayetle mi dedin?»

Holt hızlı hızlı başını salladı.

«O kadın polisi Larry'nin öldürdüğünü söylüyorlar. Hani şu fahişe numarası yapan kadını...»

David bir ısıklık çaldı ve yavaşça koltuğuna oturdu.

«Larry çok berbat durumda. Seni hemen oraya götüreceğime söz verdirdi.»

Holt sustu ve David'in bir şey söylemesini bekledi. David önündeki bloknota notlar yazmaya başladı. Bu büyük lokmaydı. Basın ilgilenecek ve duruşmalar TV'lerde yayınlanacaktı. İyi bir soruşturma olacaktı. Polisler yalan yanlış bir iş yapıp sonradan zor duruma düşmek istemezlerdi. Harekete geçmeden önce ellerinde çok sağlam ipuçları olmasına özen gösterirlerdi. Hele hele kentin en büyük firmalarından birinin avukatını tutuklamadan önce çok iyi düşünmeleri gerekirdi.

«Faturayı kim ödeyecek, Charlie? Bu iş çok pahalıya patlayabilir.»

«Jennifer, yani Bayan Stafford. Birikmiş paralar* var. Kadının ailesi zengin. Ona sordum, parayı ödeyebileceklerini söyledi.»

«Sanığın aleyhine olabilecek neler bulmuşlar, Charlie?»

Holt omuzlarını silkti. «Bilmiyorum. Sana söylediğim gibi, ben ceza avukatı değilim. Kime ne soracağımı bile bilmem.»

«Gazeteler ne eliyor?»

«Şey, bir görgü tanığından söz ediliyor. Adam polismiş. Jennifer polislerin evi aradıklarını ve Larry'nin bazı gömlekleriyle pantolonlarını götürdüklerini söyledi.»

David gazetelerde okuduğu bir haberi anımsayarak, «Tamam,» dedi. «Bert Ortiz o kızla birlikte çalışıyormuş ve baygın bir halde yere düşmüş. Ancak onun katili gördüğünü bilmiyordum.»

«Sen bu Ortiz'i tanıyor musun?»

«Elbette. Komiser muavini. Benim girdiğim pek çok duruşmada tanıklık yaptı.»

«Gidip Stafford'u görecek misin?»

David yarısı okunmuş dosyaya baktı. Şu anda böyle ağır bir davaya karışmak istiyor muydu?

«Jennifer kocasının bu cinayeti işlemediğine yemin ediyor. Kadın polisin öldürüldüğü gece evde olduklarını söylüyor.»

«Elbette söyler. Sen ona inanıyor musun? Ne de olsa adamın karısı.»

«Sen Jennifer'i tanıyorsun. Harika bir kadındır. Eğer Jennifer öyle diyorsa:..»

David gülümsedi, sonra hafifçe güldü. Holt soran gözlerle ona baktı.

«Üzgünüm Charlie. Sadece insan bu işde çok fazla masum insanla karşılaşmıyor da.. Masumlar Amerikan kartalları kadar az bulunan yaratıklar.»

David bunları söylerken garip bir heyecan benliğini sardı. Gerçekten masum bir adam... Bir bakmaya değerdi. Raporu bu gece bitirebilirdi.

Larry Stafford, «Sizi gördüğüme sevindim,» dedi. Gardiyan özel görüşme odasının kapısını kapatırken, David de tokalaşmak için ayağa kalktı. Stafford üzerine hiç de uymayan spor bir kıyafet giymişti.

David plastik bir koltuğu işaret ederek, «Otur Larry,» dedi.

Stafford, «Beni burdan ne kadar çabuk çıkarabilirsiniz?» diye sordu. Sakin olmaya çalışıyordu ama soluk mavi gözlerinin ve bronz teninin ardında bir panik dalgası vardı.

«Bu sabah yargıç huzuruna çıkacağız, ama bu bir cinayet davası ve yargıcın kefalet istemesi beklenmiyor.»

«Ben... Sandım ki... her zaman... yani her zaman kefalet istenir sandım.»

«Cinayet suçlamalarında kefalet uygulanmıyor. Eğer bölge savcısı kefaletle karşı çıkarsa, kefalet duruşması isteyebiliriz. Ama yargıç ifadeleri dinledikten sonra, bölge savcısı mahkemeyi sizin suçlu olabileceğinize inandırırsa, yargıcın kefalet saptayacağını garanti edemem. Yargıç bir kefalet miktarı saptasa bile bu çok yüksek olabilir ve siz bunu ödeme olanağı bulamayabilirsiniz.»

Stafford alçak bir sesle, «Anlıyorum,» dedi. Dik oturmaya ve başkalarını temsil eden avukatlarla konuşurken yaptığı gibi kendinden emin bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Fakat bu kez kendisi müvekkildi ve cezaevinde kalması olasılığına ilişkin haber onu bir hayli sarsmıştı. Omuzları biraz çökmüştü, gözlerini yere dikmesi de gerçeklerin kafasına dank etmeye başladığına işaret etti.

David, «Öte yandan siz iyi iş yapan bir avukatsınız. Evlisiniz. Bölge savcısının kefaletle karşı çıkacağını pek sanmam. Karşı çıkarsa da adliyedeki yargıçların çoğu kefaletle serbest bırakılmanıza göz yumacaktır.»

Stafford, David'in ona uzattığı saman çöpünü sımsıkı tutarken bayağı dirilmişti. David müvekkillerini fazla umutlandırmaktan hoşlanmazdı ama bu davada kefaletle ilgili tahminlerinde yanılmadığından emindi.

«Burada size nasıl davranıyorlar?»

Stafford omuzlarını silktiler.

«Duruma göre iyi sayılır. Beni tek başıma küçük bir hücreye koyuldular. Sanırım 'tecrit'.»

«Hücre cezası.»

«Evet.» Stafford derin bir soluk aldı, bir saniye kadar uzaklara baktı. «Bu terimler... ben asla... ceza davalarıyla ilgilenmem.» Güldü ama bu zoraki bir gülüştü. Daracık koltukta sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı. «Bu işlere bulaşmayı hiç istemedim. Keşke hukuk fakültesinde bir iki kursa katılsaydım.»

«Polis sizi sorguya çekmeye çalıştı mı?»

«Ah, evet. Hemen. Çok kibar davrandılar. Çok düşünceliydiler. Dedektif Crosby... ilk adı Rony sanırım... bana çok iyi davrandı.»

«Sen ona bir şey söyledin mi, Larry?»

«Hayır, sadece hiçbir şey yapmadığımı belirtmekle yetindim. Crosby bana haklarımı okudu.» Stafford yine sinirli sinirli güldü. «Tıpkı televizyondaki gibi. Bu işi ciddiye almakta hâlâ zorlanıyorum. Dava hakkında pek bilgim bile yok.»

David yavaşça sordu. «Sen polise ne dedin?» Stafford'u dikkatle inceliyordu. Polislere ve cezaevi koşullarına alışkın olmayanlar, kibar ve düşünceli olmaları öğretilen dedektiflerin karşısında bûlbûl kesilebilirlerdi. Tutuklu, arkadaşlarından ve ailesinden uzak kalınca, destek almak umuduyla kendisine ilgi gösteren kişilere açılabilirdi. Çaresiz sanıkların kendi istekleriyle yaptıkları açıklamalar, onları suçlamaya yarayan en etkili kanıtlar olabilirdi.

«Hiçbir şey söylemedim. Zaten ne diyebilirdin^? Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum.»

«Pekâlâ. Şimdi sana bazı şeyler söyleyeceğim, beni lütfen dikkatle dinle. Sana avukat-müvekkil ilişkisini açıklayacağım. Senin avukat olduğumu biliyorum, ama şu anda cinayet işlemekten sanık bir tutuklusun. Avukatlığın pek işe yaramayacak, çünkü insanlar kendi sorunlarıyla uğraştıkları zaman tarafsız olamazlar.»

Larry başını salladı. Öne eğilmiş, her sözcüğü büyük bir dikkatle dinliyordu.

«Bir, bana yapacağın her açıklama, aramızda sır kalacak. Bu demek oluyor ki, bana söyleyeceklerini başkalarına anlatmaktan kaçınmakla kalmayacağım, istesem de yasalar yüzünden konuşmalarımızı başkalarına anlatamam. İkinci olarak, bu davayı tartışırken sen bana gerçekleri açıklayacaksın. Bana yalan söylediğin takdirde sana kırılacağımdan değil, bana gerçek olmayan bir şeyler anlatırsan, ben de senin sözlerin doğrultusunda savunmayı yaparım ve davana zarar verecek bir durum ortaya çıkabilir.»

David sustu. Sözlerini müvekkilinin iyice algılamasını istiyordu. Stafford çok huzursuz görünüyordu.

«Dave... bak bir şeye açıklık getirmek istiyorum. Sana yalan söylemeyeceğim, çünkü ben bir şey yapmadım. Yalan söylememe hiç gerek yok. Bu iş tümüyle büyük bir hata. Seni temin ederim ki, bu iş bittiği zaman o alçakları dava edip büyük bir tazminat isteyeceğim... Yalnız aramızda bir noktaya açıklık getirmek istiyorum. Beni temsil eden avukatın bana inandığından emin olmam gerekiyor... Eğer yalan söylediğimi düşünüyorsan.. Şey, ben yalan söylemiyorum ve masumum dediysem, masumum demektir.»

David, Stafford'un gözlerinin içine baktı, o da gözlerini hiç kırpmadan avukatın bakışlarına karşılık verdi.

«Larry, sana yaptığım açıklamayı, temsil ettiğim herkese tekrarlarım ve bunu yapmamın da bir nedeni vardır. Sana bir noktayı açıklamama izin ver. Avukatının sana inanıp inanmaması önem taşımaz. Asıl önemli olan, seni temize çıkaracak bir avukatının olmasıdır. Burası Disneyland değil, Multnomah Bölge Cezaevi. Bu bölgede seni ömrün boyunca özgürlüğünden yoksun bırakmak için çaba harcayacak bir sürü iyi yetiştirilmiş insan var. Seninle cezaevi arasında olan tek kişi benim. Sana inansam da, inanmasam da, seni cezaevinden kurtarmak için elimden geleni yapacağım.

«Eğer elini tutup sana inandığını ve ne kadar iyi bir insan olduğunu söylemesini beklediğin birine ihtiyacın varsa, bildiğim bir bebek bakım şirketi var, onlar bu işin üstesinden gelirler. Eğer kurtulmak istiyorsan, o zaman iş değişir ve ben de seve seve davanı alırım.»

Stafford yere baktı. Başını kaldırdığında yüzü kızarmıştı.

«Üzgünüm,» dedi. «Sadece...»

«Sadece korkuyorsun. Ailenden, dostlarından uzak kaldın, şaşkınsın ve senin tarafını tutan birinin bulunduğuna inanmak istiyorsun. Ben senin tarafındayım, Larry. Karın da, Charlie Holt ve daha başka birçok kişi senin arkanda.»

«Galiba sen haklısın. Bu iş öyle... şaşırtıcı ki. Hücremde oturmuş düşünüyordum. Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum.»

«Ama oldu işte. Şimdi biz de bununla ilgileneceğiz. On altı haziran gecesi ve on yedi haziran sabahının erken saatlerinde nerede olduğunu bana söyleyebilir misin?»

«Cinayet o saatlerde mi işlenmiş?»

David başını salladı..

«Haftanın hangi günüydü? Hafta içi mi, yoksa hafta sonu mu?»

«On altı haziran perşembe günüydü.»

«Tamam. Randevu defterim olmadan ve birkaç kişiyle konuşmadan kesin bir şey söyleyemem, ama büyük bir olasılıkla büroda çalıştım, sonra da eve gittim.»

«Genellikle akşamları kaç kadar çalışırsın?»

«Geç saatlere kadar. Price-Winward firmasında hâlâ yardımcı avukatım. Yakında ortak olmayı umut ediyorum ama bu işler nasıldır bilirsin. O tarihlerde büyük senet davalarıyla uğraşıyordum, en azından akşam yediye kadar büroda kalmış olmalıyım. Belki daha da geç saate kadar çalıştım. Defterimi görmeden kesin bir şey söyleyemem.»

«Defterin kimde olabilir?»

«Jennifer'de. Yani karımda.»

David sarı çizgili defterine bunları not etti.

«Şimdi biraz senden söz edelim. Kaç yaşındasın?»

«Otuz beş yaşımdayım.»

«Öğrenim durumun nedir?»

«Lewis ve Clark Hukuk Okuluna gittim.»

David başını salladı. Lewis ve Clark, Portland'da özel bir hukuk okuluydu.

«Üniversite çalışmaları için doğuya döndüm.»

«Sen doğu kesiminden misin?»

«Bu soruya yanıt vermek zor. Babam askerdi, Çok seyahat ettik. Sonra annemle babam boşandılar ve ben askere gidinceye kadar annemle New York'ta Long Island'da kaldım.»

«Sen orduda mıydın?»

Stafford başıyla evetledi.

«Kolejden önce miydi, sonra mı?»

«Kolejden sonra ve hukuk okulundan önceydi.»

«Price-Winward'da çalışmaya hukuk okulundan hemen sonra mı başladın?»

«Evet, o gün bu gündür o firmadayım.» David, Stafford'un soruyu yanıtlayışında bir gariplik sezdi ama sorularına devam etti.

«Larry, sen hiç suç işledin mi?»

«Ortaokulda başım derde girmişti. Yanımda bira bulundurduğum iddia edildi. Ama sonradan temize çıktım.»

«Ben sadece on sekiz yaşından sonra bir jüri tarafından suçlu ilan edilip edilmediğini öğrenmek istedim.»

«Yoo, hayır. Öyle bir şeyle hiç karşılaşmadım.»

Kapı vuruldu ve bir gardiyan başını içeri uzattı.

«Tutuklu birazdan mahkemeye çıkmak zorunda, Bay Nash.»

«Ne kadar zamanım var, Al?»

«Size beş dakika daha izin verebilirim.»

«Tamam. Hazır olunca kapıyı vur.»

Kapı kapandı, David de kâğıtlarını toplayıp çantasına doldurmaya koyuldu.

«Bunu daha sonra bitiririz. Seninle mahkemede görüşürüz.»

«Daha önceki o iş için üzgünüm. Şey hakkında...»

David onu susturdu.

«Larry, şu anda çok büyük bir baskı altındasın ve durumun dikkate alınırsa, çok da iyi dayanıyorsun. Bölge savcısının senin hakkında nasıl bir suçlamada bulunduğunu öğreneyim, sonra seninle tekrar buluşur, nasıl bir plan uygulayacağımızı kararlaştırırız. Mümkün olduğu kadar gevşemeye çalış. Artık olay senin elinden çıkmış, yapabileceğin fazla bir şey yok, onun için fazla tasalanma işini üstleneyim diye bana para veriyorsun ve bunu benim yerime sen yaparsan, paranı boşa harcamış olursun.»

Stafford gülümsedi. Cesurca bir gülümseme idi bu. David'in eline sıkı sıkı sarıldı.

«Bu davayı aldığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Sen davayı alınca, benim de kendime güvenim arttı. Eğer bilmiyorsan söyleyeyim, sen bayağı ünlü bir avukatsın. Bir şey daha var. Önemli olmadığını söyledin, sana inanıyorum, ama masum olduğumu da bilmeni istiyorum. Gerçekten masumum.»

Monica bürodan çıkmak üzereyken telefon çaldı. Genç kadın birden kararını veremeyip durakladı, sonra telefonu açtı.

«Monica, ben Ron Crosby,»

«O, merhaba, Ron. Ben de Stafford'u mahkeme huzurunda resmen suçlamaya hazırlanıyordum. Mahkemeye geç kalacağım, seni sonra ararsam olur mu?»

«Hayır. Dur bir dakika. Konu Stafford'la ilgili. Bugün kefaletle serbest bırakılacak mı?»

«Meseleyi patronla konuştum. Eğer David kefalet talebinde bulunursa, ona karşı çıkmayacağız.»

«Anlıyorum... Bak, ben bir iz üzerindeyim... Bence adam serbest bırakılmamalı.»

«Neden?»

«Konuştuklarımızı hatırlıyor musun? Stafford'un kendini tehlikeye atmadan iş becermeye çalıştığından söz etmiştik. Bu nedenle bir fahişeyle ilişki kuruyor ve onun bir kadın polis olduğunu anlayınca paniğe kapılıyor.»

Monica, «Benim dūřuncem de bu,» dedi. «Paralı olan kiři karısı. Eđer bir bořanma olursa kadından çok Stafford'a zarar verir.»

«Tamam. Herkesin dūřuncesi de bu. Biz Darlene'i bir kadın polis olarak gördük. Fakat o fahiře rolü yapıyordu. Belki de Stafford onun bir fahiře olduđuunu sandıđı için öldürüldü.»

«Seni anlayamadım.»

«Stafford hakkında bir araştırma yaptım. Bugüne kadar hiç bir suçla itham edilmemiş ve tutuklanmamış, ama ben bir şey buldum. Larry Stafford'un başi bir fahişeyle ilk kez derde girmiyor.»

Gardiyan hücrenin elik kapısını açıp Larry'ye mahkemeye gitme zamanının geldiğini söyledi. Stafford'a öbür mahkûmlara olduğundan daha kibar ve anlayışlı davranıyordu. Bu da Larry'yi rahatsız etti. Bir başka gardiyan mahkeme salonuyla tutukluların bölmesini ayıran kapıyı açtı. Larry kapının eşiğinde durakladı. İçeri sürünerek girmek ve kimseye görünmemek istiyordu. David onun tutuklu giysileri yerine kendi giysileriyle salona getirilmesini sağlamıştı, tanıdığı bunca insanın karşısına hükümlü kılığıyla çıkmak çok kötü olurdu. Ancak kendi elbiseleri de utanmasını ve gönlünün bulanmasını önleyemedi.

Stafford salona alındığında içerde bir sessizlik oldu. Öbür avukatlar başka tarafa baktılar. Daha bir hafta önce Larry'nin önüne çıktığı yargıç, önündeki kağıtlarla meşgulmüş gibi yaptı. Gece okulunda ğrenci olan ve Larry'nin duruşmalar sırasında gevezelik ettiği genç ktip onun yüzüne bakmadı.

David hemen Stafford'un yanına gitti ve neler olacağını anlatmaya koyuldu. Larry, Jennifer'i görmek istediye de, ağzına kadar dolu salona bakma cesaretini gösteremedi. Gözlerini karşıya dikerse, soğukkanlılığını koruyabileceğine karar vermişti. Tüm duygularını dondurmak, kalbini durdurmak ve eriyip kaybolmak istiyordu.

Şimdi Yargıç Sturgis'in karşısında duruyorlardı. Hoş bir kadın Larry aleyhindeki iddianameyi okuyordu ama Larry kadının kullandığı sözcüklerle kendisi arasında bir bağlantı kuramıyordu. Kadın savcı bir başka Larry Stafford'dan söz ediyor olmalıydı. Larry yargıcın başının üzerindeki bir noktaya gözlerini dikti ve dik durmaya çalıştı.

«Sayın yargıç, ben David Nash, bu davada Bay Stafford'u temsil edeceğim.»

«Çok güzel, Bay Nash.»

«Sayın yargıç, kefalet meselesine değinmek istiyorum. Bay Stafford dün gece tutuklandı. Mahkemenin de bildiği gibi kendisi baro üyesi, evli ve saygıdeğer bir firmada çalışıyor.»

«Evet, Bay Nash,» diye yargıç, David'in sözünü kesti. Sonra Monica Povvers'a döndü.

«Sizce bu aşamada kefalet saptamasında bir sakınca var mı, Bayan Povvers?»

«Var, sayın yargıç. Savcılık bu kez kefalet ödenmesini istemiyor.»

David bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. Mahkemeye hitap etmeyi yeğledi. «O halde hemen bir kefalet duruşmasının yapılmasını talep ediyoruz, sayın yargıç.»

Monica, David'e doğru döndü.

«Sayın avukata bu davayı hemen büyük jüri önüne çıkaracağımızı ve Bay Stafford'un bir iki gün içinde yargılanacağını belirtmek isterim.»

«Biz yine de bir duruşma günü saptayalım, Bayan Povvers.»

Stafford fısıldadı. «Cezaevinde kalmak zorunda mıyım?»

David, «Evet,» dedi. Monica'ya baktı. Genç kadın huzursuz olmuştu ve David onun bile bile başka tarafa baktığını sezdi.

«Ama ben sandım ki...»

«Biliyorum. Neler olduğunu anlayamadım, fakat bu iş biter bitmez her şeyi öğreneceğim.»

Kâtip duruşma gününü saptadı. David de dosyasının üzerine tarihi yazdı. Öbür duruşmaya başlanacaktı. Monica salondan çıkmaya hazırlandı. David onun dirseğine dokundu.

«Seninle bir saniye görüşebilir miyiz?»

Monica kararsız göründü ama sonra başını salladı.

«Seni koridorda bekleyeceğim,» dedi ve hemen oradan ayrıldı.

David müvekkiline döndü.

«Larry, seninle yakında temas kuracağım. Kefaletle serbest bırakılmana neden karşı çıktıklarını öğrenmek istiyorum.»

Stafford, «Beni buradan çıkarmalısın,» dedi. Gardiyan onu tutuklular bölmesine geri götürmeye hazırlanıyordu; yeni bir tutuklu salona getirilmişti. «Orasının nasıl bir yer olduğunu sen bilmiyorsun.»

«Birkaç güne kadar kefalet duruşması yapılacak, bu işi temizleyeceğiz. Ben...»

«O iğrenç delikte iki gün daha kalabilir miyim, bilemiyorum. Lanet olsun, ben şimdi çıkmak istiyorum. Seni de bunun için tutmuştum.»

David durdu, Stafford'a dik dik baktı. Sesi yumuşak ama kararlıydı.

«Larry, suçlu veya masum da olsan, ağır bir suçla suçlandığını artık kabul etmelisin. Cezaevinden çıkamayabilirsin de. Bölge savcısı kefaletin uygunsuz olduğuna yargıcı inandırabilir. Kendini tutmayı öğrenmelisin, aksi halde duruşmalar başladığında çok kötü durumda olacaksın.»

Stafford hızlı hızlı soluk alıyordu. David onun şakağındaki damarın attığını da farketmişti. Larry birden gevşedi ve soluk alıp verişleri yavaşladı.

«Haklısın, bağışla. Mahkemeleri hiçbir şeyin anında olmayacağını bilecek kadar iyi tanımam gerekirdi. Başı derde giren ben olduğum için koşulların değişmesini bekleyemem.»

«Güzel. Bunu anlamana sevindim. Yakında görüşeceğiz, Larry.»

Monica koridorda, asansörlerin yakınında duruyordu.

David, «Bütün bunlar ne demek oluyor?» diye sordu.

«Savcılık müvekkilinin kefaletle serbest bırakılmasına karşı çıkıyor.»

David salonu işaret ederek, «İçerde bunu açıkça belirttin,» dedi. «Ben nedenini bilmek istiyorum. Stafford cezaevinden dışarı fırlar fırlamaz başını derde sokacak, sokak serserilerinden biri değil. Evli bir adam, işi var...»

«Bunları biliyorum, ama hiç farketmez.»

«Neden? Ona niçin bu kadar karşısınız?»

«Müvekkilin mahkemede yargıç önüne çıktığı zaman her şeyi öğreneceksin.» Monica'nın canını sıkan bir şey vardı.

«Normal işlemlerin neler olduklarını biliyorum, Monica. Şimdi sana bir meslektaş olarak soruyorum. Kim...»

«Bak David, seni uyarıyorum. Bu iş başka. Ayırım yapmak yok, her şey kurallara göre yapılıyor.»

«Vay canına, Ağır ol. Ben sana her zaman dürüst davran-dım, öyle değil mi?»

«Evet, ama bu işin seninle ya da benimle hiçbir ilgisi yok. Bu farklı... ve dediğim doğru. Bu davada senin bilmediğin şeyler var.»

«Örneğin, ne gibi?»

Asansörün kapısı açıldı, Monica içeri girdi.

«Bunu tartışamam ve tartışmayacağım da. Üzgünüm.»

David kapının kapanmasını bekledi, sonra duruşma salonuna geri döndü. Monica daha önce hiç böyle davranmamıştı. Bu tutumu David'i endişelendiriyordu. Birlikte bir davaya baktıkları zaman, oturur bunu tartışırlardı. Oyunun kurallarının izin verdiği ölçüde birlikte çalışırlardı. David, Larry Stafford hakkında olumlu düşüncelere sahipti, ama Monica bu davada onun bilmediği şeylerin olduğunu söylemişti. Bu onun Stafford'un suçlu olduğunu kanıtlayacak kesin ipuçlarına sahip olduğunu mu gösteriyordu? Stafford masum olduğunu öne sürdüğü zaman yalan mı söylemişti?

Duruşma salonunun kapısı açıldı ve biri David'e seslendi. David başını kaldırıncı, Charlie Holt'un ona doğru geldiğini gördü. Ağzına kadar dolu duruşma salonunda David onu görmemişti.

Charlie, «Bu kefalet yasağı da nereden çıktı?» dedi.

David yanıt vermedi. Charlie'nin arkasından yürüyen güzel kadına şaşkın şaşkın bakıyordu.

Charlie, «Ah, başışla,» dedi. «David, bu hanım Jennifer Stafford.» Ama o değildi. Bu kadın Valerie Dodge'du.

«Üzgünüm, David, sana yalan söylemek istemedim ama...»

Genç kadının sesi kesildi, kucağında kenetlediği ellerine baktı. David onun karşısında oturuyordu. David'in bürosuna giderlerken ikisi de normal bir hava içinde konuşmayı sürdürmüşlerdi. Charlie aralarındaki gerginliği farkedemeyecek derecede dalgındı. David, Charlie'ye bekleme odasında oturmasını söyledi ve ikisi birlikte hiç konuşmadan David'in odasına girdiler. David kapıyı kapatınca, Jennifer genç adama hiç bakmadan bir koltuğa oturmuştu.

David, «Bu davada kalıp kalmamak konusunda kararsızım,» dedi.

Jennifer şaşkın bir halde başını kaldırdı.

«Oh, kalmalısın. Lütfen, David. Larry'nin sana ihtiyacı var.»

«Kocanı temsil edecek en iyi kişinin ben olduğumdan emin değilim.»

«Neden? Seninle seviştik diye mi? Lütfen, David nedenini bilmiyorum... Kavga etmiştik ve...» Jennifer başını salladı. «Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Bana inanmak zorundasın.»

«Sana inanıyorum. Bunun önemi yok. Bir avukat tarafsız olmalı, bağlantıları bulunmamalı. Ben bunu nasıl yapacağım?»

Jennifer tekrar ellerine baktı. David koltuğuna yaslandı, kendine hakim olmaya çalışıyordu. Mahkemede karşılaşmalarının yarattığı şok etkisini kaybetmeye başlamıştı, şimdi onun yerini derin bir depresyon alıyordu.

«Charlie, seni önerince... önce hayır demeyi düşündüm, ama bunu yapamadım. Larry'nin en iyi avukata sahip olması gerek. Onu yarı yolda bırakamam...»

Jennifer sustu. David onunla göz göze gelmemek için koltuğunda hafifçe yan döndü.

«Onu seviyor musun?»

Jennifer başını kaldırıp baktı ama bir şey demedi.

«Sana kocanı sevip sevmediğini sormuştum.»

Aslında David bunu bilmek istemiyordu, sırf kadına acı vermek için bu soruyu sormuştu. Şaşkındı ve kendini aldatılmış gibi hissediyordu.

«Lütfen, yapma.» Jennifer fısıldar gibi konuşmuştu, David onun ağlamasından korktu.

«Kocanı seviyor musun?» diye sert bir sesle soruyu yineledi.

«Bunun önemi var mı? Senden yardım isteyen her kadına bu soruyu sorar mısın? Senden yardım istemem yeterli değil mi?»

David hâlâ kadının yüzüne bakamıyordu. Jennifer haklıydı, budalalık ediyordu. Bir çocuk gibi. Jennifer ise yardım istiyordu. Ancak Jennifer'e o yardımı sağlayabilmesi için aralarına hiç yı-

kılmayacak bir engel koyması gerekiyordu. Sandalyesinde genç kadına doğru döndü. Jennifer dimdik oturmuş, ona bakıyordu.

«Sana başka bir sürü avukatın adını verebilirim. Hepsi de çok iyidir.»

«Hayır, ben seni istiyorum. Sana inanıyorum. Larry'yi temize çıkarabileceğini biliyorum.»

David sordu. «Valerie Dodge kim?» Jennifer kızarak gülmüsed.

«Dodge benim kızlık soyadım. Öbürü... yani Valerie... izlediğim bir TV dizisi var. Ne diyeceğimi bilemedim ve aklıma gelen ilk isim bu oldu.»

David güldü. Jennifer genç adamın gülüşünün gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştı. Sonra o da güldü. Sinirli bir gülüşü bu. Gerginliğin sona ermesi onu rahatlatmıştı.

«Seni bulabilmek için çok uğraştım. Senatör Bauer'in kampanya komitesini aradım, telefon rehberlerini karıştırdım.»

«Ben de seni çok düşündüm, seni aramak istediğim zamanlar da oldu... Ama arayamadım. Larry'yle benim sorunlarımız vardı. Kocam çok çalışıyor ve... O gece ne olduysa, öyle oluverdi... Fakat bunu Larry'nin davasıyla karıştıramazsın. Onun için neler hissediyorsam, bu aşk olsa da, olmasa da... o benim kocam ve...»

Jennifer sustu. Birbirlerine baktılar. Şimdi gözlerini kaçırma sırası David'e gelmişti. Kendini çok yorgun hissediyordu.

«Düşünmek istiyorum, Jennifer. Şimdi kafam çok karışık ve aklımı başıma toplayabilmem için zamana ihtiyacım var.»

«Anlıyorum.»

«Sabahleyin seni arar, kararımı açıklarım.»

David ayağa kalktı, Jennifer onu izledi. David kapıyı açtı, genç kadın dışarı çıkmaya hazırlandı. Birbirlerine çok yakındılar, aralarında birkaç santim mesafe vardı. David'in eli kapının tokmağındaydı, genç kadının parfümü başını döndürmüştü. Jennifer'e sarılmak istedi. Jennifer de bunu hissetmişti ama far-

kına varmamış gibi yaptı. O tılsımlı an geçti ve David kapıyı açtı. Jennifer gittikten sonra uzun bir süre hiç kıpırdamadan masasının başında oturdu.

3

David iyi uyuyamamıştı. Gökyüzü berraktı ve ay parlıyordu. Uyuyamayacağını anlayınca karanlıkta salonunun penceresinden yıldızları seyretmişti. Bunda ne vardı sanki? Bir kez seviştiği bir kadın. Daha önce yatağına aldığı kadınların hiçbiri önem taşımadığına göre, bu kadın neden önemli oldu? Mantıkla bu soruya bir yanıt bulamayacağını biliyordu.

Şimdi ne yapmalıydı? Yanıt ortadaydı: Bu işden sıyrıl. Yani kâğıt üzerinde ortadaydı... ama kararın verildiği kalbinde mesele o kadar basit değildi. Ayrıca yanıt böylesine açık seçik ortada sayılmazdı, çünkü bir gerçek her şeyi birbirine karıştırıyordu. Ya Larry Stafford masumsa? Charlie Holt ona, Jennifer'in, Darlene Hersch'in öldürüldüğü gece kocasının onunla beraber olduğunu söylediğini nakletmişti. Jennifer de mahkemeden David'in bürosuna gelirlerken Larry'nin masum olduğunu söylemişti. Stafford da aynı şeyleri söylemiş ve David ona inanmıştı. Öte yandan sanığı boynuzlatan kişi, onu temsil edecek en uygun adam olabilir miydi?

David bunları uzun uzun düşünmek zorundaydı. Jennifer'i de bulduğuna göre, onu artık elinden kaçırmak istemiyordu. Aralarında daha fazla bir şeylerin olup olmayacağını bilmeliydi. Büroda ayrılırlarken bir şeylerin olabileceğini sezinlemişti.

Bu davayı Jennifer yüzünden mi istiyordu? Larry Stafford onun hiç umurunda mıydı? Eğer yalnızca Jennifer'in uğruna yapacaksa, bu davadan vazgeçmesi gerekeceğini düşündü. Ancak konunun sadece Jennifer olmadığını kendine hatırlattı. Larry Stafford masumsa David bir kenara çekilip onun cezalandırılmasına seyirci kalamazdı. Bu dava yalnızca Jennifer'i tekrar görme

şansını elde etmekten ibaret değildi. Charlie Holt ona Stafford'un masum olabileceğini söylediği zaman David heyecanlanmamış mıydı? Ashmore'u, Gault'u ve Anthony Seals'i düşündü. Onların davaları sonuçlandığında gurur değil suçluluk duymuştu. Oysa bu dava gurur duyabileceği bir dava olabilirdi. Eyaletteki en iyi ceza avukatıydı, ülkenin de en iyilerinden biriydi. Artık yeteneklerini gerektiği şekilde kullanmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Ertesi sabah David'in mesaj kutusunda Monica'dan bir not vardı. Resmi suçlama yapılmış ve mahkemeye duruşma için bir tarih belirtilmişti. David kefalet duruşmasının tarihini not etti. Bürosuna varır varmaz ilk işi Jennifer Stafford'u aramak oldu. Telefonun zili bir kez çalar çalmaz Jennifer cevap verdi.

«Eğer istiyorsan, Larry'yi temsil edebilirim.»

Jennifer kısa bir duraklamadan sonra, «Evet,» dedi. «Teşekkür ederim. Bu işi bırakırsın diye korkuyordum... Larry sana çok güveniyor. Dün akşam bu konuyu onunla konuştuk.»

«Davayı almamayı düşündüğümü ona söylemedin değil mi?»

«Yoo hayır... O bizim hakkımızda bir şey bilmiyor.»

Hatta bir sessizlik oldu.

Jennifer, «Sen...» diye söze başladı.

«Elbette, hayır.»

Bir sessizlik daha oldu. Hiç de iyi bir başlangıç değil bu. Bir türlü rahat olamıyorlardı.

«Larry randevu defterinin evde olduğunu söyledi.»

«Sanırım öyle. Ben bakarım.»

«Bu deftere en kısa zamanda ihtiyacım olacak. Ve de ücret.» David kadından para istemek zorunda kaldığı için biraz utanmıştı.

«Tabii. Charlie bana söyledi. Bankaya gideceğim.»

Yine bir sessizlik oldu. İkisi de sessizliği nasıl bozacaklarını bilemiyordu.

David, «Kefalet duruşmasının tarihi belli olunca sana haber veririm,» dedi. Konuşmayı sona erdirmeyi hiç istemiyordu.

«Evet.»

«Haa, defteri unutma. Çok önemli.»

David sözlerini tekrarlamaya başlamıştı.

«Eğer... defteri bulursam, bu sabah getirmem gerekir mi?»

Bu, Jennifer'in onu görmek istediği anlamına mı geliyordu? David kendinden hiç emin değildi.

«Bir randevu ayarlayabiliriz.»

«İstersen defteri sekreterine de bırakabilirim. Yani sen meşgulsen...» Jennifer duraksadı. «Seni rahatsız etmek istemiyorum. Başka davalarının da olduğunu biliyorum.»

«Hayır. İşimin hiç önemi yok. Defteri bulursan buraya getir. Bugün öğleden sonra epey boş vaktim var, zaten seninle de konuşmam gerekiyor.»

«Pekâlâ. Defteri bulursam gelirim.»

Telefonu kapadılar. David arkasına yaslanıp derin bir soluk aldı ve kendini toparlamaya çalıştı. Bu gidiş iyi bir gidiş değildi. Doğru dürüst düşünemiyordu. Âşık olmuş bir ortaokul öğrencisi gibiydi. Budalaca. Kendini toparladığını hissedince araştırmacısı Terry Conklin'i aradı.

«İşler nasıl gidiyor, Terry?»

«Boğazıma kadar batmış durumdayım. Ya sen ne âlem-desin?»

«Aynı şekilde. Seni aramamım nedeni de bu. Gerçekten ilginç bir dava aldım. Bu iş belki seni uzun süre uğraştırır.»

«Şey, bilemiyorum, David. Seni geri çevirmekten nefret ediyorum ama yeni bir iş aldım. Bana yardım etsin diye birini daha tutmak zorunda kaldım.»

David'in canı sıkılmıştı. Terry hava kuvvetlerinde istihbarat subayı olarak çalışmış, daha sonra da polis olmuştu. Başkaları için çalışmaktan bıkınca hava kuvvetlerinden ayrılıp kendi bürosunu açmıştı. David onun ilk müşterilerinden biri olmuştu ve

dahası, ikisi çok iyi dosttular. Terry'nin ünü artarken birçok sigorta şirketi ona müşteri olmuştu. Terry iş kazalarıyla ilgileniyor ve şimdilerde ilk aşkı suçlu araştırmalarına pek zaman ayıramıyordu. Ancak David'le aralarında bir anlaşma yapmışlardı. Eğer dava yeterince büyük olursa, Terry arkadaşını yarı yolda bırakmıyordu.

David, «Raleigh Moteli'nde öldürülen kadın polisle ilgili,» dedi. Kozlarını sıralamaya başlamıştı.

«Ooo, öyle mi? Polis arkadaşlarımdan bazıları bu olaydan söz ediyorlardı. Birini yakalamışlar galiba, değil mi?»

«Sen gazeteleri okumuyor musun?»

«Geçen hafta New Orleans'daydım.»

«Vay vay, bakıyorum, ülke çapında adam olmaya başlamışsın. İş gezisi mi, eğlence gezisi mi?»

«İkisi de sayılabilir. Sen suçlanan kişiyi mi temsil ediyorsun?» David gülümsedi. Terry konuyla ilgilenmişti.

«Evet. Price-Winward firmasından bir avukatı tutukladılar.»

«Olamaz...»

David rahatladı. Terry'yi kandırmıştı.

«Bu dava üzerinde çalışabilecek iyi birini tavsiye edebilir misin? Ama bana çok iyi biri gerekli.»

«Dur bir dakika, bekle.»

Terry, David'i telefonda bekletiyordu. Genç adam kahkaha- larla güldü. Terry telefona geri döndüğü zaman, akşama buluşup Raleigh Moteli'ne gitmek üzere anlaştılar.

Jennifer saat üçte büroya geldi. Kurşunu bir etek ve boynu kapalı beyaz bir bluz giymişti. Saçlarını ensesinde toplamıştı. Bir de gözlük taksa, 40'lı yılların filmlerindeki kütüphanecilere benzeyecekti. Saçlarını serbest bırakınca gizlediği güzelliği ortaya çıkmış olacaktı.

Jennifer siyah deri kaplı bir defteri çantasından çıkardı. «Sana defteri getirdim.» David uzanıp defteri aldı, o arada el-

lerinin birbirlerine değmemesi için çaba harcadı. 16 Haziran gününe gelinceye kadar defterinin sayfalarını çevirdi. O gün Stafford'un saat dokuz kırk beşte Lockett adında biriyle randevusu vardı. Dört buçukta da Barry Dietrich'e randevu vermişti. David, Dietrich'i tanıyordu. Bu adam, Price-Winward'da ortaktı ve sigorta işlerinde uzmandı. Ayın on altısında başka randevusu yoktu. David, Dietrich'le temas kurmak için not aldı.

Jennifer sordu. «Bu defterin bir yararı olacak mı?»

«Olabilir. Larry cinayet günü ortaklardan biriyle buluşmuş. Kaça kadar çalıştıklarını öğreneceğim.»

Jennifer başını salladı. Huzursuz görünüyordu. Koltuğa dimdik oturmuş, ellerini kucağına koymuş, bir iş görüşmesi yapar gibi görünmek için büyük çaba harcıyordu. David onun huzursuz olmasını anlayışla karşılıyordu. Kendisi de kaskatı kesilmişti ve konuşmalarında da bir sahtelik vardı.

«Larry'yle aranızdaki ilişki hakkında sizinle konuşmak istiyorum. Soracağım soruların bazıları çok özel olacak. Bu soruların yanıtları Larry'nin savunması için büyük önem taşımasaydı bunları sormazdım.»

Jennifer tekrar başını salladı. David genç kadının ellerinin birbirine iyice kenetlenmiş olduklarını ve sol elinin eklem yerlerinin sıkılmaktan beyazlaşmış olduğunu farketti.

«Larry'yi ne zamandan beri tanıyorsun?»

«Aşağı yukarı bir yıldan beri.»

«Nasıl tanıştınız?»

«Charlie'nin karısı Miriam Holt'la aynı okulda öğretmenlik yapıyordum. Larry'yle Charlie sık sık birlikte hentbol oynarlar.»

«Tanıştıktan ne kadar sonra evlendiniz?»

«Birkaç ay sonra. Dört ay sonra.»

Genç kadın özür dilemeye çalışır gibi konuşuyordu. David onun utandığını farkettiği için önündeki notlara bakar gibi yaptı. Jüri Larry'yi suçlu da, suçsuz da bulsa, bu dava genç kadın için cehennem azabı olacaktı. Eğer Larry suçlu bulunursa, o da fa-

hişe olduğunu sandığı bir kadın polisi öldüren genç avukatın karısı olarak tanınacaktı. Avukatın neden bir fahişeye ihtiyacı olmuştu? Jennifer'e bakıp merak edeceklerdi. Kadının ne kusuru vardı da kocası böyle bir işe kalkışmak zorunda kalmıştı?

Eğer Larry serbest bırakılırsa... İnsan hiçbir zaman gerekten temize çıkamazdı. Jüri suçsuz olduğunu ileri sürebilirdi ama kuşkular hep kalırdı.

«Nerede öğretmenlik yapıyorsun?»

«Palisades ilkokulunda.»

«Ne kadar zamandan beri öğretmenlik yapıyorsun?»

Jennifer gülümsedi ve biraz rahatlamış göründü.

«Ezelden beri öğretmenlik yapıyormuşum gibime geliyor.»

«Öğretmenliği seviyor musun?»

«Evet. Ben her zaman çocukları sevmişimdir. Bilmiyorum. Bazen çok zor geliyor ama yorgunluğa değer diye düşünüyorum. Larry evlendikten sonra öğretmenliği bırakmamı istediye de, ben devam etmeye kararlı olduğumu söyledim.»

«Kocan niçin öğretmenliği bırakmanı istedi?»

Jennifer kızardı, yine ellerine baktı. «Larry'yi anlamak gerek. Şu erkeklik meselesine çok bağlıdır. Onun yaradılışı böyle.»

«Larry seni hiç aldattı mı?»

Jennifer derin bir soluk aldı ve David'in gözlerinin içine baktı.

«Hayır,» dedi. «Böyle bir şey yapsaydı mutlaka anlardım.»

«Sana hiç vurduğu oldu mu?»

Jennifer bir saniyelik bir bocalamadan sonra, «Hayır,» dedi. «Vurdu mu, vurmadı mı?»

«Şey, onunla kavga ettik, ama bana hiç el kaldırmadı... Hayır.»

«Larry'nin cinsel bakımdan normal bir erkek olduğunu söyleyebilir misin?»

«'Normal'le neyi kastediyorsun?»

David huzursuz oldu, kendinden pek emin değildi. Geçmişte bu tür soruları sık sık sormuştu, fakat bunu sadece mesleki nedenlerle yapmıştı. Şimdi de bir profesyonel olarak sorular soruyordu ama mesele bundan ibaret değildi. Larry Stafford'la karısı arasındaki ilişkinin gerçekte nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Jennifer'in kocasına, David'le seviştikleri gece olduğu gibi ihtirasla karşılık verip vermediğini merak ediyordu.

«Kocanın cinsel tercihleri olağandışı mıdır? Garip alışkanlıkları var mıdır?»

«Bunu neden sorduğunu anlamadım... Bu neye yarar?.. Başka bir konuda konuşmaz mıyız? Bu benim için çok zor olmaya başladı.»

«Tamam. Senin için zor olduğunu biliyorum, ama bu dava başından sonuna seksle ilgili. Ayrıca bölge savcısının duruşmada sana soracağı sorulara hazırlıklı olman gerekiyor.»

«Şey etmem gerek... Yapamam...»

Jennifer derin bir soluk aldı. David kadının kendini toplamasını bekledi.

«Bizim cinsel ilişkimiz... normal.»

Jennifer'in sesi boğuklaştı. David kadının ellerine baktı, yine kucağında kenetlenmişti.

Jennifer, «Ne söylememi istediğini bilmiyorum,» dedi. Bu sözleri öylesine alçak bir sesle söylemişti ki, David onu zor duyabildi.

«David o gece sen ve ben... Larry'yle sorunlarımızın olduğu doğru, ama bunlar cinsel ilişkimizle değil, onun çalışmasıyla ilgili. Çok fazla çalışıyordu. Geçen yıl onu şirkete ortak almadılar, bu da kocamı çok üzdü. Önce vazgeçer gibi oldu, tam biz evlendikten sonraydı. Firmadan ayrılıp başka bir iş yapmaktan söz etmeye başlamıştı... memurluk ya da kendi firmasını kurmak gibi. Sonra fikrini değiştirdi. Eğer daha çok çalışırsa, ortalığa kabul edilebileceğine inandı. Eskisinden daha çok çalışıyordu. Erkenden evden çıkıp çok geç saatlerde geri dönüyordu.

içki de içmeye başlamıştı. Hafta sonlarında bile onun yüzünü pek göremiyordum. Onu gördüğüm zaman da hep kavga ediyorduk.

«Seninle karşılaştığımız gece... Onu delirttim. Büroya telefon ettim. Canı sıkılmış bir halde eve geldi. Çalışmasına engel olmuştum. Bunu anlayamıyor muydum? Anladığımı söyledim. İşine benden daha çok önem verdiğini anlıyordum. Sonunda evden çıktım. Sonra seninle karşılaştım ve... ve işte her şey oluverdi. Sanırım kocama acı vermek istedim. Fakat şey değil... sorun seks değildi. Biz... iyiydik.»

Jennifer sustu. Enerjisi tükenmişti, söyleyecek söz bulamıyordu. David de ne diyeceğini bilemedi. Jennifer'i kollarının arasına alıp rahatlatmak isterdi ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Jennifer, «Ayrıca,» dedi. «Bunların Larry'nin davasıyla bir ilgisinin olduğunu da sanmıyorum. Charlie'ye söyledim, Larry o kızı öldürmüş olamaz. O akşam evde benimle beraberdi.»

«Bundan emin misin?»

«Evet. Ben bilirdim, yani başka bir kadın olsaydı... Benimle beraberdi.»

«Mahkemede buna yemin edebilir misin?»

«Evet. Larry'nin cezaevine gitmesini istemiyorum. Buna dayanamaz, David. O baskıyı kaldıramaz.»

«Şimdilik iyi dayanıyor ama.»

«Sen onu benim tanıdığım kadar tanıyamazsın. Güçlü biri gibi görünür ama aslında küçük bir çocuktan farkı yoktur. Tek parça halindeymiş gibi görünür, ancak dış görünüşünün altında onun paramparça olduğunu ben iyi bilirim.»

David not defterini elinden bıraktı. Bu kısa görüşme ikisini de duygusal bakımdan çok yormuştu.

«Sanırım şimdilik bu kadarı yeter. Akşama motele gidecek ve motel kâtiбіyle görüşmeye çalışacağım. Bir şey bulursam, sana da haber veririm.»

Jennifer ayağa kalktı. David onu kapıya kadar geçirdi.

«Davayı aldığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Bunun senin için zor bir karar olduğunu biliyorum. Ve de Larry'nin seninle güvencede olacağından eminim.»

David ne diyeceğini bilemedi. Jennifer çarçabuk bürodan ayrılarak bu sorunu çözümlendi. David onun arkasından baktı, geri dönüp bir işaret vermesini bekledi ama genç kadın bunu yapmadı. David de ilişkileri konusunda daha da kafası karışmış bir halde masasının başına döndü.

David'in masasının en alt gözünde bir şişe iyi cins burbon ve bir kadeh vardı. Uzun bir süreden beri gün ortasında içki içmeyi canı çekmemişti. Ancak şu Stafford davasını sonuçlandırınca kadar pek çok kez gün ortasında içki içeceğini biliyordu.

Terry Conklin orta boylu, tıknazca bir adamdı, sürekli gülümserdi. Nereye gitse, tehlikeli bir adam izlenimi uyandırmazdı; insanlar ona güvenirler, onunla konuşturlardı. Araştırmacılığına değer verilmesinin nedeni de buydu.

Terry, Dodge marka steysin vagon arabasını Raleigh Motel'inin park yerine soktu. Araba eski püsküydü. Conklin'in beş çocuğu arabayı enkaza dönüştürmüştü. Terry kendini gizlemek için bu arabayı kullandığını söyleyerek şaka yapmaya bayılırdı.

O gün öğleden sonra *Oregonian* gazetesinin arşivinde epey bir süre kalmış, Hersch davasıyla ilgili olarak ne bulduysa hepsini okumuştı. David için kupürlerin fotokopilerini çekmişti. Şimdi de motel bürosunun önünde dururlarken, David elindeki son kupürü okumakla meşguldü.

Conklin kontağı kaparken, «İşine yarayacak bir şey var mı?» diye sordu.

«Benim bildiklerimden başka pek bir şey yok. Haa, unutmadan söyleyeyim, kefalet duruşması yarın. Sanırım Ortiz'i kouşturacaklar. Oraya gelebilir misin?»

Motel bürosuna giderlerken, «Hiç sorun değil,» dedi Terry.

Merton Grimes yaşlı bir adamdı ve ağır hareket ediyordu. David içeri girdiğinde, bir kahve kabının önünde duruyordu. David adamın dikkatini çekmek için öksürmek zorunda kaldı. Grimes çok yorgun görünüyordu.

«Bay Grimes?» Yaşlı adam hemen kuşkulandı. «Benim adım David Nash. Bu da Terry Conklin. Birkaç ay önce burada işlenen cinayet hakkında konuşmaya geldim.»

«Siz gazeteci misiniz?» Adam bu soruyu sorarken ses tonundan gazetecilere karşı olmadığı anlaşılıyordu.

«Hayır. Ben avukatım. Cinayetle suçlanan adamı temsil ediyorum.»

«Yaa.» Grimes düşkünlüğüne uğramıştı.

«Eğer imkânı varsa o odayı görmek ve bildikleriniz hakkında sizinle konuşmak istiyorum.»

«Ben bildiklerimi polise anlattım. Lanet olasıca yer, bir hafta süreyle sirk gibiydi.» Adam geçmişi anımsarken yüzünü buruşturdu. «Gazeteciler ve polisler. Ama doğrusu bizim işlere zarar vermedi.»

Çemkirir gibi güldü. Elinin tersiyle burnunu sildi ve tezgâhın arkasındaki anahtarlığa döndü. Bir iki saniye sonra aradığı anahtarı bulmuştu. Anahtara uzanacak oldu, sonra vazgeçti, arkasına döndü. Yüzünde hilekâr bir ifade belirmişti. David bundan sonra sıranın neye geleceğini çok iyi biliyordu.

«Biliyor musunuz, bunu yapmamın doğru olacağından pek emin değilim. Siz bir suçluyu temsil ediyorsunuz. Polisler bundan hoşlanırlar mı, bilmem. Başım derde girebilir.»

«Bunun tamamen yasal olduğuna sana garanti verebilirim.»

«Yine de...»

«Ve tabii bizim için harcadığın zamana karşılık sana bir ücret ödeyeceğiz.»

Grimes yüzünü buruşturarak, «Yaa,» dedi. «Çok nazıksınız.» David adamın özel turlar için gazetecilerden kaç para aldığı merak etti. Tezgâhın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bı-

raktı. Grimes bir an paraya baktı. Daha fazlasını koparabilir miyim, diye düşündüğü belliydi. Sonra parmakları birden hızla hareket ederek parayı kapdı ve pantolonunun cebine soktu.

Anahtarı yerinden aldı. «Yürürken konuşuruz,» diyerek ayaklarını sürüye sürüye kapıya doğru yürüdü. Conklin kapıyı açtı, David'le birlikte adamın peşinden, park yerini geçip motel odalarına doğru yürüdüler.

İkinci katın sahanlığına çıkarlarken Grimes, «Kız gerçekten çok güzeldi,» dedi. «Bana sokak kadını gibi görünmemişti. Hem men kuşkulandım.»

Terry sordu. «Buraya çok sokak kadını gelir mi?»

«Şimdi bu da ne demek oluyor?»

Terry omuzlarını silkti.

«Kızın sokak sürtüklerine benzemediğini sen söyledin. Ben de sandım ki...»

Yaşlı adam vereceği karşılığı bir an düşündü.

«Yaa, bize de gelenler oluyor. Motelin olanaklarından memnun kalan birkaç kadın var. Polisler aldırış etmiyorlar, ben neden umursayım?»

«Kızla beraber olan adamı o geceden önce buralarda görmüş müydün?»

«Polislere de anlattığım gibi, adam arabadaydı ve ben onunla hiç ilgilenmedim. Kız geldiğinde kitap okuyordum, sonra kız birden çok dikkatimi çekti. Anlarsınız ya... Poposu yuvarlacıktı. Adamla hiç ilgilenmedim.»

«Yani adama hiç alıcı gözüyle bakmadın, öyle mi?»

«Öyle demedim. Adamı gördüm ama beni hiç etkilemedi. Kızı öldürdükten sonra yıldırım gibi kaçarken, şöyle biraz gördüm.»

«Gördüklerinden neler hatırlıyorsun?»

«Pek fazla bir şey hatırlamıyorum. Bir araba içinde oturan bir adam. Bunları polisler anlattım.»

«Biliyorum. Şimdi bizimle konuşmaya zaman ayırdığın için sana teşekkür borçluyum.»

Grimes sahanlığın sonundaki odaya doğru yürüyordu. Terry ilerde lazım olur gerekçesiyle çevresine dikkatli dikkatli bakındı. Grimes sondan bir önceki odanın kilidine anahtarı soktu. Kapı açıldı. Kapının sağında büyükçe bir lamba vardı. İçeriye soluk sarı renkte bir ışık yayıyordu.

«İşte burası. Tabii, oda şimdi temizlenmiş durumda. O zaman çok berbat haldeydi, inanın bana.»

Grimes yana çekildi, David karanlık odaya girdi. Dönünce sokaktaki neon ışıkları gördü. Dışarıda bir hayat olduğunu hatırlatıyordu bu ışıklar. Bu plastik steril odada hayatın da, ölümün de izi yoktu. Duygulardan yoksun, basit bir yirminci yüzyıl moteliydi burası. Grimes'le Conklin'in gölgeleri kapıda ölümlerin ruhları gibi sallanıyordu. Grimes elini duvara uzatıp elektrik düğmesini buldu.

Terry yatak odasıyla banyoyu gezdikten sonra, «Burada öğrenebileceğimiz pek bir şey yok,» dedi. «Bölge savcılığı olay yerinin fotoğraflarını çekmiştir.»

David başını salladı.

Grimes, «Gazeteler işi yapanın genç bir avukat olduğunu yazıyorlar,» dedi.

«Doğru.»

«Bu da benim gördüklerime uyuyor. Adamın kullandığı gösterişli araba... ve de uzun saçlar...»

David sordu. «Sen adamın saçlarını gördün mü?»

«Gördüğümü söyledim, değil mi?»

«Seni yanlış anlamış olmalıyım. Adamın sende hiçbir etki yaratmadığını söyledin sandım.»

«Yaratmadı. Ama saçlarını gördüm. Kumral saçlar.»

David, Conklin'e yan gözle bakarak, «Bundan emin misin?» diye sordu.

«Yaşlanmasına yaşlandım ama henüz bunamadım. Bakın ne diyeceğim, ben ifade verdiğim zaman gazeteler benden söz eder mi?»

Terry, «Ondan hiç kuşkun olmasın, Bay Grimes,» dedi. Grimes de gülümseyerek başını salladı.

«Bir kez daha gazetelere çıktım. Burada bir soygun yapıldı. Beni de kurban ilan ettiler. O gazetelerin kupürleri masamda duruyor.»

David, Conklin'e, «Sanırım ben istediğim her şeyi gördüm,» dedi.

«Ya sen?» Araştırmacı başını sallamakla yetindi. David'le birlikte sahanlığa yürüdüler. Grimes de ışığı söndürüp kapıyı kilitledi.

Büroya ulaştıklarında David, «Tur için teşekkürler,» dedi.

«Dilediğiniz zaman buyrun.»

Conklin, «Seninle mahkemede görüşürüz,» dedi.

Yaşlı adam kıkır kıkır gülerek başını salladı. «Tamam, tamam.»

David'le Conklin oradan uzaklaşırken, Grimes ayaklarını sürüye sürüye arka odaya yürüyordu.

4

Bölge adliye binasının ana giriş kapısı Dördüncü Bulvar'daydı. David Beşinci Bulvar'daki arka kapıdan içeri girdi. Arka taraftaki koridor, o bölümde yer alan üç trafik mahkemesine ifade vermeye gelen polislerle doluydu. Takım elbiseli avukatlar, şık giyimli kadın ve erkeklerle birlikte trafik suçlularının savunmasını yapmak için buraya gelmişlerdi. Mahkeme kâtipleri duruşma salonlarıyla para cezalarının ödendiği büyük salonun arasında insanları itip kakarak kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. Yaşlı bir avukat genç bir baro üyesinin şikâyetlerini sabırla dinliyordu. Daha da genç bir bölge savcısı, yedinci hız sınırını aşma davasında bir polis memurunun ifadesini anlamaya çalışmaktaydı.

David kalabalığın arasından geçip cezaevi asansörünün bulunduğu yere geldi. Adliye binasındaki cezaevi, mahkemeye çıkarılacak olan tutukluları barındırıyordu.

Asansör yedide durunca David dışarı çıktı, kalın cam pencerenin önünde durup i haberleşmenin kontrol panelinin başında oturan gardiyana seslendi.

«Larry Stafford'u görmek istiyorum. Boş bir kulübeniz var mı?»

Gardiyan başını arkaya çevirip, «İki numarayı deneyin, Bay Nash,» dedi.

David kayıt defterine imzasını attıktan sonra gardiyan bir düğmeye bastı ve yerden tavana kadar uzanan elik kapı açıldı. David dar koridorda kapının kapanmasını bekledi. Kapı kapanır kapanmaz, gardiyan başka bir düğmeye bastı, elektronik bir homurtu duyuldu ve bekleme bölümünün öbür ucundaki elik kapı açıldı. David konferans bölümüne açılan kapıya doğru yürüdü. Burada birbirinin eşi olan birkaç kulübe sıralanmıştı.

David çantasından kâğıtları çıkarıp gardiyanın Larry Stafford'u getirmesini beklerken onlara göz attı. Stafford birkaç dakika sonra gülümseyerek geldi. Tutuklandığı günden beri biraz zayıflamıştı.

Larry elindeki telefondan, «Seni gördüğüme sevindim,» dedi. Sesi son görüşmelerinde olduğu gibi titremiyordu.

David, «Nasıl gidiyor?» diye sordu.

Stafford omuzlarını silkti.

«Sanırım insan zamanla her şeye alışabiliyor. Bir bakıma o kadar da kötü değil. Bana bağıran müvekkiller yok. Bol bol uyuyorum. Yemekler biraz daha iyi olsaydı, burayı herkese tavsiye ederdim.»

David gülümsedi. Stafford esprili olmaya çalışıyordu. Bu da şu sıkıntılı dönemde çok gerekliydi.

«Seni son gördüğümden bu yana biraz zayıflamış gibisin.»

«Yaa öyle, burada o ilginç sosları vermiyorlar. Bu da beli inceltmeye yarıyor.»

David çantasından randevu defterini çıkardı ve cama tuttu.

«Kefalet duruşmasına kadar epey zamanımız var, onun için ben bazı ayrıntılar üzerinde çalışmak istiyorum. Bu defter cinayet gecesi hakkında daha fazla bir şeyler hatırlamana yardımcı olacak mı?»

Stafford on altı haziran gününün notlarını okudu.

«Tamam. Ben de sana bunu söyleyecektim. Jenny'yle görüştüm, bana defterden söz etti. Dietrich'i ara. O sana anlatır. O gece bir toplantımız vardı. Sana sigorta davasından söz etmiştim, hatırladın mı? Şey, saat altı, altı buçuğa kadar onunla beraberdik. Müvekkillere fatura göndermek için yaptığımız listelere bir göz at.»

David, «Peki,» deyip defterine bir not yazdı. «Ancak bu çok fazla işimize yaramaz. Hersch vardiyaya saat on buçuğa doğru çıktı ve gece yarısına doğru da öldürüldü.»

«Ya...» Stafford bir an için düşüklüğüne uğrar gibi oldu, sonra toparlandı.

«Bu yine de benim suçsuz olduğumu gösteren iyi bir kanıt sayılabilir. Bir anlam taşımadığını biliyorum, ama normal bir işgünü geçirip, bir sigorta davası üzerinde çalıştıktan sonra bir kadın polisi öldürmem normal sayılmaz. Bu ikisi çok ayrı şeyler, öyle değil mi?»

«Pek de öyle sayılmaz. Fahişelerin hizmetlerinden yararlanan birçok işadamı var. Sen neden farklı olasan?»

«Pekâlâ. Ben olayı bu açıdan da değerlendirdim. Ama bu tutmaz. Jenny mutlu bir evliliğimiz olduğunu söyleyecektir. Sen **Jenny**'yi gördün değil mi? Onun gibi güzel bir kadınla evli olan bir erkeğin zamanını bir sokak kadınıyla geçirebileceğine hangi jüri inanır? Haklı mıyım? Bu ikisi birbirini tutmuyor.»

Stafford arkasına yaslandı, iddiasını kazandığı için memnun görünüyordu. David önündeki notlardan başını kaldırdı, konuşmak için bir an bekledi. Avuçlarının nemlendiğini farketmişti, şu anda kendinden hiç emin değildi.

«Güzel bir kadınla evli olan bir erkek, eğer karısıyla arasında anlaşmazlık varsa, bir sokak kadınının hizmetine ihtiyaç duyabilir.»

Stafford gülümsemeye devam etti. Başını sallayarak meseleyi anladığını belirtti.

«Eğer.... Benimle Jenny'nin arasında 'eğer' yok.»

«Evliliğinizde hiç sorun yok mu? Tartışma, cinsel zorluk ya da para sorunları yok mu? Bu konuda bana dürüst davranmalısın, Larry. Jenny'yle evliliğiniz tartışıldığında, bölge savcısı için de bir kapı açılmış olacak. Evliliğinizde bir pislik varsa, savcı bunu mutlaka bulur.»

David, Stafford'un yanıt vermesini beklerken Jenny'yle geçirdiği geceyi düşündü. Genç kadının çıplak vücudunun yatağın üzerinde uzanışı gözlerinin önünde canlandı. Hemen o görüntüyü gözlerinin önünden silmeye çalıştı.

«Arasıra tartışırız. Kim tartışmaz ki...» Stafford durakladı, sonra sözlerine devam etti. «Bak sana karşı dürüst davranacağım. Jenny'yle sorunlarımız oldu. Hangi evlilikte olmaz? Biliyorsun, birinci yılın en kötü dönem olduğunu söylerler.»

David evliliğinin birinci yılını düşündü. O dönem ikisi için de sıkıntılarla dolu geçmişti. Sırf birbirlerine acı vermek için kötü sözler söylemişlerdi. Hızla vurulan kapılar, öfkeyle birbirine arkalarını dönmeler...

«İkimiz de suçluyduk. Ben bazen birlikte yaşanması güç bir insan oluyorum. Geçen yıl beni ortaklığa almadılar, buna gerçekten çok üzüldüm. Benimle aynı yıl firmaya katılan iki avukatı ortak yaptılar, kırgınlığım epey uzun sürdü. Jenny'nin buna katlanması da kolay olmadı tabii.»

«Seks ilişkileri bakımından durumunuz nasıl?»

Stafford hafifçe kızardı. Bu soru onu huzursuz etmişe benziyordu.

«Bilmiyorum. Normal diyebilirim. Benim beklentilerim bazı erkeklerinkinden daha fazla olabiliyor. Yani sekse Jenny'den daha fazla önem verdiğimi söyleyebilirim. Karım zevklerinde daha kuralcı. Ama bunun bir sorun sayılacağını da sanmam.»

Stafford bocaladı, canı sıkılmıştı.

«Şey... Duruşmada bunu sorarlar mı? Yani seks hayatımızı demek istedim.»

«Ona da sıra gelecek. Neden sordun?»

«Bilmiyorum. Galiba biraz utanç verici de... Seninle konuşmakta bir sakınca görmüyorum. Sen benim avukatımsın ve sana güveniyorum. Ama o kadar insanın önünde her şey çok başka olacak.»

David saatine göz attı. Kefalet duruşması saat ikideydi ve şimdi saat ikiye on vardı.

«Mahkemeye gitme zamanı geliyor,» dedi. «Bu nedenle görüşmeyi kesiyorum. Ama sana bir soru daha sormak istiyorum. Bölge savcısının kefaletine karşı çıkmasına ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorsun. Daha sonra Monica Povvers'la görüştüm, çok garip davrandı. Ellerinde benim bilmediğim sürpriz bir kanıt olduğunu söyledi. Bunun ne olabileceği konusunda bir fikrin var mı, Larry?»

Stafford tekrarladı. «Sürpriz kanıt mı? Benim aklıma bir şey gelmiyor...» Sustu. David müvekkilinin canını sıkan bir şeyin olduğunu sezmişti.

«Bak, bu suçu ben işlemedim, o halde ellerinde ne olabilir? Hiç anlamı yok...»

«Bunun üzerinde biraz düşün, olur mu, Larry? Ben sürprizlerden hoşlanmam... Monica da bir sürpriz hazırlıyormuş gibi göründü. Benimle dürüst olmanı sana söylemiştim, unuttun mu? Eğer bize zarar verecek bir şey yaptıysan, bunu hemen bilmek istiyorum.»

«David, sana yüzde yüz dürüst davrandım. Hiçbir şey yok.»

«Emin misin?»

«Kesinlikle. Bugün kurtulma şansım var mı?»

«Bilmiyorum. Her şey savcılığın ne tür bir gösteri yapacağına bağlı. Lehimize sayılacak bir nokta, bu ay Jerry Miles'in ceza mahkemesinde yargıç olması.» Stafford neşelendi. «Oldukça liberal biri değil mi?»

«İyidir. Haksızlık yapmaz. Parmaklarını üst üste koy. Umarım akşama buradan çıkarsın.»

David zile bastı. Gardiyan onu dışarı çıkarırken, Stafford hâlâ kapının önünde bekliyordu.

David asansörle duruşma salonuna çıkarken müvekkili hakkındaki düşüncelerini tartmakla meşguldü. Stafford'da onu rahatsız eden bir şey vardı. Açık yürekli ve dürüst görünüyordu, ama David kendisinin jüri üzerinde kullandığı tekniği Larry'nin de ona uyguladığı düşüncesindeydi. Yoksa sadece böyle hissetmek mi istiyordu? Bu arada hiç de hoş olmayan bir gerçeği kabul etmek zorundaydı. Jenny'yi istiyordu ve Larry Stafford, Jenny' nin sevgisi konusunda onun rakibiydi.

David bu sorunu bir yana bırakıp tarafsız olmaya çalıştı. Stafford ona yalan mı söylüyordu? Gerçekten suçlu muydu? Stafford'a karşı duyduğu güvensizlik, Jenny'yle olan ilişkisinden mi kaynaklanıyordu? Bugün Larry'ye yalan söyleyebilmesi için bir şans tanımış ama o bu şansı kullanmamıştı. Larry önce özel hayatını tartışmaktan kaçınır gibi olmuş, sonra da evliliğinin sorunlarını açıklamış, ayrıca ortak olmayı başaramadığını da anlatmıştı. Ve bir de Jenny vardı. O gece Larry'yle beraber olduğuna yemin etmişti. Bu kadın ona yalan söylemezdi.

Asansörün kapıları açıldığında David dava hakkında daha iyimser olmaya başlamıştı. Jenny iyi bir tanık olacaktı. Bir de Grimes'in saçlarla ilgili ifadesi vardı. Jüri motel kâtibinin izlenimlerini fazla önemsemeyebilirdi, ama diğer kanıtlarla biraraya getirilince, kefaletle serbest bırakılması için bir zemin hazırlanmış olacaktı. David'in şimdi yapacağı şey, öbür kanıtları bulabilmektir. Bazılarının kefalet duruşmasında tanıkların verecekleri ifadelerden sağlanabileceğini umuyordu.

Ceza mahkemesi başkanlığı David'in kullandığı asansörlerin bulunduğu koridorun sonundaydı. Genç adam duruşma salonuna giderken Thomas Gault'un kapıya yakın bir dinleyici sırasından ona gülümsediğini farketti.

Gault, «Tam benim görmek istediğim kişisin,» dedi. David durup saatine baktı. Duruşma birazdan başlayacaktı, zaten Gault'la konuşmak istemiyordu. Şu sahte itirafıyla David'i sarstığından beri, ondan uzak durmaya özen göstermişti.

«Üzgünüm, Tom ama duruşmam başlamak üzere.»

«Stafford kefalet duruşması, öyle değil mi?»

«Öyle.»

«Ben de seninle bunu konuşmak istedim. Duruşmaları *Newsweek*'ine izliyorum.»

David şaşkınlıkla sordu. «Dergi mi?»

«Ta kendisi. Benim duruşmama çok geniş yer verdiler. Bir cinayet davasından beraat eden bir kişinin başka bir cinayet davasını izleyip yazmasının çok ilgi çekeceğine onları inandırdım. Dahası, Kamboçya'yla ilgili yazıları ben yazdım. Senin fikrin nedir? Stafford suçlu mu? Hadi, yerel çaylakları yaya bırakmak için biraz malzemeye ihtiyacım var.»

David gülmekten kendini alamadı. Gault canı istediği zaman çok sevimli olabiliyordu ve neşesi de bulaşıcıydı.

«İpucu da, yorum da yok. Senin davan hakkında gazetecilere bir şeyler açıklasaydım nasıl karşılardın?»

«Ama benim gizlenecek bir şeyim yoktu ki. Aynı şeyi Stafford için de söyleyebilir misin? Eğer senden gerçekleri öğrenemezsem, bir şeyler uydurmak zorunda kalacağım. Yazıyı hemen yetiştirmem gerekiyor.»

«Yorum yok.»

Gault omuzlarını silkti.

«Sen bilirsin. Ben sadece seni meşhur etmeye alışığıyordum.»

«Bu uğraşına teşekkür ederim, şimdi gerçekten gitmek zorundayım.»

«Yahu hiç değilse, akılda kalabilecek bir şeyler söyle, ah-bap. İyi bir iş çıkarmak zorundayım.»

David başını sallayarak yine güldü. Sonra duruşma salonuna girdi. Gault da peşinden geldi. Salonun arka sıralarında farkedilmeyeceği bir yere oturdu.

«Lavvrence Dean Stafford'un kefalet duruşması. Dava numarası C94-07-850. İddia makamını Monica Povvers temsil ediyor.» Monica duruşmayı bu sözlerle açtı. «Sanık, avukatı David Nash'le birlikte salonda hazır.»

Yargıç Autley, «Duruşmaya başlamaya hazır mısınız, Bay Nash?» diye sordu.

«Hazırım, sayın yargıç.» Clement Autley bulunabilecek en kötü yargıçtı. Neredeyse yetmiş yaşına gelmişti, çok öfkeli, ne yapacağını bilmeyen bir adamdı. Pek çok avukat yargıcın çılgınlıklarına katlanmaktansa, onunla çalışmayı reddediyordu. Autley'in o gün duruşmaya gelmemesi gerekirdi. Yargıç Jerome Miles gelecekti. Ancak Miles gribeye yakalanmış ve Autley bir haftalığına bu mahkemeye atanmıştı.

«Devam edebilirsiniz, Bay Nash.»

«Sayın yargıç, sanırım ağırlık bölge savcısının üzerinde.»

«Kefalet istiyorsunuz değil mi?»

«İstememe izin verirseniz sayın yargıç.» David soğukkanlılığını kaybetmeyip yargıca resmi bir dille hitap etmeye çalıştı. Anayasanın birinci bölümü, on dördüncü maddesinde, cinayet ve vatana ihanet gibi suçlar dışında, sanık belirli bir kefalet ödemek suretiyle serbest kalabilir, şeklinde bir açıklama vardır. Kanıtlar yeterli olduğu takdirde cinayet ve vatana ihanet kefalet dışında kalır. Bir sanığın kefaletle serbest bırakılmasına izin verilmeyecekse savcılık suçun sabit olduğunu kanıtlayacak belgeleri sunmak zorundadır.»

Yargıç Autley bir an öfkeyle David'e baktı, sonra bakışlarını Monica Povvers'a çevirdi.

«Siz buna ne diyorsunuz?»

«Korkarım Bay Nash haklı, sayın yargıç.»

Yargıç Autley kadın avukatlardan nefret ederdi.

«Öyleyse neden mahkemenin zamanını boşa harcıyorsunuz? Çok yüklü bir programım var. Orada bekleyen insanları gördünüz değil mi? Bay Nash'in söylediklerini kabul ediyorsanız, neden uzun uzun konuşmasına izin verdiniz?»

«Üzgünüm,» diye Monica söze başladı ama yargıç onu susturdu.

«Elinizdeki kanıt nedir?»

Monica yargıca cinayet suçlamasıyla ilgili iddianameyi vermek istedi. Yıllardan beri yargıçla çalışan kadın mübaşir belgeyi yargıca verdi.

«Sanırım bu iddianamede yer alan suçlamalar yeterlidir. İfadeleri dinleyen büyük jüri cinayet suçundan dava açılmasına karar verdi.»

Yargıç Autley iddianameye şöyle bir göz attıktan sonra mübaşire geri verdi.

«Kefalet talebi reddedildi. Sonraki davaya geçelim.»

David ayağa kalkmış, bir hukuk kitabını yargıca doğru sallıyordu.

«Sayın yargıç.»

«Kararımı verdim, Bay Nash. Sonraki davaya geçelim.»

«Sayın yargıç, geçen ay Archer davasında Oregon Yüksek Mahkemesi bu soru üzerinde durdu ve bir cinayet davasında iddianamenin kefaletin reddi için yeterli bir neden olmayacağına karar verdi. Davanın raporu burada. Mahkeme lütfen okusun.»

Autley meselenin kapanmış olmasına kızarak, «Ne davası?» diye sordu.

«Archer. Lütfen bir göz atar mısınız?»

«Ver onu bana. Eğer bu dava konuyla ilgili değilse...» Yargıç tehdit dolu bir sesle konuşmuştu.

David kitabı mübaşire verdi. Stafford bir şey söylemek için öne eğildi ama David bacağına dokununca geri çekildi. Autley sayfayı iki kez okudu, sonra öfkesini Monica Povvers'dan çıkardı.

«Sizlere artık hukuk öğretilmiyor mu? Bu davadan haberi-niz yok muydu?»

«Sayın yargıç, ben...»

«Bundan daha fazlasına sahip olmalısınız, genç bayan.» Autley iddianameyi Monica'ya doğru salladı. «Ve lütfen neyiniz varsa hemen ortaya çıkarın.»

«Daha başka kanıtlarımız var, sayın yargıç. Memur Ortiz ifade vermeye hazır.»

«Öyleyse çağırın onu.»

Monica dinleyici bölümünün ön sırasına işaret etti. Bert Ortiz, Crosby'nin yanındaki yerinden kalktı. Dinleyicileri mahkeme heyetinden ayıran tahta parmaklığın kapısını itip açtı. Ve mübaşirin önünde durdu.

Mübaşir, «Gerçeği, tüm gerçeği, yalnızca gerçeği açıklayacağına yemin eder misin?» dedi.

Ortiz, «Ederim,» diye yanıt verdi.

«Öyleyse ismini söyle, soyadının harflerini sırala.»

Ortiz tanık bölmesine oturdu, soyadının harflerini söyledi. Boğazı kurumuştı ve ifade verdiği zamanlar takındığı kendinden emin tavırlardan bu kez eser yoktu. Cinayet gecesini yenider yaşamak onu huzursuz etmişti.

«Memur Ortiz, siz geçiminizi neyle sağlıyorsunuz?»

«Portland Polis Merkezi'nde polis memuruyum.»

«Bu görevde ne zamandan beri çalışıyorsunuz?»

«Önümüzdeki şubat ayında tam yedi yıl olacak.»

«Bu yılın on altı haziran gecesini de bu görevde miydiniz?»

«Evet.»

«O akşam göreviniz neydi?»

«Özel bir ekiple çalışıyordum. Fahişeliği teşvik eden erkekleri yakalamak için fahişe kılığına girmiş kadın polislerle birlikte çalışıyorduk.»

«Mahkemeye daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?»

Yargıç Autley, Monica'ya doğru eğildi ve sabırsızlanarak elini salladı.

«Onun ne demek istediğini biliyorum. Mahkemeyi aptal yerine koymayın. Hadi devam edin.»

«Peki, sayın yargıç. Memur Ortiz, o gece ortağınız kimdi?»

«Darlene Hersch adında bir kadın polisti.»

«Çalışmaya ne zaman başladınız?»

«Devriye on buçukta başladı, ama biz on bir buçuktan önce sokağa çıkmadık. Önce bir toplantı yaptık.»

«Memur bey, lütfen bize sokakta çalışmaya başladığınız dakikadan Darlene Hersch'in öldürülüşüne kadar geçen zaman içinde neler olduğunu anlatın.»

Ortiz hafifçe öne doğru eğildi. Omuzlarında gerginlik vardı, midesi de sıkışmıştı. Tanık bölmesinden aşağıya baktı, dilini hızla kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi.

«Park ve Yamhill'in köşesine arabayı park etmiştim. Memur Hersch de öbür köşedeydi. Ben çevreyi gözetlemeye başladıktan kısa bir süre sonra bej rengi bir Mercedes-Benz araba durdu ve Darlene, yani Memur Hersch arabaya bindi. Araba hareket etti. Ben de peşine düştüm.»

«Arabanın plaka numarasını okuyabilmiş miydiniz?»

«Hayır.»

«Devam edin.»

«Memur Hersch'in davet edilse bile arabaya binmemesi gerekiyordu. Avı kandırıp bizim bulunduğumuz yere getirecekti ve biz de onu tutuklayacaktık. Arabaya binmemesi konusunda kesin emir almıştı.»

Ortiz sustu. Darlene'i kötüleyerek kendi davranışlarını haklı çıkarmaya çalıştığının farkındaydı. Başını kaldırdı. Monica onun devam etmesini bekliyordu. Mahkeme salonunda pek ses yoktu. Ortiz uzun süreden beri ilk kez onu seyreden yüzlerin farkına vardı.

«Memur Hersch, Mercedes arabaya bindi, ben de peşinden Raleigh Moteli'ne gittim. Memur Hersch'in motelin bürosuna girdiğini ve arabanın da arka tarafa park ettiğini gördüm. Ben de motelin yanındaki kafeteryanın park yerinde durdum ve gözetlemeye başladım.»

«O zamana kadar Mercedes'i kimin kullandığını görebilmiş miydiniz?»

«Hayır, pek sayılmaz. Memur Hersch arabaya bindiği zaman adamı görür gibi olmuştum. Darlene'i motelin önünde arabadan indirirken de yüzünü pek göremedim.»

«Devam edin.»

«Şey, Memur Hersch mesleğe yeni başlamıştı. Fazla sokak deneyimi yoktu. Onun o adamla yalnız kalmasından huzursuzluk duymaya başlamıştım.»

Ortiz yine sustu. Gözleriyle Crosby'yi aramak istedi ama bunu yapmaktan korktu. Yaşlı polis işlerin bu raddeye varmasından onu sorumlu tutar mıydı? Hata mı yapmıştı? Darlene'in o odaya tek başına girmesine asla izin vermemesi gerekirdi. Adamı elden kaçırmak pahasına da olsa, motele varır varmaz bu işi durdurmalıydı. Arabayı motelin önünde park edip doğruca odaya çıkmalıydı.

Ortiz savunma masasına baktı. Stafford'a takım elbise giydirmişlerdi. Çok da şıktı. Nash'den daha çok avukata benziyordu. Adamla göz göze geldiler, Stafford'un yüzünde bir an için bir nefret ifadesi belirdi. Gözlerinde korku yoktu, bakışları buz gibiydi. Ortiz yenik düşmüştü, başını yana çevirdi. Aynı anda Darlene Hersch'in hayatına son veren adama karşı içinde büyük bir nefret uyandı. O adamı istiyordu. O güne kadar peşine düştüğü suçluların hepsinden çok istiyordu bu katili.

«O adamın ikinci katın sahanlığında yürüyüp Memur Hersch' in bulunduğu odaya girdiğini gördüm.»

«Nasıl biriydi?»

«Uzun boylu, yaklaşık 1.80 boyundaydı. Atlet yapılıydı. Yirmi yaşlarının sonunda ya da otuzların başında olabilirdi. Yüzünü görmedim ama kıvrıkcık sarı saçları vardı, çiçekli bir gömlek giymişti.»

«Adam motel odasına girdikten sonra ne oldu?»

«Ben de motele geldim ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım. Yarı yola geldiğimde bir çığlık duydum. Kapıyı kırıp içeri girdim ve o anda başıma birkaç darbe yedim. Kendimi yatağa attığımı hatırlıyorum. Karyolanın metal ayağına çarptığımı sanıyorum, çünkü bayılmışım.»

«Kendinizi kaybetmeden önce saldırganın yüzüne bakabildiniz mi?»

«Bakabildim.»

«O adamı bu salonda görebiliyor musunuz?»

Ortiz, Stafford'u işaret etti. Bu kez nefreti ona güç vermişti, hiç bocalamadı. David müvekkiline baktı. Teşhis edilmek canını sıkmışsa bile belli etmiyordu.

Ortiz, «Motel odasında gördüğüm adam, masada avukatın yanında oturuyor,» dedi.

«Memur Ortiz, Bay Stafford'un ne marka araba kullandığını biliyor musunuz?»

«Bay Stafford bej rengi, 300 SEL, 1991 model bir Mercedes araba kullanıyor.»

«Bu araba sizin Park ve Morrison'un köşesinde, daha sonra Raleigh Moteli'nin önünde gördüğünüz araba mı?»

«Evet.»

«Daha sonra sanığın evinde bir arama yapma fırsatını buldunuz mu?»

«Beş eylül günü Bay Stafford'un evinde arama yapmak için izin belgesi aldık. Dedektif Crosby ve birkaç polisle birlikte Bay Stafford'u tutukladık ve giyeceklerle ilgili bir arama yaptık.»

«Bu aramada ne buldunuz?»

«Raleigh Moteli'nde gördüğüm adamın giydiğı gömleğın ve pantolonun eşini bulduk.»

Monica, «Başka sorum yok,» dedi.

David, «Memur Ortiz,» dedi. «Mercedes'i ilk gördüğünüzde ondan tam bir sokak ötedeydiniz, öyle değil mi?»

«Evet.»

«İfadenizden anladığım kadarıyla, Memur Hersch'in fuhuş teklifi aldığı takdirde adamı sizin bulunduğunuz yere getirmesi gerekiyordu, değil mi?»

«Evet.»

«Ve siz Memur Hersch'i arabanızdan izliyordunuz.»

«Evet.»

«Arabanın motoru çalışıyor muydu?»

«Polis arabasının mı?»

«Evet.»

«Hayır, çalışmıyordu.»

«Memur Hersch, Mercedes arabaya binince siz şaşırmıştınız değil mi?»

«Evet.»

«Park caddesi tek yönlüdür ve güneye gider değil mi?»

«Evet.»

«Memur Hersch, Mercedes'e bindiğı zaman neredeydi?»

«Park ve Morrison'un köşesindeydi.»

«Mercedes araba Park'dan mı döndü?»

«Hayır, Morrison'dan aşağı yola devam etti.»

«O arabayı takip edebilmek için Park'tan yukarı Taylor'a, sonra Onuncu Caddeden aşağı gitmeniz gerekmiyor muydu?»

«Hayır, efendim, ters yoldan, Park'dan aşağı indim.»

«Sonra Morrison'a döndünüz, öyle mi?»

«Evet, efendim.»

«Arabayı tekrar gördüğünüzde ondan ne kadar uzaktaydınız?»

«Yaklaşık iki sokak.»

«O uzaklıktan arabayı seçebildiniz mi?»

«Evet.»

«Plaka numarasını okuyamayacak kadar uzaktınız ama, değil mi?»

«Evet.»

«Siz motele vardığınızda Mercedes neredeydi?»

«Sanırım motel bürosunun önünde duruyordu.»

«Neden o zaman arabanın plaka numarasını almadınız?»

«O anda bunun önemli olacağını düşünemedim. Ayrıca arabayı çok hızlı sürüyordum.»

«O gece Mercedes'i bir daha ne zaman gördünüz?»

«Görmedim. Ben arabayı park ettiğimde o gitmişti.»

«Şunu bir daha tekrarlayalım. Arabayı önce bir sokak öteden gördünüz, sonra onu yaklaşık iki sokak öteden takip ettiniz ve son olarak da motelin önünden geçerken araba gözünüze ilişti.»

«Evet.»

«Verdiğiniz ifadeye gördüğünüz arabanın bej rengi, 1991 model 300 SEL tipi bir araba olduğunu söylemişsiniz, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Bunu nereden biliyorsunuz?»

Ortiz afallamıştı.

«Nereden mi biliyorum?»

«Arabanın modeli, yılı ve rengi.»

«Bay Stafford'un kullandığı araba o.»

«Evet. Ama cinayet gecesi arabanın yılını, modelini ve rengini biliyor muydunuz?»

«Ben... rengi bejdi. Bunu görebiliyordum.»

«Ya yılı ve modeli?»

Ortiz durakladı.

«Hayır, o gece sadece arabanın bej rengi bir Mercedes olduğunu biliyordum.»

«89 ya da 85 model bir Mercedes de olabilirdi.»

«Daha sonra Bay Stafford'un arabasını gördüm, aynı arabaydı.»

«1989 model Mercedes'in nasıl olduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır.»

«Ya da 85 modelin?»

«Hayır.»

«Katilin yüzünü sadece bayılırken görebildiniz, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Adamın yüzünü gördüğünüzde siz neredeydiniz, o neredeydi?»

«Yerde sırtüstü yatmış yukarı bakıyordum ve Bay Stafford...»

«Sayın yargıç, bu yanıtın kayıtlardan çıkarılmasını istiyorum. Adamın Bay Stafford olduğunu söylüyor. Bu sonuca jüri ya da yargıç varabilir.»

«Bırakın devam etsin, Bay Nash. Ben bu işleri bilirim.»⁴

Yargıç Autley, Ortiz'e dönüp gülümsedi. David bundan hiç hoşlanmadı. Autley'in gülümsemesine mazhar olabilen kişilerin sayısı pek azdı. Ve eğer yargıç, Ortiz'e yakınlık gösteriyorsa, bu iyi bir işaret sayılmazdı.

«Sadece 'sanık' deyiver, Memur Ortiz. Bay Nash de usullere uyulmadığı kanısına varmasın.»

«Teşekkür ederim, sayın yargıç. Ben yerde yatıyordum. Başım karyolaya dayalıydı ve sanık da kapıda duruyordu.»

«Sehpanın başına geçip bize bir resim çizebilir misiniz?»

Ortiz yargıca döndü, yargıç başıyla onayladığını işaret etti. Resim kâğıdı iliştirilmiş bir sehpa ve renkli kalemler salonun köşesine yerleştirilmişti. Ortiz sehpayı tanık bölmesine yaklaştırdı ve siyah bir kalem aldı.

Kâğıt üzerinde bir dikdörtgen çizerek, «Burası kapı, ben burada, karyolanın yanındaydım.» Uydurma bir yatak ve adam resmi çizdi. Adamın başı karyolaya dayalıydı ve kapıya doğru bakıyordu.

«Kapı açıldı. İçeri doğru açılıyordu. Adam kapının yanında durmuş içeri doğru eğilmişti.»

«Ne kadar eğilmişti?»

«Pek fazla değil. Sanırım vücuduyla küçük bir açı oluşturmuştu, sağ bacağıyla sağ kolu kapının dışındaydı ama sol bacağıyla sol kolu odanın içindeydi.»

«Başı neredeydi?»

«Bana doğru uzanmıştı. Bana bakıyordu.»

«Bundan emin misiniz?»

Ortiz, David'in gözlerinin içine baktı. Sonra Larry Stafford'a baktı.

«O yüzü asla unutmayacağım.»

David bazı notlar aldı, sonra Ortiz'i tanık bölmesine geri götürdü.

«Yaranız ağır mıydı?»

«Bir iki gün Good Samaritan Hastanesi'nde kaldım.»

«Ne hastanesinde?»

«Good Samaritan'da.»

«Katilin yüzünü ne kadar süreyle gördünüz?»

«Bilmiyorum.»

«Uzun bir süre mi?»

«Hayır.»

«Adam orada ne kadar kaldı?»

«Bir iki saniye. Sonra kaçtı.»

«Demek onu birkaç saniye görebildiniz?»

«Evet.»

«Bir dakikadan daha az mı?»

«Belki beş on saniye ama adamın yüzünü gördüm.»

David notlarını inceledi. Sonra yargıca baktı.

«Başka sorum yok, sayın yargıç.»

Yargıç Autley, Monica Povvers'a baktı.

«Başka tanık var mı?»

«Yok, sayın yargıç. Savcılık dava açmak için yeterli kanıt olduğuna karar verdi. Memur Ortiz deneyimli bir polis memuru. Ralöigh Moteli'nde gördüğü adamın sanık sandalyesinde oturan kişi olduğunu teşhis etti. Onun ifadesini, davalının motelde görülen arabanın aynısını kullanması ve onunla aynı giysileri giymiş olması da güçlendiriyor.»

«Bay Nash?»

«Sayın yargıç, yaralanıp hastaneye kaldırılmış bir kişinin beş saniyelik teşhisini bir kişiyi mahkûm etmek için yeterli bir kanıt sayılacağına inanmıyorum. Ayrıca, Memur Ortiz sadece arabanın Mercedes marka olduğunu söyleyebiliyor. Arabanın tarifini daha sonra edindiği bilgiler sayesinde yapabildi.»

«Siz kayıtlarınızı yaptınız mı, Bay Nash?»

«Burada davalı lehinde tanıklık yapmaya hazır bekleyen birkaç tanık var.»

«Onlara ihtiyacınız olmayacak. Memur Ortiz sizin sıradan tanığınız değil, Bay Nash. O eğitim görmüş, deneyimli bir polis. Bence onun ifadesi yeterli ve ben de kefalet ödenmesini reddediyorum.»

David yanında oturan Stafford'un bir an için çöktüğünü gördü. Monica kâğıtlarını topluyordu ve Ortiz de tanık kürsüsünden ayrılmak üzereydi.

«Bu davayı yüksek mahkemeye götürüp bir alt mahkemeye emir verilmesini sağlayabilirim, Larry. Eğer biz...»

Stafford yenilgiye uğramış bir halde, «Önemi yok,» dedi. «Yargıç Autley'i görünce öldüğümüzü anlamıştım. Büyük bir iş başardın, David.»

«Seni görmek için geri dönmemi ister misin?»

«Hayır. Gerek yok. Sadece duruşma tarihini mümkün olduğu kadar erkene aldırma. Bilmiyorum... sen duruşma tarihini erkene aldır yeter.»

Stafford gardiyana doğru yürüdü. Gardiyan Stafford'u tutuklu bölümüne geri götürdü. David, Terry Conklin'in büyük bir defteri ikiye katlayıp salonun kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Jennifer salonun dışında bekliyordu.

David sıkıntılı bir sesle, «Kocan dışarı çıkamıyor,» dedi. «Yargıç kefaleti reddetti.» David düşkünlüğüne uğramıştı. Kazanmak istemişti, çünkü Jennifer onun kazandığını görsün istiyordu. Ayrıca Stafford'un serbest bırakılması gerektiğine inanıyordu. Ne yazık ki, kaybetmişti ve bu da giderek ona acı gelmeye başlamıştı. Mahkemenin hızlı kararı ve kefaletin reddedilmesi yavaş yavaş etkisini gösteriyordu.

Jennifer şaşkın bir halde, «Yargıç söylenenleri dinlemedi bile. Tanıkları konuşturmana izin vermedi,» dedi.

«Biliyorum. Yüksek mahkemeye başvurup bir alt mahkemeye emir çıkartmaya çalışacağım ama bunu yapacaklarını da pek sanmıyorum. Çok büyük bir görevi kötüye kullanma durumu yoksa, yargıç kararlarına karşı çıkmazlar.»

«Şey bu...» diye Jennifer söze başlayacak oldu. David onu susturdu. Başını sallayarak, «Hayır,» dedi. «Yargıç sadece Ortiz' in ifadesine fazla değer verdi. Başka bir yargıç böyle davranmayabilirdi. O ahlaksız herif... Belki şey etmeliydim...»

David birden konuşmasını kesti.

«Bak, Jenny benim adıma soruşturma yapan dedektifle bulacağım. Bu kez kaybettiğimizi biliyorum, ancak Ortiz'i sorgularken çok önemli bazı noktalar dikkatimi çekti. Bu noktalar bize davayı kazandırabilir. Önemli olan da bu.»

«Duruşmada da aynı şeyler olmayacak mı? Ortiz polis diye onun sözlerine inanacaklar. Başkalarına inanmayacaklar...»

David ne yaptığının farkına varmadan elini genç kadının omzuna koydu. Jennifer irkildi ve o anda David birbirlerine ilk kez dokundukları dakikayı anımsadı, genç kadının alnını cama dayayıp duruşunu gözlerinin önünde canlandırdı. Yavaşça elini çekti. Jennifer başını yana çevirdi.

David, «Duruşmada jüri yer alacak ve her şey farklı olacak,» dedi ama aklı başka yerdeydi. «Jüriler haksızlık yapmazlar, savcının iddiasını kanıtlamasını isterler. Bazı konularda yanılmıyorsam, savcılık bu kez zorlanacak. şimdi izin ver de çalışmaya başlayayım, tamam mı?»

«Evet. Tabii. Sana... teşekkür ederim, David.»

«Bana teşekkür etme. şimdilik yaptığım tek şey, kaybetmek oldu.»

«Sonunda kazanacaksın. Bunu biliyorum.»

Koridorda duruyorlar ve birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Terry Conklin'in yanına giderken David'in morali çok bozuktu.

Ama Conklin'in yanına gidince hemen havası düzeldi. Adliye binasından Shingle Barı'na kadar yürüdüler. Yol boyunca da davayı tartıştılar. Conklin de David'in farkına vardığı şeyi görmüştü. Onun da aynı şeyleri düşünmüş olması David'in moralini yükseltivermişti. Eğer haklıysalar, çok önemli bir koz elde etmiş olacaktı.

David heyecanla, «Ne zaman üstüne gideceksin?» diye sordu.

«İhtiyacım olan adamı bulursam, bu akşam hallederim.»

David birasından bir yudum aldı, sonra salamlı sandviçi ısırdı.

«Ortiz'in tıbbi raporlarını istiyorum. Good Samaritan Hastanesi'nde tanıdığın kimse var mı?»

Conklin bir saniye kadar düşündü. «Bu iş biraz para ister ama sanırım hallederim.»

«Para için endişelenme. Başka bir iki şey daha var. Mercedes konusunda haklı olup olmadığımı araştırır. Bir de şu gömlekle ilgilen.»

«Bu hafta hallederim.»

«Güzel. Biliyor musun, Terry, bu davanın iyi gideceğine inanmaya başladım. Hem de çok iyi gidecek.»

Ron Crosby sosa bulanmış uzun makarnaları yemek çubuklarına dolamaya çalıştı. Sonra hızlı bir hareketle ağzına atıverdi.

«En güzel Çin yemeklerini burda yapıyorlar,» dedi. Bir parça makarna ağzının kenarından dışarı çıkınca hemen çubukla onları geri itti.

Ortiz, «Durum sence nasıl, Ron?» diye sordu. Yemeğine pek dokunmamıştı.

«Nash işini biliyor. Birkaç iyi noktaya temas etmesine etti ama Stafford hâlâ cezaevinde, öyle değil mi?»

«Sadece duruşmaya yargıç Autley çıktığı için. O papayı bile kefaletle serbest bırakmazdı. Ben kendimi aldatmıyorum. İyi bir tanık olmadım, Nash de daha yumruklarını ortaya çıkarmadı. Bunu duruşmada yapacak.»

Crosby çubuklarını tabağa bıraktı. «Senin canını sıkın nedir, Bert?»

«Hiç. Sadece şey... Yani kendimi sorumlu hissediyorum. Daha çabuk harekete geçseydim, Darlene hâlâ sağ olabilirdi. Ve şimdi de... o alçağı istiyorum, Ron. Yine işi bozarım da Nash onu kurtarırsa diye korkuyorum.»

«Daha önce işi bozmadım. Hiç kimse seni suçlamıyor. Hersch'in gözünü hırs bürümüştü ve ne kadar güçlü bir polis olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Kuralları çiğnediği için öldü. Ayrıca Nash de Stafford'u kurtaramayacak.»

Crosby'nin ses tonundaki gariplik, Ortiz'in başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu.

«Bu da ne demek oluyor?»

Crosby, «Sen makarnayı yemeye bak, ben sana anlatacağım,» dedi. Bu arada cebinden ikiye katlanmış bir polis raporu çıkardı. «Cyrus Johnson adındaki pezevengi tanıyor musun?»

«T.V. mi? Bu kentte o rezili tanıyamayan polis yok.»

Crosby raporu Ortiz'e uzattı. «Şunu bir gözden geçir. Sonra da T.V. ile konuş. İlginç olabilir.»

Cyrus (T.V.) Johnson belki de Portland kentinde en kolay bulunabilecek kişiydi. Keşler mal almak için nasıl ilişki kuracaklarını ve fahişeler de komisyonlarını nereye götüreceklerini bilsinler diye adam pempe Cadillac arabasını her akşam Jamo Kenyatta Bilardo Merkezi'nin önüne park ederdi. T.V., Portland'ın en büyük mal satıcısı ya da pezevengi değildi ama en kötü şöhretli olanıydı. Bir keresinde de yerel bir televizyon istasyonunun «Okullarımızda Uyuşturucu Sorunu» isimli programına katılmıştı.

Ortiz arabasını Cadillac'ın önüne park etti ve bilardo salonunun penceresinden içeri bakıp duman yığınları arasında T.V.'yi görmeye çalıştı. Onu göremiyordu ama bunun önemi yoktu. T.V. Johnson'un salonun arka tarafında özel bir koltuğu vardı.

Ortiz içeri girdi, bilardo masalarının arasından geçti. Oyunculardan birkaçı ona dikkatle baktı ama hiçbirisi yol vermeye yanaşmadı. Bu, Ortiz'in oynamaya alışkın olduğu bir oyundu. İçinde biriken kini, öfkeyi gizlemeye çalışırdı. Kenyatta gibi bir yerde beyaz bir adam genellikle polis anlamına gelirdi ve burada bilardo oynayan adamların polisle yıldızları barışık değildi.

Ortiz ona yaklaşıırken T.V.'nin burun delikleri kasıldı, havayı koklamaya başlamıştı. Solunda duran iri kıyım zenciye, «Bu akşam barbekü mü var, Kermit?» diye sordu. «Çünkü burnuma domuz kokusu gelmeye başladı.»

İri kıyım adam Ortiz'e soğuk, tehdit dolu gözlerle baktı. Ortiz dizini incitmeden önce Detroit'de profesyonel futbol oynayan koruma görevlisi Kermit Monroe'yu tanıdı.

Sakin sakın, «Bakıyorum neşen yerinde T.V.,» dedi.

«Neden neşeli olmayayım, beyim? Biz karaderililer her zaman neşeli oluruz.»

«İşine biraz ara verip bizimle küçük bir görüşme yapabilir misin?»

Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu ve Ortiz'e kuşkulu kuşkulu baktı. Ortiz yabancı biri değildi. Son buluşmalarında adamın dudağını yarmıştı. T.V. dış görünüşüne çok önem verirdi ve o olaydan sonra tam bir hafta bilardo salonuna uğrayamamıştı. Ayrıca öfkesini de kızlarından birinden çıkarmış, onu hastanelik etmişti. T.V. kızın para kaybindan ve kendisinin aşağılanmış olmasından Ortiz'i sorumlu tutuyordu.

«Ne hakkında laflamak istiyorsun?»

Ortiz, Monroe'yu işaret ederek, «Özel,» dedi.

«Hıh... Sana söyleyeceğim her şeyi arkadaşlarımdan önünde söyleyebilirim.»

Monroe, «Neden çekip gitmiyorsun, Ortiz?» dedi. Sesi boğuk ama düzgündü. Ortiz pek belli etmediyse de korkmuştu. Monroe'nun bir polisi öldürmekten hiç çekinmeyeceğini biliyordu. Hatta bundan hoşlanabilirdi de...

«Birkaç yıl önce seninle ve kızlarından biriyle temasa geçen bir beyaz adam hakkında bilgi istiyorum.» Ortiz, Monroe orada değilmiş gibi davrandı ve cebinden Larry Stafford'un bir fotoğrafını çıkardı. Elini hareket ettirdiği zaman Monroe'nun da elini deri ceketinin cebine götürdüğünü farketti.

«Kızlar mı? Bu adam hangi kızlardan söz ediyor, Kermit?» diye T.V. başını arkaya çevirip sordu.

Koruma görevlisi alaycı bir sesle, «Duyduğuma göre Ortiz kızlardan hoşlanmazmış. Küçük oğlanlardan hoşlandığını söylüyorlar.»

T.V. fotoğrafı alıp inceledi. Stafford'u tanıdıysa bile belli etmedi.

«Bu senin erkek arkadaşın mı?»

Monroe patronunun sözlerini tekrarlamış olmak için, «Oğlanlarla yapmaktan mı hoşlanıyorsun?» dedi, sesinde duyudan eser yoktu.

Ortiz, T.V.'ye, «Onu tanıyor musun?» diye sordu.

T.V. gülümsedi. «Bu beyaz oğlanı hiç görmedim, beyim.»

«Gördüğünü sanıyorum.»

Ortiz bilardo salonundaki gürültünün hiç kesilmediğini fark etti.

Buraya yalnız geldiğine de birden pişman oldu.

T.V., «Sen yalan söylediğimi mi iddia ediyorsun, Ortiz?» diye sordu. Monroe, Ortiz'e bir adım yaklaştı. T.V. fotoğrafa bir daha göz attı.

«Biliyor musun, Kermit, bu beyaz oğlan, şu dişi domuzu temizleyene benziyor. Gazetelerde okumuştum. Söylenenlere göre, Ortiz hapı yutmuş. Kadının senin yüzünden öldüğünü söylüyorlar.»

Son sözlerini Ortiz'e hitaben söylemişti ve sözler etkisini gösterdi. Ortiz midesinin öfke ve acıyla karışık duygular içinde sıkıştığını farkettil. Karşı saldırıya geçmek istedi ama Darlene'in ölümündeki rolü hakkındaki kararsızlığı onu engelledi. T.V. de Ortiz'in gözlerindeki belirsizliği farketmişti, dudaklarının kenarları bir zafer gülüşüyle kıvrıldı. Ortiz uzun süre adama bakıp kendini toplamaya çalıştı. Sonra fotoğrafı geri aldı.

«Seninle konuşmak çok güzeldi, T.V.. Yine görüşeceğiz.»

Ortiz sırtını Monreo'yla Johnson'a dönüp siyah karaltıların arasından geçti. Arkasından gülüşmeler oldu, önündeki siyah yüzler de boş ve tehdit doluydu.

Ortiz kontak anahtarını çevirirken eli titriyordu. Gözleri karmış, midesi bulanıyordu. Kendini budala yerine koydurmuştu. Bunu biliyordu. Birden içi müthiş bir öfkeyle doldu. O siyah pezevenk onunla konuşacaktı. O köpoğlu köpek, Ortiz'e öğrenmek istediklerini anlatacaktı. Ve Ortiz onu nasıl konuşturacağını da çok iyi biliyordu.

5

David masasının üzerine dağılmış duran kâğıtlara baktı. Eve okumak için Stafford davasıyla ilgili bir rapor getirmişti, ama devam edemeyecek derecede yorgundu. Gözlerini kapatıp göz kapaklarını ovuşturdu. Parmaklarının baskısı iyi gelmişti.

Ayağa kalkıp gerindi. Saat on buçuktu. Çalışma odasının penceresinden dışarı baktı. Tepenin yan tarafında soluk bir yarım ay vardı.

Kefalet duruşmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve dava yavaş yavaş şekilleniyordu. Conklin, Ortiz'in sağlık raporunun bir kopyasını almıştı ve bu rapor son derece ilginçti. Mercedes araba hakkındaki iddia da çürütülmüştü. En önemlisi, Terry Conklin motelden istediği fotoğrafları sonunda çekmeyi başarmıştı. Filmler henüz banyo edilmemişti, ancak Terry bu fotoğrafların istedikleri şeyleri göstereceğinden emindi.

David, Larry Stafford hakkında pek çok şey öğrenmişti. O ve Terry, Larry'yi tanıyan kişilerle görüşmüşlerdi. Sonunda hep üstesinden gelebileceğinden daha fazla baskı altında kalan birinin portresi ortaya çıkmıştı. Larry hiçbir zaman kendini güvencede hissetmiyordu ve sürekli gökkuşağının sonundaki altın dolu kabı arıyordu.

Larry ergenlik çağındayken babası annesini boşamıştı. Bir erkeğin çevresinde kurduğu hayatın dağılmasını bir türlü içine sindiremeyen annesinin yanında kalmıştı Larry.

Babası askerdi ve disipline çok meraklıydı. Larry ona tapınıyordu. Gerçi bunu doğrulayan bir kanıt yoktu ama Larry hep babasını düşkünlüğüne uğrattığı için onun evi terkettiğini düşünmüştü. Hayatının geri kalan bölümünü kendini kanıtlamaya çalışarak geçirmişti.

Larry sadece orduya katılmakla kalmamış, deniz piyadesi olmuştu. Kolejde ve hukuk okulunda kendini öldüresiye çalışmıştı. Sosyal bakımdan da öykü aynıydı. Larry kendini geliştirebilmek için eline geçirdiği her kitabı okumuş, son model spor arabaları kullanmış, bunlara sahip olabilmek için çoğu zaman borca girmiş, daima son modaya göre giyinmeye özen göstermişti. Larry'yi tanımayan biri, onun hedeflediği başarıya ulaştığını sanabilirdi. Ne var ki Larry, hiçbir zaman erişemeyeceği hedeflerin peşindeydi.

David, Stafford'a acımaya başlamıştı. Jenny onun küçük bir çocuk gibi olduğunu söylerken gerçekleri yansıtmıştı. Bu adam hayatta neyin önemli olduğu konusunda hiçbir fikre sahip değildi ve hayatını başarı simgelerinin peşinde koşarak geçirmişti. Şimdi de tam bu simgeleri yakalamak üzereyken, varını yoğunu kaybetme tehlikesiyle karşılaşmıştı.

Stafford servete ve güzelliğe tamah edip evlenmişti, fakat evliliği devam edemeyecekti. Jenny kocasını koruyordu ama David bunun aşktan değil, görev anlayışından kaynaklandığını biliyordu. Duruşma sona erince sonuç ne olursa olsun, Larry Stafford'un karısını kaybedeceğini biliyordu.

Larry, Price-Winward firmasına da asla ortak olamayacaktı. David bu konu hakkında Charlie Holt'la görüşmüştü. Genç adam tutuklanmadan önce ortaklar arasında onu aralarına alma eğilimi olmamıştı. Stafford birinci sınıf bir hukukçu değildi, ancak ısrarlı çalışmayı gerektiren konularda başarılıydı. Stafford'un tutuklanması dengeleri altüst etmişti. Firma olayın neden olduğu reklama katlanamıyordu. Larry serbest bırakılırsa, firmanın haksızlık yapmadığını kanıtlamak için onun bir iki yıl daha çalışmasına izin verilecekti ama asla ortaklık teklifi yapılmayacaktı.

Kapı çalındı, David açmaya gitti. Kapıyı açtığı zaman Jenny Stafford eşikte bekliyordu.

Genç kadın kendinden pek de emin olmadığını belirten bir tavırla, «İçeri girebilir miyim?» dedi.

David yana çekilerek, «Tabii,» diye karşılık verdi.

Jenny, jean pantolon ve balıkçı yaka bir kazak giymiş, omuzlarına bir paço almıştı. Uzun saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı. Çok güzel görünüyordu.

Genç kadın tereddütle, «Telefon edecektim,» dedi. «Ama gelmememi söylersin diye korktum.»

David hemen, «Budalalık etme,» dedi. «Akşam boyunca hukuk kitaplarımın arasında boğuldum kaldım, bir insan yüzü görmek bana da iyi gelir.»

Genç kadının salonda yürüyüşünü seyretti. Şömine ya-
nıyordu, Jenny gidip şöminenin önünde durdu, David'e arkası
dönüktü.

David sordu. «Sana bir içki ikram edebilir miyim?»

«Lütfen.»

İçki başka bir odadaydı ve David de kendini toplayabilmek
için fırsat kolluyordu. Seviştikleri geceden sonra Jenny buraya
bir daha gelmemişti. Şimdi genç kadın ona gelmişti ve David
kendinden pek emin değildi. Aslında Jenny'yi arzulamadığı bir
saniye bile olmamıştı ama aralarında sözsüz bir anlaşma vardı
ve buna göre kişisel sorunları tartışmak yasaktı.

David içki kadehiyle geri döndüğünde, Jenny şöminenin
karşısında büyük bir yastığa yaslanmış oturuyordu. David de
onun yanına oturdu, şöminede odunların çıtırtıdayarak yanışla-
rını, alevlerin yukarı doğru kıvrılışını seyretti.

«Görmeyeli nasılsın?»

«Çok meşgulüm. Okul başladı. Ders planlarını hazırlamak
zorundayım. Bana üstün zekâlı çocukların bulunduğu bir sınıfı
verdiler. Bu çocuklar insana hiç soluk aldırıyorlar.»

«Dava yüzünden bir sorunla karşılaştın mı?»

«Hayır, aslında herkes çok iyi davrandı. Okul müdürümüz
John Olsen duruşmalar süresince izinli sayılabileceğimi söyledi.»

«Bu harika.»

«Ailem de bana umulmadık derecede büyük destek oldu.»

«Neden onlardan böyle bir desteği ummuyordun?»

«Annem Larry'yi hiçbir zaman onaylamadı. Anneler nasıldır
bilirsin.» Jenny omuzlarını silkti. «Her neyse, annem ziyaret gü-
nünde benimle birlikte cezaevine gitmeyi bile önerdi.» Jenny bir-
den güldü.

«Komik olan nedir?»

«Annemin cezaevine gitmesi. Annemi tanımadıkça, bunu
anlayamazsın.»

Jenny yine güldü. Gülüşü içten ve açıktı. David .o anda genç kadını kollarının arasına almak istedi. Jenny de bunu sezmış olmalıydı, çünkü birden sustu ve yüzündeki gülümseme kayboldu.

«David, bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Davayı kazanacak mısın? Larry serbest bırakılacak mı?»

«Sanırım. Savcılık tümüyle Ortiz'e bağımlı ve ben de onu parçalara ayıracağım.»

David, Jenny'nin ona Ortiz'i nasıl parçalara ayıracağını sormasını bekledi, ama genç kadın sormadı. Bunun yerine ayağa kalkıp pencerenin önüne gitti. David de yan dönüp onu seyretti.

«Eğer Larry mahkûm edilirse...» diye Jenny söze başladı. «Eğer sen elinden geleni yapmazsan...»

Jenny sözlerini tamamladı. David ayağa kalkıp genç kadının yanına gitti. Konuşmaya başladığı zaman sesi kararlıydı.

«Fakat ben böyle yapmam ve sen de yapmamı istemezsin. Bu bizim sorunumuzun çözümü olmaz, Jenny.»

«David, ben...»

David işaret parmağını genç kadının dudaklarına dokundurarak onu susturdu.

«İkimiz de büyük baskı altındayız, Jenny. Aslında bu davayı hiç almamalıydım ama aldım işte... Kendimi kandırmaya çalıştım... Bu işi kabul etmemin en önemli nedenlerinden biri seni tekrar göreceğimi bilmektir. Bu çok kötü bir neden, ama gerçek bu ve ben de gerçeği değiştiremem.»

Jenny kaybolan ruhunun bir iç çekişi gibi mırıldandı. «Ah, David...» Genç adam kollarını onun boynuna doladı, Jenny başını erkeğin omzuna dayadı. Orada öylece durdular, birbirlerine sımsıkı sarılmamışlardı ama sevgi ve anlayış dolu bir sarılmaydı bu.

Jenny, «Seni ne kadar çok arzuladığımı bilemezsin,» dedi. «Fakat Larry'ye acı veremezdim. O geceden sonra... şaşkındım ve suçluluk duyuyordum. O gecenin senin için nasıl bir anlam

taşıdığını bilmiyordum. Sen kendine çok güveniyordun... başka kadınlarla sık sık seviştiğin için yani... Beraberliğimizin senin için sadece seks bakımından önem taşımasından ve kendimi budala yerine koymuş olmaktan korkuyordum.»

David fısıldadı. «Asla sadece seks değildi...»

«Sonra Larry tutuklandı ve Charlie de bana seni tutmamı önerdi. Bu benim işimi daha da güçleştirdi ama Larry'nin sana ihtiyacı vardı.»

«Ve benim de sana ihtiyacım var, Jenny. Hem de çok fazla.»

Jenny, David'e baktı. Korkmuştu... İkisi de korkuyorlardı. Sonra dudakları buluştu ve yumuşak halının üzerine çöktüler, şöminenin karşısında seviştiler.

Daha sonra Jenny erkeğin kolları arasına kıvrılıp uyudu. David genç kadını uyandırmayacağından emin olunca, onu yavaşça yana çekti ve üzerine bir battaniye örttü. Alevlerin gölgeleri genç kadının yüzünde gölge oyunları oynuyordu. Jenny mışıl mışıl uyuyan bir çocuk gibiydi.

David şömineye bir odun daha attı, sonra genç kadını daha iyi görebilmek için karşısına oturdu. Jenny onun düşünmek bile istemediği bir şeyi neredeyse söylemek üzereydi. David davayı kaybedebilirdi ve böylece sorunları çözümlenmiş olurdu. Ancak bunu yapamazdı. Larry Stafford'u en iyi şekilde savunup onun serbest kalmasını sağlayacaktı.

Eğer David bilerek, isteyerek Larry Stafford'un davasını kaybederse, onların nasıl bir beraberlikleri olabilirdi? Başka hiç kimse bilmeseydi bile onlar bileceklerdi ve bu bilgi de ilişkilerini mahvedecekti.

Jenny, Larry'nin masum olduğunu söylemişti ve Terry Conklin'in fotoğrafları da bunu kanıtlayacaktı. Larry Stafford serbest bırakılacak, sonra da Jenny seçimini yapacaktı. Özgürce yapılmış bir seçim olacaktı bu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

jüriyle yargılama

1

Gardiyan özel ziyaret odasının kapısını kapar kapamaz Larry alaycı bir sesle, «Uğramana sevindim,» dedi.

Jennifer, «Yapma, Larry,» diye söze başladı. Daha fazlasını söylemek istemişti ama buna cesareti yoktu. Larry de bir şey söylemeye heveslendiyse de, fikrini değiştirip başını salladı.

«Üzgünüm... Duruşmalar başlıyor... Sadece beni daha çok ziyaret edersin sanmıştım.»

Jennifer karşılık vermedi. Dönüp daracık odanın öbür ucuna doğru yürüdü. Larry de peşinden gitti, karısının koluna dokundu.

«Üzgünüm dedim, kedicik. Berbat bir haldeyim.»

Jennifer yavaşça, «Biliyorum,» dedi. Kocasını kilo kaybetmişti, üzgün ve yenik görünüyordu. Larry üzüleceği kadar üzül-müştü, Jennifer onu daha fazla üzme istemiyordu, ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

«Larry, bu işi sonuna kadar götürebileceğimi sanmıyorum.» Larry'nin yüzü sarardı. Dudakları hafifçe aralandı.

«Ne... ne demek istiyorsun?»

«Bunun bir yararı yok. Benim yalan söylediğimi anlayacaklar ve bu da durumunu daha zorlaştıracak.»

«Hayır. Hayır... Başaracaksın,» Stafford çaresizlik içinde kıvranıyordu. «Nash sana inanıyor, tamam mı? O bir profesyonel. Eğer biz onu aldatabiliysek, jüriyi ikna etmek kolay olacak.»

Jennifer bir şey söylemeye çalıştı, onunla konuşmak istedi. Fakat korkudan midesine kramp girmişti. Kendinden tiksiniyor ve soluğunun kesildiğini hissediyordu. Larry de konuşmaktan korkarak karısının yüzüne bakakaldı. Odadaki sessizlik genç adamı dehşete düşürmüştü.

Larry sonunda, «Jenny, onlar bir şey kanıtlayamazlar,» dedi. «Nereden bilecekler?» Sustu, karısına yalvarıyordu. «Ayrıca gerçek bu. Sana bunu açıklamıştım, öyle değil mi? Yemin ederim ki...»

Jenny hâlâ konuşamıyordu. Kocasının gözlerindeki panik dolu ifadeyi görebiliyordu.

Larry birden sesini yükselterek, «Lanet olsun,» dedi. «Artık ifadeni değiştiremezsin. Aksi halde, bu benim ölümüm olur. Bir şeyler söyle. Burada olmamın sorumlusu da sensin. Şimdi beni gömmek mi istiyorsun?»

Genç adamın tiz perdeden çıkan sesi karısının yüreğini dağlamıştı. Jenny ağlamaya başladı.

Larry sert bir hareketle karısının iki kolunu birden tuttu. Parmakları Jenny'nin etlerine gömülmüştü, canını acıtıyordu.

«Cevap ver bana, Jenny. Ölmemi mi istiyorsun? Çünkü ben burada ölüyorum. Cezaevinde kapatılmaya dayanamazdım. Şimdi de dayanamıyorum. Gürültü, kokular... İğrenç.»

Larry suçlanan bir intikam meleği gibi kolunu kaldırdı ve odayı işaret etti.

«Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun da, hayatımın geri kalanını bir hayvan gibi geçirmeme göz yumuyorsun?»

Jenny kocasının onu teselli etmek için kollarına almasını önlemek için başını yana çevirip ağlamaya başladı. Larry'den nefret etmiyordu. Sadece ondan bıkmıştı. Bir zamanlar ona duyduğu sevginin yok olmasının yarattığı düşüklüğü vardı. Kocasının hayatını böyle bir yerde geçirmesine izin veremezdi. Suçu işlemiş olsa bile, hayır... Jenny bunu düşünmek bile istemedi, çünkü eğer Larry kadını öldürmüştü, bundan biraz da kendisi sorumlu olacaktı.

Jenny genizden gelen bir sesle, «Pekâlâ,» diye fısıldadı. «Tamam.»

Stafford karısını serbest bıraktı. Genç adam korkuyordu, yalnızlık onu bunaltmıştı ve tüm yaşamı gözlerinin önünde canlanıyordu.

Ortiz özel plakalı polis arabasının ön koltuğunda büzülmüş oturuyordu. Kalın bir kazak ve ceket giymiş olmasına karşın hâlâ üşüyordu. Yanında oturan Jack Hennings avuçlarını bitiştirip hohladı, sonra da ısınmak için ellerini koltuk altlarına soktu.

«Havanın bu kadar soğuk olmasına anlam veremiyorum.»

«Anlat bakalım.» Ortiz eğilip buğulanan camı biraz temizledi.

Hennings, «Neden hemen gidip onu tutuklamıyoruz,» dedi.

«Nedenini söyledim ya. Benim muhbir T.V.'de mal olduğunu söyledi. Üstünü arayıp da hiçbir şey bulamazsam, burada herkes benimle dalga geçer.»

«Ben şahsen burada bir saat daha oturmaktansa, kentteki her zencinin alay konusu olmayı yeğlerim.»

«Ayrıca belki Kermit de içerde, onun yanındadır. Harekete geçtiğimiz zaman onun nerede olduğunu bilmek istiyorum.»

Hennings, «Monroe sorun değil...» dedi. Hennings iriyarıydı ve sert olmasıyla övünürdü ama Ortiz onun Kermit Monroe'yu yere serebileceğinden kuşkuluydu.

«İşin bu kadar kolay olacağını düşünüyorsan, neden oraya tek başına gitmiyorsun, Yalnız Kovboy? Her şey bitince bana haber verirsin.»

Hennings sıırttı. «Bu kadar sinirlenme, Bert. Ben karete bilirim.»

«Ah Tanrım, benim ihtiyacım olan da buydu zaten.»

Hennings arabada yanına koyduğu Magnum silahı eline aldı. «Ayrıca o adam güreş müreş yapmaya da kalkışamaz... Şimdi...»

Ortiz doğruldu. Johnson'un evinin kapısı açıldı ve kapının üzerindeki lamba iki adamı aydınlattı. Oturdıkları yerden etekleri ayak bileklerine kadar inen kürk paltosuyla Johnson'u seçmeleri zor olmadı.

Ortiz, «Hadi gidelim,» dedi. İki polis arabadan çıktı. Johnson'la Monroe kaldırıma doğru yürürken aralarında konuştular. Ortiz'le Hennings hareket ederlerken fazla dikkati çekmemeye çalıştılar. Monroe arkasını onlara döndü ve patronuna arabanın arka kapısını açtı. Rüzgârın uğultusu ayak seslerini bastırıyordu. Monroe arkasına döndü ve eli silahına gitti. Ancak Hennings'in görüş alanında durduğunu farkedince durakladı.

Hennings bağırdı. «Kıpırdamayın.»

Johnson elleri yarı havaya kalkmış vaziyette durdu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra başını önüne eğdi.

«Sen misin, Ortiz?»

«Kes sesini ve bacaklarını açıp arabaya yaslan.»

«Sen ne bok yiyorsun, be adam? Ben temizim.»

«Sana arabaya yaslan dedim. İkiniz de yaslanın.»

«Ben asla kendimi küçük düşürmem...»

Ortiz, Johnson'un hayalarına diziyle vurdu. Zenci pezevenk sarardı, iki büklüm oldu. Hennings'in yüzünde bir an için bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Monroe ellerini aşağı indirmeye başladı.

«İstersen dene, suratsız herif. Senin de canına okumak isterim.» Ortiz silahını Monroe'ya doğru salladı. İri kıyım adam bir an için kararını veremedi, sonra ona söylendiği gibi arabaya yaslandı,

Ortiz, Johnson'u ayağa kaldırıp arabaya doğru iterken, «Bacaklarını yana aç,» diye emretti. Hennings bir iki adım gerideydi. Ortiz, Monroe'nun üzerini aradı. Ortağına bir silahla bir bıçak verdi. Hennings bunları cebine soktu. O bu işi yaparken, Ortiz cebinden plastik torbayı çıkardı ve avucunda tuttu. Johnson'un hâlâ canı yanıyor ve iki büklüm duruyordu. Ama bir daha dayak yemesin diye bacaklarını iki yana açmıştı.

Ortiz adamın önüne geçti ve paltosunun ceplerinde silah arıyormuş gibi yaptı. Birden elini T.V.'nin ceplerinden çekti ve torbayı Hennings'e salladı.

Ortiz, «Bingo!» dedi.

T.V. başını çevirdi. Ortiz'in elinde tuttuğu şeyi görünce gözleri yuvalarından uğradı.

«Bu da nedir?» diye şaşkın şaşkın sordu.

«Senin cezaevine girişini sağlayacak pasaport, T.V. Şimdi polis arabasına yürü bakalım. Seni kente götürüyoruz.»

T.V. hayretler içinde, «Bunu sen mi ayarladın?» dedi.

Ortiz yumuşak bir sesle, «Kes sesini,» dedi.

T.V., Hennings'e sordu. «Sen de bu işin içinde misin, domuz?»

Hennings bağırdı. «Memur Ortiz'in sana çenenin kapamanı söylediğini duymadın mı?»

Ortiz, Monroe'nun kollarını arkaya kıvırdı ve iri kıyım adamın bileklerine kelepçe taktı. T.V.'ye de aynı yöntemi uyguladı.

Tutuklular polis arabasına itile kakıla bindirilirken Ortiz, «Size haklarınızı okuyacağım, beyler,» dedi.

«Sen kafadan sakat, alçağın tekisin, Ortiz. O boku benim cebime yerleştirdin, şimdi de haklarımdan söz ediyorsun.»

Ortiz onlara haklarını okudu, sonra polis arabasının arka koltuğuna oturttu. Arka kapının içerden açılması olanaksızdı. Önle arkayı birbirinden ayıran telli bir bölme vardı. Hennings arabayı çalıştırdı, Ortiz de arkasına yaslandı. Monroe sessizce kaderini kabullenerek arka pencereden dışarı baktı. Johnson asık bir yüzle yanına büzülerek oturmuştu. Bu iş tümüyle haksızlıktı. Arasıra dövülmeyi doğal karşılıyordu. Tutuklama yasal olduğu zaman, polisin tanık kürsüsünde yalan söylediğini görmüştü, fakat gerçek ortaya çıkınca davalı serbest kalabiliyordu. Ama bu farklıydı... Şey... Haksızlıktı...

Johnson, Ortiz'in başının arkasına baktı. Ortiz bir şey istiyordu. İçinde öyle bir his vardı. Çok istediği bir şeydi bu; onun uğruna kuralları çiğnemeyi göze almıştı. Bakalım, bekleyip ne olduğunu görecekti. Elinden gelirse, Ortiz'in istediğini yapardı, sonra da şansının dönmesini bekleyecekti.

Sorgu odasında yalnız kaldıklarında Johnson, Ortiz'e sordu. «O malı neden cebime soktun?»

«Ben senin cebine bir şey sokmadım. Muhabirim üzerinde mal olduğunu söyledi. Ve gerçekten de vardı. Televizyon izleyen herkes senin satıcı olduğunu biliyor. Neden yanında mal taşımayasın?»

«Avukatım bu davayı düşürür. Benim aleyhime dava açamazsın.»

«Vaa, öyle mi? Avukatınla konuştuğun zaman bunu nasıl yapabileceğini sor. Mahkeme muhabirimini adını açıklamamı ben-den isteyemez. Yasa böyle, T.V.»

T.V. bir saniye sustu. Gözleri fıldır fıldır dönüyordu, içine doğanların yanlış olduğunu kanıtlayacak bir şey arar gibiydi.

«Sen çatlak bir polisten başka bir şey değilsin, Ortiz.»

«Bunu da mahkemede kanıtlamaya çalış. Bir jürinin ben dururken zenci bir pezevenğin sözlerine inanacağını mı sanıyorsun? Bu iş yüzünden on yıl içerde kalabilirsin, T.V. Eğer...»

T.V. başını kaldırdı. «Eğer ne?»

«Eğer o beyaz adamın fahişe dostuna ne yaptığını açıklarsan, durum değişebilir.»

Johnson şaşırmış bir halde sordu. «Sen hâlâ o serseriye mi düşünüyorsun?»

«Gerçek, T.V., seni özgürlüğüne kavuşturabilir.»

«Nasıl? Bu beladan beni nasıl kurtaracaksın?»

«Kanıtı bulan benim, istersem kaybedebilirim de. Sen bana kolaylık gösterirsen, bu dava Houdini'nin iskambil numalarından biri gibi yok olur. Ama bana namussuzluk yaparsan, cezaevinde çok kötü günler geçirebilirsin. Söz veriyorum.»

Johnson aniden öfkeye kapılarak, «Senin sözün bir boka yaramaz,» dedi.

Ortiz gülümseyerek, «Belki öyle ama,» dedi. «Senin de günecek başka dalın yok.»

Johnson ayağa kalkıp duvara kadar yürüdü. Ortiz'e arkasını döndü. Ses geçirmeyen odada tam bir sessizlik hakimdi.

«Diyelim ki, bildiklerimin hepsini sana anlattım. Hepsi bu mu?»

«Hayır. Jüriye de anlatacaksın. İfade vereceksin.»

«Şey etmeliyim... Bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.»

«Kararını çabuk versen iyi edersin. Duruşma yarın başlıyor ve pek fazla zamanın yok.»

2

Bir sis yığını kumsalı sarmış, uçsuz bucaksız kıyının gözle görünmesini engelliyordu. Monica durdu, dehşete kapılmıştı ve yalnızdı. Ağır ağır döndü, yolunu bulmak için bir işaret aradı ama sis büyük değişiklikler yaratmıştı ve genç kadın kaybolduğunu hissediyordu.

Sis bir an için yükselir gibi oldu ve sisin içindeki karaltı Monica'dan uzaklaştı. Genç kadın karaltının peşinden koşmaya başladı, kumlardan korunmak için bacaklarını havaya kaldırıyordu. Düşünmeliydi, yoksa kumların arasında kaybolabilirdi.

Sis yine bastırıyor ve karaltı, gölgeler arasında kayboluyordu. Monica kalbinin atışları hızlanırken koşmaya devam etti. Daha hızlı koşmalıydı... mesafe kaybediyordu. Karanlığın içine yuvarlanırken çığlık atmaya başladı. Sonra kumsal kayboldu ve rüyasından geriye kalan tek şey kalbinin hızlı hızlı atışları oldu.

Odada çevresine bakındı. Burası onun yatak odasıydı ve yatağın içinde terden sıırıslıkla olmuş bir halde oturuyordu. Saat sabahın altısıydı. Yarım saat daha uyuyabilirdi ama sinirleri çok gergindi.

Işığı açtı ve banyoya girdi. Aynada gördüğü yüz solgundu, gözlerinin altlarında torbacıklar oluşmuştu. Monica bunun hiç de iyi olmadığını düşündü; geceleri doğru dürüst uyuyamazsa, durumu daha iyi olmayacaktı.

Jüri seçimi sırasında çok yorulmuştu ve yaptığı açılış konuşması David'in müvekkilinin suçsuzluğunu ilan ettiği duygusal konuşma kadar etkileyici değildi. Monica duruşmada sunacağı kanıtların özetini yaparken jüri üyelerini de incelemişti. Üyeler onu dikkatle dinlemişlerdi. Monica onların sorumluluk sahibi kişiler olduklarından ve genç adamın suçluluğuna inandıkları takdirde Larry Stafford'u mahkûm edeceklerinden emindi. Ancak jüri üyeleri buna inanacak mıydılar, yoksa David onları kandıracak mıydı?

Kandırmak. Savunma tarafının çalışmasını tanımlamak için çok garip bir sözcüktü bu, ama Monica bu tanımın gerçeğe uyduğunu biliyordu. Birlikte yaşadıkları dönemde David kendisinin bir sihirbaz olduğunu, insanlara ortada olanları değil de olmayanları gösterebildiğini, ortada olanları da gizlemeyi başardığını söylledi. Monica, Larry Stafford'un Darlene Hersch'i öldürdüğüne inanıyordu ve David'in sözcük yağmuruyla kanıtlarını ortadan kaldırırvermesinden korkuyordu.

Buzdolabını açıp bir kutu meyve suyu çıkardı. Su dolu çaydanlığı ocağa koydu ve ne yiyeceğine karar vermeye çalıştı.

Duruşmayı yargıç Rosenthal başlatacaktı. Arama emrini bu yargıcın vermiş olmasına rağmen David ona itiraz etmemişti. Jüri üyelerinin seçilmesi, beklenenden daha uzun sürmüştü, çünkü kadın polis cinayeti hakkında bir fikri olmayan ve Portland'da yaşayan on iki kişi bulmak kolay değildi. Monica'yla David duruşmanın ikinci günü öğle vakti jüri üyeleri üzerinde anlaşmaya varmışlardı. Açılış konuşmalarını yemekten sonra tamamlamışlardı ve yargıç duruşmayı ertelemeyi önce Monica ilk tanıdığı adli tıp doktoru Francis R. Beauchamp'ı tanık kürsüsüne çıkarabilmişti.

Kahve acıydı, Monica içerken yüzünü buruşturdu. Fakat kafeine ihtiyaı vardı. Tost da yanmıştı. Lanet olsun... içinden bir şeyleri kırıp dökmek geldi. Davanın en önemli gününe iyi bir başlangıç değildi bu. Sakinleşmeye alıştı.

Ne zaman duruşmaya girecek olsa sinirleri gerilirdi, ama David'e karşı bir dava aldığı zamanlar çok daha kötü oluyordu. Kazanmaktan hoşlanan hırslı bir kadındı. Diğer avukatlara karşı mücadele ederken sadece birer meslektaş olarak görüyordu. Oysa David için asla böyle düşünemezdi. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen hâlâ ona biraz âşıktı. Bu nedenle de eski kocasıyla karşı karşıya geldiklerinde, duyguları mahkemedeki g s terisini etkilerse diye  d  kopuyordu.

Bu sabah endişeli olmasının bir başka nedeni daha vardı: Ortiz ve sürpriz tanığı. Dün gece mahkeme tatil edildikten sonra Beauchamp'ın ifadesiye ilgili notlar alırken, Ortiz'le Crosby bürosuna gelmişlerdi. Monica kötü bir durumdaydı ve bürodan hemen ayrılmak istiyordu, ancak iki polis de çok heyecanlı görünüyordu.

Crosby bir koltuğa otururken, «Duyduğuma göre Beauchamp çok inandırıcıymış,» dedi.

«Beauchamp'ın yaptığı tek şey, Darlene Hersch'in karnıyla boynundan yaralandığını ve boğazının kesildiğini söylemek oldu. Bunu kimin yaptığını belirtmedi.» Monica sıkıntılı bir tavırla konuşmuştu.

Ortiz güven dolu bir gülümsemeyle, «Bu Stafford denen he-rifi zımbalamanın çok zor olacağını hiç sanmıyorum,» dedi.

«Bunu duyduğuma sevindim, Bert. Bazı sorunlarla karşılaşacağımızı sanıyordum.»

Ortiz'in yüzü karardı. «Neden böyle diyorsun?»

«İddia pek zayıf. Alınma ama, Bert, elimizdeki tek kanıt, senin başına hastanelik olacak kadar sert bir darbe yedikten sonra bir iki saniye içinde gördüklerin. Bu davada çok çabuk karar verdik gibime geliyor.»

«Endişelenmeyi bir yana bırakabilirsiniz. Stafford'u mıhlıyacak adamı buldum.»

Monica kalemi bir yana bırakıp Ortiz'in devam etmesini bekledi. Ortiz dramatik davranmaya pek meraklıydı. Gerginliği artırmak için biraz daha bekledi.

«Stafford tutuklandığı zaman Ron sizi aramış ve kefalete karşı çıkmanızı istemişti, hatırladınız mı?»

Monica, Crosby'ye dönerek, «Evet,» dedi. «Bir başka polis memurunun Stafford'un bir fahişeyi dövdüğünden emin olduğunu ve bu konuyla ilgili polis raporlarını bulmaya çalışacağını söylemiştin.» Monica öfkeyle ekledi. «Ve ne zaman bu raporları sorduysam hep beni atlattınız. Sizin verdiğiniz güvenceler yüzünden kefalete karşı çıktım.»

Crosby çekingen bir tavırla, «Kızmakta yerden göğe kadar haklısınız,» dedi. «Tanığın izini bulmak sandığımızdan daha uzun sürdü.»

«Larry Stafford'un bir fahişeyi dövdüğünü gören bir tanığınız mı var?»

«Evet, öyle,» dedi Ortiz.

Monica sordu. «Kimmiş bu?»

«Cyrus Johnson.»

«Cyrus mu? Tanrım, Bert... tanınmış bir pezevenk ve bir uyuşturucu satıcısının tanıklığına güvenemem.»

«Stafford'un seks alışkanlıkları konusunda başka kim konuşabilir? Onun bir pezevenk olması inandırıcılığını sağlıyor.»

«Bert, sen David'in nasıl çalıştığını gördün. Johnson'a neler yapacağını tahmin edebiliyor musun? Tanrı aşkına, bu adam okul çocuklarına uyuşturucu satıyor.»

«Eğer Nash'den korkuyorsanız, bu davayı almamalıydınız.» Ortiz birden çok öfkelenmişti.

Monica ayağa fırladı. «Hemen büromdan çıkın,» diye bağırdı. «Bu saçmalığa tahammül edemeyeceğim.»

Crosby, Ortiz'i dirseğinden tuttu. Ortiz de hemen yelkenleri suya indirdi.

«Üzgünüm. Onu demek istemedim... Siz çok iyi bir savcısınız. Sadece şey... yani bu dava benim için çok büyük önem taşıyor ve Stafford'un paçayı kurtaramayacağından emin olmak istiyorum.»

Monica oturdu, koltuğunun arkalığına yaslandı. Bu ani patlama onu çok yormuştu.

«Özür kabul edildi. Bu dava beni de çok etkilemeye başladı.»

«Hiç değilse Johnson'la görüşüp şu polis raporunu okur musunuz?»

Crosby raporu genç kadının önüne koydu.

«Tabii. Aslında ben de eve gitmek istemiyordum. Ama siz ikiniz bana yemek yedireceksiniz. Açlıktan ölmek üzereyim.»

Johnson'la yapılan görüşme sorun çözmekten çok yeni sorunlar yarattı. Monica adamın doğru söyleyip söylemediğinden emin değildi. Doğru, onun Monica'ya anlattığı hikâye iki yıl önce polisler anlattıklarının aynısıydı. Ancak adamın o zaman polise yalan söylemesi için nedenler vardı, başı dertteydi ve şimdi de bir anlaşma yapmak için sabırsızlanıyordu. Monica, Stafford'un suçluluğunu kanıtlamak istiyordu, ama yalan ifadelere de güvenmek istemiyordu.

Hikâye doğruysa bile, Johnson'un tanıklığının bir kanıt olabileceğinden emin değildi. David kanıtların kuralları konusunda uzmandı ve Johnson'un kimliğini öğrenince, onun tanıklığına kimbilir nasıl karşı çıkacaktı.

Monica saçlarını taradı ve mantosunu giydi. Belli başlı tanıkları Grimes ve Ortiz o gün tanıklık yapacaklardı. Eğer bu adamlar David'in sorgulanmasından saşsalim kurturabilirlerse, Johnson'u tanık kürsüsüne çıkarması gerekemeyebilirdi.

Monica, «Peki sonra ne oldu, Bay Grimes?» diye sordu.

Motel kâtibi tanık kürsüsüne yeni çıkmıştı. Ondan önce laboratuvar teknisyenleri, Stafford'un Mercedes arabayı ne zaman satın aldığı konusunda tanıklık yapan oto galeri görevlisi ve Stafford'un evindeki arama konusunda bilgi veren Dedektif Crosby tanık kürsüsüne çıkmıştı.

«Kadına anahtarı verdim ve o da bürodan ayrıldı. Ben de tekrar okumaya başladım. Sonra birden o çığlıkları duydum.»

David öne doğru uzanıp sarı bir not defterine Grimes'in sözleriyle ilgili notlar almaya başladı. Larry Stafford yanında otuyordu. Lacivert renkli, yelekli bir takım elbise giymişti ve bir işadamı havasındaydı. David bile bile daha gösterişsiz bir kıyafet giymişti. Jüriye savunma avukatının kendisi değil de Stafford olduğunu göstermek istiyordu.

Monica sordu. «Çığlıklar nereden geliyordu?»

David, Stafford'un oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandığını farketti. Müvekkiline yan gözle baktı, onun arkasına dönüp salonda birisini aradığını gördü. Stafford karısına bakıyordu. David birden vicdanının sızladığını hissetti. Jenny'nin nerede olduğunu ve bu sabah mahkemeye neden geç kaldığını biliyordu. Geceyi birlikte geçirmişlerdi; David mahkemeye gelmek üzere hazırlanırken, genç kadın da üstünü değiştirmek için evine gitmişti.

Stafford sanki David'in içinden geçenleri okumuş gibi fısıldadı. «Bu sabah Jenny'yi gördün mü?» Sesinde sıkıntılı bir ifade vardı. Duruşma başladığından beri David müvekkilinin çok gergin olduğunu hissetmişti. Cinayet işlemekle suçlanan bir kişinin sinirli olmasını elbette doğal karşılardı, ama bu aşamada müvekkilini üzen başka bir şeyin olduğundan emindi ve bu da mutlaka Jenny'yle ilgiliydi.

David de fısıldadı. «Birazdan gelecek. Bu kadar sıkıntılı görünme, notlar al ve sana dediğim gibi tanıkların ifadelerini dikkatle dinle. Jüri senin davayla ilgilenmediğini sanmasın.»

Grimes konuşmasını sürdürdü. «Önce kimin bağırdığını anlayamadım. Bu nedenle dışarı çıktım. Motel odalarını ve büronun arka tarafını gözden geçirdim. İşte o sırada bu adamın yirmi iki numaradan çılgın gibi fırladığını gördüm.»

«Koştüğünü gördüğün adamın yüzünü iyice seçebildin mi?»

«Hayır, efendim. Adam çok hızlı koşuyordu ve orası da çok karanlık bir yer.»

«Devam et.»

«Şey, çılgınlıklar artık kesilmişti. Ben de yirmi iki numarada dışarı çıkan o adamdan başka biri var mı diye oraya bakmak istedim. Kapı ardına kadar açıktı. Ama çıkan yoktu. Ben de ne var diye bakmak için içeri girdim. Tam o sırada adam arabasını park yerinden çıkarmıştı. Kızın indiği arabaydı bu ama kız arabada değildi.

«O arabada kimi gördün?»

«Bir adam kullanıyordu ama yüzünü iyi göremedim.»

Monica ayağa kalkıp tanık kürsüsünün önüne gitti. «Bay Grimes, size savcılığın beş numaralı belgesini sunuyorum, o resimdeki arabayı tanıyacak mısınız bakalım?»

Grimes, Stafford'un Mercedes arabasının renkli fotoğrafını aldı ve dikkatle inceledi.

«Kesin bir şey söyleyemem ama kızın geldiği arabaya benziyor.»

«Teşekkür ederim.» Monica fotoğrafı mübaşire geri verdi.

«Araba park yerinden ayrıldıktan sonra siz ne yaptınız?»

«Doğrusunu söylemek gerekirse, o çılgınlıkların neden atıldığını öğrenmeye pek de hevesli değildim. Yine de yukarda birinin canının yanmış olabileceğini düşündüm ve odaya çıktım. Ve işte onları o zaman gördüm.»

«Ne gördünüz?»

«Şey, ışıklar sönmüktü, kadını önce göremedim. Adam başı

karyolaya dayalı yatıyordu. Başından kan akıyordu, onun ölmüş olabileceğini düşündüm. Sonra soluk aldığını farkettim, onun için telefonun başına gittim. İşte o zaman kadını gördüm. İnsan otel işinde çalışınca çok şey görüyor ama bu korkunçtu. Hemen dışarı fırladım ve kendi büromdan polisleri çağırdım.»

«Polisler geldiler mi?»

«Birkaç dakika sonra. Bir de ambulans geldi.»

«Teşekkür ederim, Bay Grimes. Başka sorum yok.»

Yargıç Rosenthal başını David'e doğru sallayarak, «Bay Nash,» dedi. David, Dedektif Crosby'nin Grimes'le yaptığı görüşmeden sonra hazırladığı rapora ve Terry Conkiin'in raporuna bir göz attı. Duruşma salonunda hiç ses yoktu. David bir jüri üyesinin yerinde kıpırdandığını ve Stafford'un parmaklarını tah-ta masaya vurduğunu duydu.

«Sadece birkaç sorum olacak, Bay Grimes. İfadenizden anladığım kadarıyla, Darlene Hersch motele kayıt yaptırırken Mercedes arabayı kullanan adamı pek iyi görememişsiniz.»

«Bu doğru.»

«Ve adam cinayetin işlendiği odadan çıkarken de onu pek iyi göremediniz, öyle mi?»

Grimes başıyla evetledi.

«Adam cinayetten sonra park yerinden ayrılırken onu iyi görebildiniz mi?»

«Dediğim gibi pek iyi göremedim.»

«Adamın saçlarını jüriye tarif edebilecek kadar iyi görebildiniz mi?»

Monica notlarını incelerken bir yandan da David'in sorgulamasına kulak kabartıyordu. Birden kalemi elinden bırakıp dik-katini konuşmalara verdi. David'in ses tonundan bir şeylerin ola-cağı anlaşılıyordu.

«Evet, adamın saçlarını gördüm. Bir saniye için ama gör-düm.»

«Mercedes'in sürücüsünün saçları Bay Stafford'unkiler gibi kıvrıkcık ve sarı renkte miydi?»

Grimes öne eğilip Larry Stafford'u inceledi. Sonra, «Acaba arkasını dönebilir mi?» diye yargıca sordu. «Ben onu sadece arkadan gördüm de.»

Yargıç Rosenthal, «Buna Bay Nash karar verebilir,» dedi.

David, «Elbette,» deyince Larry ayağa kalkıp tanık kürsüsüne arkasını döndü.

Grimes kararlı bir sesle, «Adamın saçlarının böyle olduğunu sanmıyorum,» dedi.

«Sürücünün saçlarını tarif edebilir misin?»

«Şey, dediğim gibi, adamı sadece bir saniye görebildim, ama bana kumral gibi göründü. Saçlarının arkası kısa kesilmişti.»

«Teşekkür ederim. Başka sorum yok.»

Monica polisin Grimes hakkında hazırladığı raporu hızla tekrar okudu. Raporda saç rengiyle ilgili bir açıklama yoktu. Raporun üçüncü sayfasını açınca nedenini anladı. Alçak herif, polise verdiği ifadeyi değiştirmişti. Bu çok kötüydü, çünkü Grimes dürüst bir tanık izlenimini uyandırmıştı. Kapalı bir celsede onun saçlarla ilgili ifadesi sorun yaratabilirdi.

Monica sordu. «Bay Grimes, Raleigh Moteli'nin park yerinin aydınlanma durumu nasıl?»

Grimes başını geriye attı ve kaşlarını çatı. «Tacoma So-kağı tarafında aydınlatma pek iyi değil ama McDonalds tarafı çok aydınlık. Bu durum bazen müşterileri rahatsız ediyor.»

Monica midesinin gerildiğini hissetti. Lanet olsun, durumu daha da kötüleştirmişti. Duruşmalarda sürprizlerden nefret ederdi ve bu da kötü bir sürprizdi. Genç kadın aydınlanma konusunda geri adım atmaya karar verdi.

«Katil park yerinden ayrılırken arabayı çok hızlı mı sürüyordu?»

«Öyle diyebilirim. Köşeden yıldırım gibi geçti. Lastikler gıcırdaydı, arabaya bakmamın nedeni de buydu.»

«Yani siz onu bir an için görebildiniz, öyle mi?»

«Öyle. Dediğim gibi, o adamla pek fazla ilgilenmedim. Ben odaya bakıyordum.»

«Cinayet gecesi Portland polis dedektiflerinden Ronald Crosby tarafından sorguya çekildiğinizi hatırlıyor musunuz?»

«Bana kahve getiren adam mıydı o?»

«Bunu bilemem, Bay Grimes.»

«İyi adam. Bana yiyecek bir şeyler vermeye bile yeltendi. Tanıdığım bazı polisler gibi sert biri değildi.»

Salonun arka sıralarından birisi güldü, bunun üzerine yargıç hızla tokmağını vurdu. Monica tanık kürsüsüne dönmek için jürinin dikkatini duruşmaya vermesini bekledi.

«Siz Dedektif Crosby'ye adamın uzun kumral saçları olduğundan hiç söz etmediniz, değil mi?»

«O hiç sormadı ki.»

«Ama adam hakkında hatırlayabileceğiniz bir şey var mı diye sordu, öyle değil mi?»

«Konuşmanın tümünü hatırlayamıyorum.»

«Adamın sizin üzerinizde pek etki yaratmadığından söz ettiğinizi ve Dedektif Crosby'nin de size saçları, gözleri ya da başka bir özelliği hakkında bir şey bilip bilmediğinizi sorduğunu hatırlıyor musunuz? Ve de ona 'hayır' yanıtını verdiğinizi?»

«Bunlar doğru. Ben sadece kızın geldiği zamandan söz ediyordum. Dedektif bana adamın gittiği zamanla ilgili bir şey sormadı ki.»

Monica bir soru daha sormak ister gibi yaptı, sonra bundan vazgeçti.

«Başka serum yok.»

Yargıç David'e baktı, o da sadece gülümseyip başını sallamakla yetindi

Larry. «iyi gidiyor.» diye fısıldadı.

«Bana bunun için para ödüyorsun. Eğer bundan sonraki tanıkla da işler iyi giderse, duruşmayı yoluna soktuk demektir.»

Stafford, «Bundan sonraki tanık kim?» diye sordu.

Monica, «Davacı taraf, Bertram Ortiz'i tanık kürsüsüne çağırıyor,» dedi.

Doğrudan sorgulama Ortiz için kolaydı. Sorular hemen hemen kefalet duruşmasındakilerin aynısıydı ve Ortiz vereceği yanıtlar üzerine Monica'yla defalarca prova yapmıştı. İlk olarak bej Mercedes'ten söz etti. Sonra motele giderken yaptığı araştırmayı anlattı. Darlene Hersch'i öldüren adamla mahkemede nasıl karşılaştıklarını ve Stafford'un evindeki aramaların sonuçlarını sıraladı. Sonra jüri üyelerinin dikkat kesildikleri bir sırada, gerilimin yükselmesinden yararlanarak işaret parmağıyla davalıyı gösterdi. Doğrudan sorgulama sona ermişti ve Monica, David'e başıyla işaret etti.

Ortiz davalı masasına doğru döndü ve sorgulamanın başlamasını bekledi. Larry Stafford'u teşhis ederken elleri de sesi de titremedi, çünkü düzinelerle tanıklık deneyiminden sonra sinirlerine hakim olmayı öğrenmişti. Ama David'in neler yapabileceğinden de korkmuyor değildi.

David soru sormayı aceleye getirmede. Ortiz'e gülümsedi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Ortiz'i bekletmek, salondaki gerginliği artırmak istiyordu.

David sonunda, «Memur Ortiz,» dedi. «Darlene Hersch hangi gün öldürüldü?»

«On altı haziran gecesini.» Ortiz sadece sorulan soruya yanıt vermeye kararlıydı, kendiliğinden bir açıklama yapmayacaktı. Ne kadar az konuşursa, Nash de o kadar az bilgiyle işe koyulacaktı.

David kibarca, «Teşekkür ederim,» dedi. "Bay Stafford'u mahkemenin koridorunda ne zaman gördünüz?"

«Eylül başında.»

«Cinayetten yaklaşık üç ay sonra mı?»

«Evet.»

David ayağa kalktı, mübaşirin tanık kürsüsüyle jüri .bölmesi arasına yerleştirdiği sehpanın önüne gitti. Motelin bir krokisi sehpaye asılmıştı.

«Bu davanın daha önceki duruşmasında sizden bu krokiyi çizmenizi ve katilin yüzünü gördüğünüz an, onun ve sizin yerinizi belirtmenizi istemiştin, öyle değil mi?»

«Evet»

«Bu krokide o duruşlar doğru olarak belirtilmiş mi?»

Ortiz çizimi bir an inceledikten sonra başını salladı.

«Yanılmıyorsam, verdiğiniz ifadede, katilin yüzünü gördüğünüz an adamın sol koluyla bacağının odada olduğunu, vücudunun sağ koluyla bacağının odanın dışında olduğunu belirtmişsiniz, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Güzel. Şimdi siz motel odasına girer girmez başınıza darbe yemiştiniz, öyle değil mi?»

«Evet.»

«Odanın ışıkları sönmük müydü?»

«Evet.»

«Yere düştünüz, kıvrıldınız ve başınızı karyolaya çarptınız, tamam mı?»

«Evet.»

«Katilin yüzünü ne kadar süre görebildiğinizi söyler misiniz?»

«Birkaç saniye.»

«Beş saniyeyle on saniye arası mı?»

«Bundan biraz daha fazla.»

David mahkeme tutanaklarından birini aldı.

«Bu davanın daha önceki duruşmalarından birinde şöyle dememiş miydiniz?

«Soru: 'Onu birkaç saniye mi görebildiniz?'

«Yanıt: 'Evet.'

«Soru: 'Bir dakikadan daha az bir süre mi?'

«Yanıt: 'Belki beş on saniye. Ama onu gördüm.'»

«Sanırım, bunlar doğru.»

«Demek, katilin yüzünü sadece, başınıza vurulduktan sonra ve siz bayılmadan önceki beş on saniye içinde görebildiniz?»

«Evet, ama onu açık seçik gördüm. O Stafford'du.» Ortiz birden patlamıştı. Monica, David'in bu yanıtı karşı çıkmasını bekledi ama David sadece gülümsedi.

«Bundan emin misiniz?» diye sordu.

Monica meraklanmıştı. David neden böyle zarar verici bir açıklamayı tekrarlatıyordu?

«Eminim.»

«Evet... yanılmıyorsam daha önceki duruşmada size, 'Emin misiniz?' diye sormuştum ve bana, 'O yüzü asla unutmam,' diye yanıt vermiştiniz.»

«Evet. Bunları söyledim,» diye Ortiz sinirli sinirli yanıt verdi. Kefalet duruşmasında böyle dediğini unutmuştu.

«Ama imkânsız gerçekleşti öyle değil mi?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

David savunma masasının öbür ucuna gitti ve bir yığın kâğıt aldı.

«Başınıza vurulduktan sonra hastaneye kaldırılmış mısınız?»

«Evet.»

«Sizi tedavi eden kişi Dr. Arthur Stevart mıydı?»

«Evet.»

«Hastanede ne kadar kaldınız, Memur Ortiz?»

«Yaklaşık bir hafta.»

«Başınıza yediğiniz darbeye ilgili olarak Dr. Stevart'ı görmeye ne kadar devam ettiniz?»

Ortiz alnında terlerin biriktiğini hissetti. Bu alçak herif neden sorulacağını tahmin ettiği soruları sormuyordu?

«Doktora gitmeye iki hafta önce son verdim.»

«Ekim ortası yani. Doktor sizi o zaman mı serbest bıraktı?»

«Evet.»

«İç kanama geçirmiştiniz öyle değil mi?»

«Evet.»

David sustu, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. «Ve siz on altı haziran tarihinden eylüle kadar motel odasında neler olduğunu hatırlayamadınız, değil mi?»

«Olanları parça parça hatırlayabiliyordum. Şeydi...»

«Bay Ortiz... pardon, Memur Ortiz.» David'in sesi bir bıçak gibi keskinleşmişti. «Burada Good Samaritan Hastanesi'nde hâzırlanmış olan sağlık raporlarınız elimde. Üç eylül günü Dr. Stevvar'tı ziyaret ettiniz mi?»

«Ah, şey... Ben... tarih o olabilir. Eylül başında doktorla bir randevum vardı.»

David alaycı bir tavrıyla, «Hatırlayamıyor musunuz?» diye sordu.

Ortiz vücudunun gerildiğini hissetti. David'e saldırmak istiyordu. Bir tahta üzerine iğnelenip kesilmeyi bekleyen bir kelebek gibi hissediyordu kendini.

Monica ayağa kalkarak, «İtiraz ediyorum,» dedi. «Bay Nash tanıkla tartışıyor.»

Genç kadın tehlike işaretlerini sezmişti ve Ortiz'e kafasını toplaması için zaman kazandırmak istiyordu.

Yargıç, «Evet, Bay Nash,» dedi. «Siz sadece sorularınızı sorun.»

«Peki, sayın yargıç. Memur Ortiz, eylülde yaptığınız ziyaret sırasında, yani Larry Stafford'u tutuklamanızdan birkaç gün önce, Dr. Stevvar'a motel odasında neler olduğunu ve katilin nasıl biri olduğunu hatırlayamadığınızı söylemediniz mi?»

Ortiz bu soruya hemen yanıt vermedi. David'le Stafford'a bakakaldı. Stafford da onun yüzüne baktı.

David sert bir sesle, «Evet, memur bey,» dedi.

«Evet.»

«Bellek kaybına uğramıştınız öyle değil mi?»

«Evet.»

David bir saniye sustu, bu arada jüri üyelerine baktı.

«Memur bey ifadenizi yanlış anlamadıysam, Mercedes arabayı ilk kez bir sokak öteden görmüştünüz.»

Ortiz konunun değişmiş olmasına sevinerek hemen, «Evet,» dedi.

«Sonra da o arabayı yaklaşık iki sokak öteden takip ettiniz değil mi?»

«Evet.»

«Ve son olarak da motelin park yerine gelirken arabayı uzaktan bir an için gördünüz.»

«Evet.»

«O gece arabayı sadece bu kadar görebilmiştiniz değil mi?»

«Evet.»

«Taşıt Araçları Bölümü'ne başvurmadan önce de arabanın hangi model ve hangi yıl yapımı olduğunu bilmiyordunuz.»

Ortiz zayıf bir sesle, «Ben...» dedi. «Gördüğüm araba oydu.»

David masasından renkli üç fotoğraf alıp tanık kürsüsüne yürüdü. Monica kaleminin başını masaya vurmaya başlamıştı. Ortiz'in başı dertteydi ve Monica onun David'in sorularına daha ne kadar dayanacağını bilemiyordu. Dr. Stevvart'ı da tanık olarak çağırmıştı, Ortiz ve onun gibi geçici bellek kaybı olanların unuttukları olayları sonradan tüm ayrıntılarıyla hatırlayabilecekleri konusunda ifade vermesini istiyordu. Ancak jürinin öncelikle Ortiz'e inanması gerekiyordu.

«Jüriye bu fotoğraflarda ne gördüğünüzü söyler misiniz?»

«Fotoğraflarda bej rengi Mercedes-Benz arabalar var.»

«Bay Stafford'un kullandığı arabanın tipinde de mi?»

«Evet.»

David, Ortiz'e gülümsedi ve fotoğrafları geri aldı.

«Başka sorum yok.»

Monica kulaklarına inanamıyordu. David'in tanıkları parçalara ayırdığını çok görmüştü ve onun tekniğini çok iyi biliyordu. David her zaman tanıkları kendilerine olan güvenlerini sarsacak sorularla yumuşatırdı. Sonra da adım adım ilerler, önemli sorularını sormaya başlardı. Ortiz'in bellek kaybıyla ilgili sorular da soracağını sanmıştı. Ortiz, David'den etkilenmişse de fazla sarsılmamıştı. Monica onun bir an önce tanık kürsüsünden inmesini istiyordu.

Monica, «Başka sorum yok,» dedi.

«Sonraki tanışınızı çağırın.»

«Tanışım, Doktor Arthur Stevvart, sayın yargıç.»

Savcı duruşma salonundan ayrılır ayrılmaz, Ortiz onunla duruşmayı tartışmak istemişti ama Monica ona bürosuna gideceye kadar beklemesini söyledi. Dr. Stevvart mükemmel bir ifade vermişti ve David fazla puan toplayamamıştı. Monica, Cyrus Johnson'u tanık kürsüsüne çağırmadan duruşmayı tamamlamıştı.

Monica ve Crosby'yle odada yalnız kalınca Ortiz, «Peki ama neden?» diye sordu.

«Gerekli değildi ve tehlikeye girmek istemedim.»

«Ben bir varlık gösteremedim. Johnson bu adamın sapık olduğunu kanıtlayabilir.»

«Ya da yalancı tanıklarla davayı kazanmaya çalıştığımız izlenimini uyandırabilir. Bak, Bert, elimizde iyi kozlar var. Stafford büyük bir hukuk firmasında çalışıyor ama ortak edilmemiş. Zengin bir kadınla evli. Eğer fuhuş yapmak suçundan tutuklanırsa,

mesleği ve evliliği sona erer. Daha ne isteriz? Ayrıca sen harikaydın.»

Ortiz başını salladı. «Bilmiyorum... Şu bellek kaybıyla ilgili sorun.. Sence şey değil mi?...»

Crosby, «Ben de duruşma salonundaydım. Çok iyi götürdün ve o doktor da meseleye açıklık getirdi. Nash'in sana bu kadar yumuşak davranmasına şaşırdım.»

«Yaa. Bu beni de tasalandırdı, ipin ucunu neden bıraktı dersin?»

Monica, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama şimdi öküz altında buzağı aramayalım.»

«O namussuz herifin elinde sana açıklamadığı bir şey olsa gerek. Bunu hissediyorum.»

Monica omuzlarını silkti. «Şimdi bunun için tasalanmaya niyetim yok.»

Ortiz sordu. «Sen yine de ikinci duruşmada T.V.'den yararlanabilirsin, öyle değil mi?»

«Bert, ben o adama güvenmiyorum. Uyuşturucu davasından kurtulmak için her şey yapabilir.»

Ortiz başını hızlı hızlı sallayarak, «Sanmıyorum,» dedi. «Bu çok garip bir rastlantı.»

«Şey, eğer duruşmalar şimdiye kadar olduğu gibi böyle iyi giderse, tümüyle akademik bir dava olacak.»

David, -Bay Stafford Patrick Walsh'ı ifade vermeye çağırıyor. sayın yargıç,» dedi. Mübaşir tanığı içeri almak için salondan çıktı. David de boşluktan yararlanarak mahkemede sunacağı delilleri topladı. notlarına bir göz attı.

Savunma iyi gidiyordu. David işe Larry'nin arkadaşlarını tanık kürsüsüne çağırarak başlamıştı. Dostlar ve iş arkadaşları Larry Stafford'un iyi karakterli biri olduğunu söylemişlerdi. Yeni evli. mesleğine bağlı, esprili bir genç adam portresi çizmişlerdi Monica duruşma sırasında Larry'nin ortaklığa alınmamasını ön

plana çıkarmıştı, ama Charlie Holt bu meseleyi çok güzel açıklamıştı. David bu açıklamaların jüride sempati uyandırdığı kanısındaydı.

David, Larry'nin cinayet gecesi görüştüğü firma ortaklarından Barry Dietrich'i de tanık kürsüsüne çıkarmıştı. Dietrich tanıklık yapmaya pek de hevesli görünmemişti. Charlie Holt'un dışında diğer ortaklar da davaya bulaşmak istememişlerdi. Buna karşın, Dietrich tanık kürsüsüne çıkınca çok iyi yanıtlar vermişti.

Duruşma salonunun kapısı açıldı ve uzun boylu bir ayağı hafifçe aksayan, kızıl saçlı bir adam içeri girdi. David başını çevirip arkaya bakarken Jenny'nin de dinleyiciler arasında olduğunu gördü. Son bir ay içinde ikisi sık sık biraraya gelmiş ve her buluşmalarının sonuncu olabileceği düşüncesiyle hareket etmişlerdi. David, Jenny'ye âşıktı, artık bunu biliyordu. Birlikte oldukları zamanlar duruşmalar sona erince ilişkilerinin ne olacağını hep merak ediyordu. Larry serbest kalırsa, Jenny kocasına dönecek miydi? David böyle anlarda kendini çok zayıf ve zavallı hissediyordu.

Tanık yemin ettikten sonra David sordu. «Bay Walsh, ne iş yapıyorsunuz?»

«Kuzey Amerika'da Mercedes-Benz arabalarının bölge satış temsilcisiyim.»

«Bölge dağıtım merkezinin yöneticisi ne yapar?»

«Mercedes-Benz firması satışları kolaylaştırmak için ülkeyi bölgelere ve yan bölgelere ayırdı. Ben San Francisco bölgesindeki satışlardan sorumluyum. Kuzeybatı Pasifik ve Kuzey California benim bölgeme giriyor. Ben araba sipariş ederim, sonra da bunları yan bölgelere gönderirim.»

David, Larry'nin arabasının fotoğrafını alıp tanığa uzattı.

«Mercedes-Benz firmasında çalışmaya başlayalı ne kadar oldu, Bay Walsh?»

«Önümüzdeki nisan ayında yirmi iki yıl olacak.»

«Size sunduğum fotoğraftaki araba hakkında bilgi verir misiniz?»

«Elbette. Bu, 1991, 300 SEL modeli arabamız bej rengi.»

«300 SEL ne anlama geliyor?»

«300 SEL dört kapılı bir araba. Üç yüz, motorunun boyutlarını belirtiyor. S, arabanın süper modellerden biri olduğunu simgeliyor. E, arabanın yakıt enjeksiyonu olduğunu gösteriyor. L de uzun tekerlek bölümünü açıklıyor.»

«Siz ayrıca 300 SE modeli arabaları da satıyor musunuz?»

«Evet satıyoruz. O model diğerinin eşidir ama yirmi santim kısadır.»

«Teşekkür ederim. Şimdi size başka üç fotoğraf daha vereceğim. Bu fotoğraflardaki arabaları tanımlayabilir misiniz?»

«Savunmanın yedi numaralı kanıtı olan bu fotoğrafta bej rengi bir Mercedes-Benz araba var.»

«Bu araba bir 1991 model 300 SEL mi?»

«Hayır değil. 1981 model bir 300 SD.»

Jüri üyelerinin birkaçı öne doğru eğildi, Monica da dikkatini tanığa verdi.

«Ya sekiz numaralı belge?»

Walsh fotoğrafı yukarı kaldırdı. Yine bej bir Mercedes arabaydı.

«Bu, 1985, 300 SE model.»

Salonda bir kıpırdanma oldu.

«Ve son araba?»

«Dokuz numaralı belge 1987, 420 SEL modeli bir araba var.»

«Eğer size bu arabaları inceleyen birinin hepsinin aynı olduğunu söylediğini açıklarsam, şaşırır mısınız?»

«Hiç şaşırmam. Mercedes-Benz 1981'den 1991'e kadar çok küçük değişiklikler yapılan ama genelde aynı olan arabalar üretti.»

«Bu arabaları sizin birbirinden ayırmanız mümkün mü?»

«Yedi numaralı belge. 1991, 300 SEL modeli bir araba. Aradaki tek fark 300 SD'nin yirmi santim kısa olması. Ön ve arka kapılara, camlara bakarsanız 300 SD'lerin kabataslak aynı olduklarını görürsünüz. 300 SEL'lerin tekerlekleri daha uzun olduğu için ön kapı ve camlar da biraz farklı. Bu değişiklikleri ben kolayca farkedebilirim ama Mercedes-Benz arabalarını yakından tanımayan biri aradaki farkı anlayamaz.»

«Bay Walsh, 1991, 300 SEL ile dokuz numaralı belgede görülen 1987, 420 SEL tipi arabalar arasında ne fark var?»

«Bay Nash,-aralarında hiç fark yok. Bir uzman bile bu iki araba arasındaki farkı belirleyemez. Bunların farklı olduklarını biliyorum, çünkü fotoğrafları size ben verdim.»

«Fotoğraflarda görülen arabaların satışlarında bir farklılık var mı?»

«Hayır. Hepsi de dört yıl içinde gayet iyi satıldı.»

«Tartıştığımız dört model arabaların hangi renkte olanları en fazla müşteri buluyordu?»

«Bej rengi olanlar.»

David dönüp Monica'ya gülümsedi. Sonra tanığa döndü. «Teşekkür ederim, Bay Walsh. Başka sorum yok.»

David tanık kürsüsüne yeni çıkan, düzgün giyimli, bir işadamı havası taşıyan tanığa sordu. «Siz ne iş yaparsınız, Bay VValdheim?

Monica Crosby'yle telaşlı telaşlı bir şeyler konuştuğu için salondaki konuşmayı yarım yamalak dinliyordu. VValsh'in çevirmek için bir şeyler bulmasını istiyordu. Genç kadın arabalar konusunda hiçbir şey bilmiyordu ve Bay VValsh'a hiç soru sormamıştı. Şu anda Ortiz'in Mercedes arabayla ilgili açıklaması bir işe yaramıyordu.

«Shervvood Forest Spor Giyim firmasında erkek giyiminden sorumlu müdürüm.»-----ALAMUT

«Genel merkeziniz nerede?»

«Bloomington, Illinois'de.»

«Sizin büronuz da orada mı?»

«Evet.»

David kanıtlar arasında Stafford'un evinden alınan çiçekli gömleği çıkardı ve Waldheim'a uzattı.

«Savcılığın yirmi üç numaralı kanıtını size sunuyorum. Bu gömleği tanıyıp tanımadığınızı söyleyin lütfen.»

Waldheim gömleği alıp inceledi. «Evet. Bu geçen yazın modellerinden biri.»

«Jüriye, bu gömleklerden ne kadarını ülke çapında dağıttığınızı söyler misiniz?»

Waldheim hafifçe yan dönerek jüriye hitap etti.

«Geçen yıl erkek giyimi satışlarımız çok iyi gitti. Bu gömlek özellikle en çok beğenilen mallarımızdandı. Buraya gelmeden önce kayıtlarımızı inceledim. Ülke içinde bu gömlekten beş bin düzine satıldığını söyleyebilirim.»

«Beş bin düzine gömlek kaç gömlek demektir. Bay Waldheim?»

«Şey, bin düzine on iki bin gömleğe eşittir. Bu durumda beş bin düzine de altmış bin gömlek eder.»

«Bu yuvarlak bir rakam mı?»

«Doğru. Aslında beş bin düzineden daha fazla mal satıldı.»

«Bay Waldheim, sizin gömlek desenlerinizi rakiplerinizin de kullandıklarının farkında mısınız?»

«Elbette. Rakiplerimizle mücadele etmek zorundayız.»

«Acaba Shervood Forest başka bir firma bu gömleğin deseninde başka model gömlekler de üretiyor mu?»

«Evet. Bu orman deseni çok başarılıydı, özellikle de ülkenin bu yöresinde çok beğenildi. Bu nedenle biz de aynı desende bir başka model daha ürettik. Rakiplerimiz de aynı şeyi yaptılar.»

«Teşekkür ederim, Bay Waldheim. Başka sorum yok.»

David, VValdheim'i sorguya çekerken, Monica da bazı hesaplar yapmıştı. Sorgulamada bir kural vardır. Bir avukat yanıtlarını bilmediği soruları asla sormaz. Bay VValdheim'in ifadesi öylesine zararlı olmuştu ki, Monica bu kez kural dışına çıkmaya karar verdi. Waldheim'a sormak istediği sorular vardı.

«Bay VValdheim, sizin firmanız ülke çapında gömlek dağıtımı yapıyor değil mi?»

«Evet.»

«Az önce size gösterilen gömlekten bu eyalette ne kadar dağıtıldı?»

«Sanırım yüz düzineden fazla. Gömlek burada çok müşteri buldu.»

«Şu yüz düzineden fazla gömleğin ne kadarı burada, Portland'da satışa sunuldu?»

«Emin değilim ama sanırım yarıdan fazlası burada satıldı.»

«O halde kent bölgesinde yaklaşık altı yüz gömleğin satışı söz konusu öyle mi?»

«Altı yüzden biraz daha fazla. Evet.»

«Başka sorum yok.»

Monica endişelenmişti. Altı yüz gömlek çok yüksek bir rakamdı. Başka firmaların taklit gömleklerini de hesaba katmak gerekiyordu. David, Ortiz'in ifadesini temellerinden çürütmeye çalışıyordu ve bunda da çok başarılıydı.

Salonda bir kıpırdanma oldu. Monica çevresine bakındı. Kendisi düşüncelere daldığı sırada David sonraki tanığını salona çağırıyordu. Jennifer Stafford.

Jennifer, David'e hiç bakmadan tanık kürsüsüne yürüdü. Ancak Larry'nin yanından geçerken bir an durakladı. Kocasına bakarken yüzünde beliren ifadeyi jüri görmemişti. David de anlayamadı.

Jennifer yemin ettikten sonra oturdu. Ellerini kucagında kenetlemiş, dimdik oturuyordu. Dudaklarının kenarlarında bir gerginlik belirtisi vardı. David ona hitap edince, genç kadın birden elektrik çarpmış gibi sarsıldı.

«Bayan Stafford, siz çalışıyor musunuz?»

Genç kadın yumuşak bir sesle, «Evet,» dedi. Mahkeme raporörü yargıca yan gözle baktı. Yargıç Rosenthal de tanığa döndü.

«Biraz daha yüksek sesle konuşmanız gerekiyor, Bayan Stafford.»

Jenny yanıtını tekrarladi. «Evet, çalışıyorum.»

David, Larry'nin karısına doğru uzandığını ve çok büyük bir dikkatle dinlediğini farkettil. Larry öbür tanıklara bu kadar büyük ilgi göstermemişti.

«Nerede çalışıyorsunuz?»

«Palisades ilkokulunda ikinci sınıfı okutuyorum.»

«Ne zamandan beri orada öğretmenlik yapıyorsunuz.»

«Bu yıl üçüncü yılım olacak.»

«Bay Stafford'la ne zamandan beri evlisiniz?»

«Bir yıldan daha az bir süreden beri.» Genç kadının sesi biraz hafiflemişti. David onun kendini toparlamasını bekledi. Gidip kadına sarılmamak için kendini zor tutuyordu.

«Bu yılın on altı haziran günü kocanızı ilk kez ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?»

«Evet. Birlikte yataktan kalktık ve kahvaltı ettik. Sonra Larry işe gitti.»

«Davranışlarında bir tuhafılık var mıydı?»

«Hayır.»

«Kocanızı daha sonra ne zaman gördünüz?»

«Saat sekiz sularında, işten döndüğünde.»

«Larry'nin böyle geç saatlere kadar çalışması alışılmamış bir şey miydi?»

«Hayır. Onun işi şeydi... Yani yorucu bir iş. Çoğu zaman geç saatlere kadar çalışırdı.»

«Jüriye, Larry eve geldikten sonra neler olduğunu anlatın.»

«Biraz televizyon izledik. Ne izlediğimizi bile hatırlayamıyorum. Sonra bir şeyler atıştırdık ve yattık.»

«Larry'le aynı yatakta mı uyuyorsunuz?»

Jennifer kızarıp önüne bakarak, «Evet,» dedi.

«Ertesi sabah uyandığınızda Larry neredeydi?»

«Yataktaydı.»

«O gece kocanızın bir ara yataktan kalkmış olduğuna inanmanız için bir neden var mı?»

«Hayır. Benim uykum hafiftir. Eğer kalkmış olsaydı, mutlaka duyardım.»

David durdu. Larry'nin görgü tanığını bulmuştu. Daha fazla soru sormasına gerek yoktu ve Jenny'nin sıkıntısını mümkün olduğu kadar azaltmak istiyordu. Monica'ya döndü.

Monica, David'e başını salladı. Jennifer Stafford çok inandırıcı konuşmuştu ve onun görgü tanığını çürütmek çok zor olacaktı. Monica ne yapacağını bilemiyordu ve kendini çok çaresiz hissetmeye başlamıştı. Stafford'larla bir dedektifin ilgilenmesini istemiş ama bir şey bulamamıştı. Monica, David'e baktı. Kendinden çok emin bir halde, davalıyla konuşuyordu. Monica öfkeden gerildiğini hissetti. Bu davayı kaybedemezdi. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Ama ne?

«Bayan Stafford, siz zengin bir kadınsınız değil mi?»

David ayağa kalktı. «İtiraz ediyorum.»

Monica karşılık verdi. «Bunun davayla ilgisi var, sayın yargıç.»

«Daha önce de odada bunları konuşmuştuk, Bay Nash. İtirazınız reddedildi.»

Monica, «Teşekkür ederim, sayın yargıç,» dedi. «Siz zengin bir kadın mısınız, Bayan Stafford?»

«Bundan neyi kastettiğinizi bilemiyorum, ama parasal bakımdan durumum iyi.»

«Siz de, davalı da çalışmasa, geçinebilir misiniz?»

«Larry benim paramı kabul etmezdi... O...»

«Bu. benim sorumu yanıtlamıyor, Bayan Stafford.»

Jennifer gergin bir halde, «Çalışmaya ihtiyacım yok,» dedi.

«Ama kocanızın ihtiyacı var.»

«Kazandığı paradan biraz para biriktirdi. Çok çalışıyor ve...»

Monica araya girdi. «Sayın yargıç, lütfen tanığa sadece kendisine sorulan soruları yanıtlamasını önerir misiniz?»

«Evet Bayan Stafford, sadece size sorulan soruya yanıt verin.»

Jennifer sinirli bir tavırla, «Özür dilerim,» dedi.

Monica sorgulamanın gidişatından memnundu. Stafford'un karısı savunmaya geçmişti ve bu da onun inanırlığına gölge düşürecekti.

«Evinizi dört yüz yetmiş beş bin dolara satın aldınız değil mi?»

«Evet.»

«Bay Stafford sizin paranız olmadan bu evi satın alamazdı değil mi?»

«Alamazdı.» Jennifer kızmıştı. David de endişelen^,eye başladı.

«Aslında siz boşanırsanız, kocanızın yaşam biçimini çok ciddi bir şekilde etkiler değil mi?»

David, «İtiraz ediyorum,» dedi.

«İtiraz kabul edildi. Bu, varsayımlara dayalı bir soruydu, Bayan Povvers.»

«Sorudan vazgeçiyorum.» Monica jürinin meseleyi anladığından emindi.

«Bayan Stafford, siz kocanızı seviyor musunuz?»

David başını kaldırdı. Genç kadının yanıtının hiçbir anlam taşımayacağını biliyordu ama bakışlarında görmeyi umut ettiği bir işaret vardı.

Jennifer bir saniye bocalar
Jürinin de bunu farkedip etr / ve Monica bunun farkına vardı_
Jennifer yumuşak bir nedîğini bilmek isterdi.
«Öna yardım etme— sesle, «Evet,» dedi.
«Evet, ama be¹ .k için yalan söyleyebilir mısınız?»
r benim' n yavan söylemedim, çünkü buna gerek
oldurmuş olama" ^ .le beraberdi, Bayan Powers. O zavallı kadını

Dâvic[^]
ranlıktı ' " yeme g, Georgetown, u seçti, çünkü salon ka-
mümk je küçük bölmelerde rahatsız edilmeden yemek yemek
vündü.

Jenny, «Öyle korktum ki,» dedi.

İlk kez gündüz vakti David'in bürosundan başka bir yerde
buluşuyorlardı. David dar masadan uzanıp Jenny'nin elini tuttu.

«Çok iyiydin.»

«Ya Larry?»

«O da iyiydi. Duruşmalar iyi gidiyor.»

David, Larry'yi sorgulamayı bitirir bitirmez Yargıç Rosenthal
öğle tatili için duruşmaya ara vermişti. Stafford sinirliydi ama
kendini iyi idare etmişti. David ona cinayet gecesi nerede ol-
duğunu sormuş, yaşam öyküsünün diğer tanıklar tarafından
açıklanmayan bölümlerini öğrenmek istemişti. Monica da Larry'
nin şirkete ortak alınmadığı için neler hissettiğini ve karısıyla
olan ilişkilerini sormuştu. Stafford bu tür sorulara hazırdı. David
bölge savcısı rolü oynayarak müvekkilini bu tür sorulara ha-
zırlamıştı. Monica'nın sorduklarından çok daha kötülerini sor-
muştu. David, Monica'nın şaşkınlığından zevk almıştı. Savcının
son soruları Stafford'un seks hayatıyla ilgiliydi. Bunlar utandırıcı
sorulardı; David bu sayede müvekkilinin sempati topladığına
inaniyordu. Monica son olarak sorduğu, «Son iki yıl içinde bir fa-
hişyle beraber oldunuz mu?» sorusuna Larry, «Jenny gibi beni

seven bir karım olduktan sonra buna neden gerek duyayım?» yanıtını verince, jüri üyelerinden bazıları konuşmayı onayladıklarını belli edecek şekilde başlarını sallamışlardı.

Jenny, «Sence... kazanacak mısın, David?» diye sordu. «Bir şey söylemek çok güç ama davanın iyi gittiğine inanıyorum. Larry'ye inanıyorum. İfade verirken çok içten olduğunu gördüm. Ben insanları iyi tanırım, eğer bende bu izlenimler uyandırıyor, mutlaka jüri üyeleri de aynı şeyleri hissediyorlardı.»

Jenny bir an için masaya baktı. Kaygılı bir hali vardı.

David sordu. «Ne var?»

«Ben kararımı verdim, David.» Jenny çok alçak bir sesle konuşmuştu. David'in yüreği ağzına geldi. Genç kadın veda mı ediyordu? Bu, onun rüyalarının sonu mu olacaktı?

«Ne olursa olsun, Larry'den boşanmaya karar verdim. Sonra da eğer beni istersen...»

«Seni istemek mi? Tanrım, bunun benim için ne demek olduğunu bilmiyorsun. Seni o kadar çok seviyorum ki... Sakın ağlama.»

Jenny başını öne eğmişti, loş ışıkta bile David genç kadının yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordu.

«Umarım, sizi rahatsız etmiyorumdur.» David'in arkasından bir ses yükseldi. Jennifer telaşla başını kaldırdı. David de hemen arkasına döndü. Thomas Gault yanlarına gelmişti, yüzünde şeytanca bir gülümseme vardı.

«Siz ikinizi burada görünce, bana da bir atlama haber çikabilir diye düşündüm.»

David öfkeyle bağırdı. «Gault, bu özel bir buluşma.»

«Ama sen ve hanımefendi halka mal olmuş kişilersiniz. Nerede olursa olsun manşete çıkacak haberler peşinde koşmıyorum. Görev aşkım bunu emrediyor.»

Gault, Jenny'nin gözyaşlarını görünce birden sustu. Yüzündeki gülümseme kayboldu.

«Şey özür dilerim... Bilmiyordum... Burası o kadar karanlık ki.»

Gault cebinden bir mendil çıkarıp Jenny'ye uzattı. Jenny şaşkın şaşkın David'e baktı.

Gault, «Önemi yok,» dedi. «Ben de oraya gittim. Benim de duruşmam yapıldı. Fakat David beni kurtardı, sizin kocanızı da temize çıkaracaktır. Hiç tasalanmayın.»

Jenny iyi bakılmamış bir bayrak gibi Gault'un elinde sallanan mendile baktı. David kendi mendilini genç kadına uzatarak durumu kurtardı.

«Bak, Tom, Bayan Stafford çok üzgün. Biraz yalnız kalmak istiyoruz.»

«Tabii. Ve üzgünüm... şey etmek istemedim... anlarsınız ya...»

«Tabii. Ha, Tom, eğer manşetlik haber istiyorsan, bugün öğleden sonra mahkemeye gel. Son tanığım bomba patlatacak.»

Gault neşelendi.

«Haah, işte böyle olmalısın. Basında senin reklamını yapıyorum, ahab. Tekrar özür dilerim, Bayan Stafford. Kocanızın çok iyi bir avukatı var.»

Gault gittikten sonra David de, Jenny de bir süre konuştu. Daha sonra Jenny, «Bugün öğleden sonra ne olacak?» diye sordu.

David bir heyecan dalgasının benliğini sardığını hissetti ve gülümsedi. «Şey, savcılığın tabutuna son çiviye çakacağım. Ama şimdi bundan söz etmek istemiyorum. Bizden konuşalım.»

«Bay Conklin, bir araştırmacı olarak fotoğraf dalında uzmanlaştığınız doğru mu?»

«Doğru.»

«Bu alanda ne tür bir eğitim gördüğünüzü jüriye açıklar mısınız?»-----ALAMUT

Terry jüriye dönüp gülümsedi. Tanık kürsüsünde oturmaya çok alışkındı ve son derece rahat görünüyordu.

«İlk eğitimimi hava kuvvetlerinde aldım, daha sonra New York Fotoğraf Enstitüsü'nün açık öğretim kurslarına katıldım. Hava kuvvetlerinden ayrıldıktan sonra, polisliğe başlamadan önce, bir fotoğraf stüdyom vardı, ve KOIN-TV adına kameramanlık yaptım. Lane Bölge Polis Örgütü'nde görevliyken onların fotoğraf laboratuvarlarını kurdum. Kendi dedektiflik şirketimi kurduktan sonra da kentteki birçok hukuk bürosu adına kaza ve cinayet fotoğraflarını çektim.»

«Çalışmalarınız için hiç ödül aldınız mı?»

«Son on yıl içinde çeşitli ödüller aldım. Son Multnomah Bölge Fuar'ında iki kategoride mavi kurdele aldım.»

«Larry Stafford davasında bize yardımcı olmanız için size başvurdum mu?»

«Evet, Bay Nash, başvurdunuz.»

«Bu durumda Raleigh Moteli yirmi iki numaralı odada fotoğraf çektiniz mi?»

«Çektim.»

«Bu fotoğraflarla ilgili olarak sizden ne yapmanız istenmişti?»

«Şey, sizinle yaptığım konuşmadan anladığım kadarıyla, cinayetin işlendiği odada fotoğraf çekecektim. Amaç, Memur Ortiz'in katili gördüğü an durduğu yerden katilin nasıl görüneceğini saptamaktı.»

Salonda bir uğultu oldu. Jüri üyelerinden bazıları not aldılar.

«Siz bu göreve kendinizi nasıl hazırladınız.»

«Önce sizinle birlikte motel odasını ziyaret ettim ve odanın ışık durumu hakkında bir fikir edindim. Sonra polis raporlarını okudum ve Memur Ortiz'in bir kroki çizip suçun işlendiği anda herkesin nerede olduğunu anlattığı duruşmayı izledim.»

David sehpayı işaret etti. «O kroki bu mu?»

«Evet.»

«Yani siz konumları Memur Ortiz'den öğrendiniz öyle mi?»

«Doğru. Yeminli ifadesi ve yazılı açıklamalarından yararlandım.»

«Motel odasında on altı haziran gecesi ışık durumu nasıldı?»

«Elimdeki bilgilerden anladığım kadarıyla, Memur Ortiz içeriye girdiğinde ışık sönmüştü, ama sahanlığı aydınlatan büyük bir lamba vardı.»

«Bu karpuz lamba neredeydi?»

«Dışarıda, kapının sağında.»

«Başka ışık var mıydı?»

«Sadece sokaktaki lambalar vardı, neon lambaları, sokak lambaları falan gibi. Motelin büroya bakan tarafı iyi aydınlatılmıyor.»

«Sonra ne yaptınız?»

«Cinayetle ilgili kişilerin konumlarını öğrendikten birkaç hafta sonra, Bay Stafford'un boyunda birini kiralayıp onunla birlikte Raleigh Moteli'ne gittim. Motelin müdürü Bay Grimes'den odaya girmek için izin aldım. Sonra adamı, katilin bulunduğu sanılan yerde durdurdum. Modele kameraya doğru bakması söylendi.»

«Bu fotoğraflar ne zaman çekildi?»

«Gece. Aşağı yukarı cinayetin işlendiği saatte.»

David, Conklin'e yaklaşıp ona üç fotoğrafı verdi.

«Savunmanın on iki, on üç ve on dört numaralı kanıtlarını size veriyorum. Bunların neler olduklarını jüriye açıklar mısınız?»

«Bunlar benim tarafımdan motel odasında çekilmiş fotoğraflar.»

«Jüriye fotoğraflarda neler gördüğünüzü anlatın.»

Terry, «Peki,» dedi ve birinci fotoğrafı jüriye doğru uzattı.

«On iki numaralı kanıt, yirmi iki numaralı odanın kapısında duran bir adamın fotoğrafı. Bu benim tuttuğum model. Duruşmada tam Memur Ortiz'in tarif ettiği şekilde duruyor.»

«Adamın yüzünü görebiliyor musunuz, Bay Conklin?»

«Hayır, efendim, yüz görülmüyor.»

Jüri üyeleri harıl harıl not aldılar. Monica da fotoğrafı görmeye çalışıyordu.

«Sayın yargıç, ben o fotoğrafları hiç görmedim,» diye bağırdı. «İtiraz ediyorum...»

«Evet, Bay Nash. Bu fotoğraflar resmi kanıt olarak kabul edilmedikçe jüri onlara bakamaz. Lütfen fotoğrafları iddia makamına gösterin.»

David gülümsedi. Fotoğrafları birdenbire ortaya çıkarmasının jüriyi heyecanlandıracağını ve bu fotoğrafların çok büyük etki yaratacağını biliyordu. Monica'nın itirazına umut bağlamıştı ve o da David'i düşkırıklığına uğratmamıştı.

Monica fotoğrafları inceledi. Gözlerine inanamıyordu. Dışardaki lambanın ışığı yanarken, içerisi karanlıktı ve adamın yüzü görülmüyordu. Öbür iki fotoğrafta da durum farklı değildi. Ortiz'in teşhisi böylece tamamen çürütülmüş oluyordu. Monica bu fotoğraflara yasal olarak itiraz etmeye hazırlanırken yan döndü ve David'in yüzünde jüriden gizlediği gülümsemeyi gördü. Birden kan basıncının yükseldiğini hissetti, sonra gözünün ucuyla Stafford'a baktı. Onun da ağzı kulaklarındaydı.

Yargıç Rosenthal fotoğrafların resmi kanıt olarak kabul edilmesinden yanaydı ve Conklin de bu fotoğrafları çekmek için kullandığı teknikten söz ediyordu ama Monica bunları yarım yamalak duydu. Fena halde canı sıkılmıştı. O ahlaksız herifin bu mahkeme salonundan elini kolunu sallaya sallaya çıkıp gitmesine göz yumamazdı. David bu fotoğraflarla bir adım ileri gitmişti. Ancak henüz kazanmamıştı. Monica kalemini aldı ve tanık listesine Cyrus Johnson'un adını yazdı.

David kemerini gevşetip derin bir oh çekti. Helen Banks yemeklerinin övülmesine memnun olmuştu, kirli tabakları sofradan kaldırmaya başladı.

Helen Banks kirli tabakları servis arabasına koyarken, «Ben kahveyi hazırlarken sen de Greg'le çıkıp biraz temiz hava alsana,» dedi.

Gregory masadan kalkarken, «Harika bir fikir,» dedi. Cumartesi akşamıydı, hafta sonu nedeniyle duruşmalara ara verilmişti. Terry Conklin'in cuma öğleden sonra ifadesini vermesinin ardından David de istirahate çekilmişti. Olaya neresinden bakılırsa bakılsın, zafer kesin gibi gözüküyordu. Fikrini pek ender açıklayan cezaevi gardiyanı Rudy bile Stafford'un yakında serbest kalabileceğini söylemişti.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da soğuk sonbahar günleri yerini sahte bir ilkbahar haftasına bırakmış, havanın sıcaklığına kanan bitkiler çiçek açmışlardı. Gregory bir puro yaktı. İki arkadaş terasla çıktılar. Karanlık nehir sakinleşmişti. Gregory, «Pazartesi günü menüde ne var?» diye sordu.

David bir koltuğa otururken, «Bilmiyorum,» dedi. «Monica sürpriz bir tanık hazırladığını söyledi ama bunun kim olabileceği konusunda hiçbir fikrim yok.»

«Belki de araştırmacılarını motele gönderip aleyhimize fotoğraflar çektirecektir.»

«Buna imkân yok. Terry'nin fotoğraflarını kullanmadan önce iki profesyonele incelettirdim. O ışık durumunda Ortiz'in katilin yüzünü görmüş olması imkânsız.»

Gregory arkasına yaslanıp purosunu tüttürdü. Teras çok sessizdi. Çok hafif ve serin bir rüzgâr vardı, Nehirdeki tekne evlerin ışıkları rüzgârla birlikte göz kırpar gibiydi.

Biraz sonra Gregory sordu. «Ortiz hakkında ne biliyorsun, David?»

«Neden sordun?» David çok fazla yemek yemekten ve şarap içmekten mahmurlaşmıştı, nehrin sesleri de ona ninni gibi geliyordu.

«Bilmiyorum. Bu fotoğraflar gerçekse, onun her şeyden bu kadar emin olması bana garip geldi.»

«İnsan beyni bazen garip oyunlar oynuyor. Unutma, adam başına darbe yemişti ve dışardan karanlık bir odaya giriyordu. Bir psikiyatrist sana belki yüzlerce açıklama yapabilir.»

«Haklısın. Eğer bu iş senin davayı kazanmana yetecekse, onun ne gördüğü hiç önemli değil.»

David yanına getirdiği şarap kadehinden bir yudum şarap aldı. «Düşmanlarımızın şaşkınlığına,» dedi.

Gregory de purosunu havaya kaldırdı.

«Bu dava hiç işe yaramadıysa bile senin moralini düzeltti.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bir süre büroda somurtup durdun. Bunu şimdi açıklayabiliyorum, çünkü mavi dönemin sona ermişe benziyor.»

«Hayır... yani şu Seal işini kastediyorsun.»

«Ve diyer bazı davaları...»

«Çok mu somurtup homurdanıyordum?»

«Senin için endişelenmeme yetecek kadar. Senin artık yerleşik bir düzene ihtiyacın var. Kendine iyi bir kadın bul.»

«Helen gibi mi?» •

Greg başını salladı.

David, «Artık öyle kadınlara rastlanmıyor,» dedi. Her sabah Jenny'yi yanında görmenin, her akşam onu öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordu.

Gregory, «Ben banyoya gitmek zorundayım,» dedi. «Lütfen yerimi tut olur mu?»

«Benim için zevk olur.» David şarabından bir yudum daha aldı. Nehrin yukarlarında bir yerde bir tankerin düdüğü öttü. Bu gece çok garip duygular benliğini sarmıştı. Jenny'yle tanıştığı gecenin de böyle bir gece olduğunu anımsadı. Sakin bir nehir,

hafif hafif esen rüzgâr, havanın kokusu bile aynıydı. David sanki zaman tüneline geçip geçmişe dönmüş gibiydi ve Jenny birazdan terasa gelecekti. David gülümsedi. Bu güzel bir anıydı, rahatlatıcı bir düşünceydi.

Jenny'yi küçük bir grubun yanında ilk kez nasıl gördüğünü anımsadı. Genç kadın ona ne kadar güzel görünmüştü.

Derken Çin bulmacalarında olduğu gibi eksik bir parça yerine oturdu ve David'in iç huzuru bozuluverdi. O gün başka bir şey daha olmuştu. Seals davasında kurban olan genç kızla görüşmüştü. Yerinden doğruldu, kalbi heyecandan hızlı hızlı atıyordu.

Helen Banks kapıdan seslendi. «Kahveler hazır.»

David karşılık vermedi. Eskileri düşünüyor, emin olmaya çalışıyordu ve yanılsa diye dua ediyordu.

«Beni duydun mu, David?»

David ayağa kalktı. Gönlü bulanıyordu.

Helen sordu. «Bir aksilik mi var?»

«Yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Korkarım kahve içemeyeceğim.»

«Aman David, bir gün olsun işleri unutup dinlenemez misin?»

David kadının omzuna dokundu ve kafasını toparlamaya çalıştı. Yanılmış olabilirdi.

Zorla gülümseyerek. «Eğer bu meseleyi araştırmazsam, bu gece hiç uyuyamam,» ded'.

Helen içini çekti. «Sen kararlıysan...»

Gregory sordu. «Neye kararlıymış?»

«Gitmek zorundayım, Greg. Az önce aklıma geldi. Bunu erteleyemem.»

Gregory genç adama dikkatli dikkatli baktı. Dostunun yüzündeki ifadeden, ortada önemli *bir* sorun olduğunu anlamakta gecikmedi. David'in canını sıkarak her neyse çok ciddi bir şeydi.

«Ben yardım edebilir miyim?»

«Hayır, teşekkür ederim. Bu benim tek başıma yapmak zorunda olduğum bir şey.»

Ve David tek başınaydı. Kendini her zamankinden daha da yalnız hissediyordu.

Lobideki güvenlik görevlisi David'i içeri aldı. David çalışan tek asansörle otuz ikinci kata çıktı. Büroların bulunduğu koridorun kapısını anahtarıyla açtı. Sonra hızlı hızlı dosya odasına doğru yürüdü. Yürürken ışıkları yakmayı da ihmal etmiyordu.

Dosya kapalı bölmedeydi. Kalın bir dosyaydı, ses bandı küçük bir zarfla dosyaya iliştilmişti. Dosyayı kendi bürosuna götürüp kapıyı kapadı. Kasetçalarını çıkardı ve kaseti aygıtı yerleştirdi. Arkasına yaslanıp dinlenmeye koyuldu. Yanılmış olması için dua ediyordu. Duyacağını bildiği şeyi duymamayı o kadar çok istiyordu ki...

İşte oradaydı. Ses bandının hemen başında. David emin olmak için o bölümü defalarca dinledi.

«Ben Dedektif Leon Stahlheimer. Günlerden on altı haziran perşembe.»

David kasetçaları kapadı.

Hepsi yalandı. Jenny tanık kürsüsünde yalan söylemişti. David'e yalan söylemişti. Onu kullanmıştı. Bütün bunlar Jenny için bir oyun muydu? Duyguları arasında gerçek olan var mıydı? Bunun ne önemi vardı? David onu bir daha nasıl sevebilirdi?

Büronun ışıklarını söndürdü. Karanlık daha iyiydi. Göremek David'in iç dünyasına dönebilmesini sağlıyordu. Ne yapması gerekirdi? Ne yapabilirdi? Kendini güçsüz ve yenik hissetti. Jennifer'in aşkından ve Larry Stafford'un suçsuzluğundan bir rüya yaratmıştı ve şimdi o rüya paramparça olmuştu.

David'in aylar önce duyduğu çaresizlik ve pişmanlık geri dönmüştü, onu kendine acıma ve tiksime denizinde boğuyordu. Yendiğini sandığı duygular onu yine kemirmeye başlamıştı.

Masasındaki saate baktı. Vakit gece yarısı olmuştu. Bir hesaplaşma için fazla geç sayılmazdı. Çok iyi olan bir şeyi sona erdirmek için de fazla geç sayılmazdı.

David, Newgate Terrace'a yaptığı çılgın yolculuğu hayal meyal hatırlıyordu. Gecenin o geç saatinde yollarda çok az araba vardı. Sonra da dönemeçti köy yoluna sapmıştı. Lastiklerin altında mıcırların ezildiğini duyar gibiydi. Kapıyı ikinci çalıışında evin ışıkları yandı. David'in açık seçik hatırlayabildiği ilk şey, Jenny'nin yüzü oldu.

David genç kadını koridora doğru iterek, «Bana yalan söyledin,» dedi. Çevredeki karanlık odalar genç adamda minyatür bir tiyatrodan oldukları izlenimini uyandırmıştı.

Jenny uykulu uykulu sordu. «Ne?»

David onu omuzlarından yakaladı ve gözlerinin içine bakmaya zorladı.

«Gerçeği istiyorum. Şimdi. Her şeyi anlat.»

Jenny, «Anla... madım,» diyecek oldu, sonra acı içinde kıvrılarak kendini David'in ellerinden kurtarmaya çalıştı.

«Senin işini kolaylaştıracığım, Jenny.» Bir zamanlar duymaya bayıldığı isim şimdi ona bir lanet gibi geliyordu. «O gece Greg'in evinde karşılaştık. Senatör Bauer'in kampanyası için para toplanıyordu. İlk kez seviştığımız gece.»

Jenny geriledi. David'in «seviştığımız» derken kullandığı ses tonu, onun ucuz bir motelde bir fahişeye hitap ettiği izlenimini uyandırıyor.

«O sabah çocuk mahkemesinde bir kızla görüştüm. Görüşmeyi banda kaydettik. Tarih bandın üzerinde yazılıydı. On altı haziran. Darlene Hersch'in öldürüldüğü gece. O gece senin Larry'yle beraber olman imkânsız. Beni beceriyordun. Hatırladın mı?»

Jenny'nin başı tokat yemiş gibi yana kaydı. David kadının ona bakmasını sağlamak için Jenny'yi tutup hızla sarstı.

Jenny, «Yapma,» diye bağırdı.

«Bana yalan söyledin.»

«Hayır.»

David avazı çıktığı kadar bağırdı. «Başımdan beri biliyordun...»

«Yapmadım... ben... Lütfen, David seni seviyorum...»

«Sevmekten mi söz ediyorsun?» diye David gürledi. Elinin tersiyle genç kadının yüzüne vurdu. Jenny'nin gözleri dehşet içinde açıldı ve yere, David'in ayaklarının dibine düştü.

«Eğer o sözcüğü bir daha kullanacak olursan, seni öldürürüm. Sen aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.»

Jenny, David'e dokunabilmek için uzandı.

«Değildi... ben... Seninle konuşmama izin ver. Böyle çekip gitme. Lütfen.»

David genç kadının ayaklarının dibinde bir çocuk gibi büzülüşünü seyretti. Uzun sarı saçları hıçkırıklarla sarsılan omuzlarına dağılmıştı.

«Üzgünüm, David. Gerçekten üzgünüm...» Jenny ağlıyordu. «Ama başka bir yol yoktu. Yapacak başka bir şey bulamadım.»

«Gerçeği söylemek de mi aklına gelmedi?»

«Larry'yi savunmazsın diye korkuyordum. Düşündüm ki... her şey çok kötüydü. Ben hâlâ onun suçsuz olduğuna inanıyorum. Fakat başka hiç kimse inanmazdı.»

David ona dikkatle bakıp yaşlarla ıslanmış yüzün arkasında gizlenenleri görmeye çalıştı.

«Masum mu?»

«Larry masum olduğuna yemin ediyor. Bilemem, eğer... kocamın yalan söylediğini sanmam.»

«Ama cinayet gecesi seninle beraber olduğunu iddia ederken bana yalan söylemiş oldu.»

«Evet. O gün büronda sana söylemiştim. Kavga ettik. Larry, Dietrich'le yemek yedi, sonra çalışmak için bürosuna geri döndü. Ben bıkmış usanmıştım. Artık kocamı hiç göremiyordum. Onun için önemli olan tek şey ortaklığa seçilmektir. Kocamı aradım ve onu terkedeceğimi söyledim.»

David, Jenny'yi dinlerken Monica'yla yaptığı kavgalar kulaklarında yankılanıyordu. Merdivene oturuverdi. Jenny bitmiş tükenmişti, ağlamayı da kesmişti.

«Bu evlilik daha başlangıçta büyük bir hataydı. Larry bir çocuk gibidir. Her şeyin onun istediği gibi olmasına çalışır. O gece büyük bir öfke içinde eve geldi. Bana bağırdı, söylemediğini bırakmadı. Onu anlamıyordum, başarıya ulaşmasını istemiyordum. Bir süre sonra onun neler dediğini bile duymaz oldum. Yukarı çıkıp odanın kapısı kapadım.»

«Odanın mı?»

«Evet. Bilmiyor muydun? Elbette bitmiyordun. Bir aydan beri aynı yatakta yatmıyorduk. Sana anlattığım gibi durum kötüydü. Larry'nin yatak odasının kapısının hızla kapandığını duydum. Sonra ortam sessizleşti. Bağış gecesini nereden nasıl hatırladığımı bilemiyorum. Sanırım davetiye tuvalet masamın üzerinde öbür mektuplarla birlikte duruyordu. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Davetiyeyi alıp evden fırladım.»

«Ya Larry?»

«Ben yola çıkarken hâlâ evdeydi. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu görmüyor musun? Kendimi suçlu hissettim. Seninle karşılaştığım zaman, benimle sevişirken her şey çok farklıydı. Larry gibi benden bir şeyler almıyordun, tam aksine bana bir şeyler veriyordun. Ne yapacağımı bilmiyordum. Önce kocamı terketmeyi düşündüm. Sonra buna cesaret edemedim. Ve onu bir bakıma hâlâ seviyordum. Her şey karman çormandı. O gecedan sonra aramız biraz düzelir gibi oldu. Larry denedi. Çalışmasını biraz azalttı. Pek fazla değildi ama yine de iyi niyetli bir çabaydı ve onu aldattığım için hâlâ suçluluk duyuyordum.

Her şey çok iyiydi. Fakat içimde bir ses, bir güvene ihanet ettiğimi bana söylüyordu.»

Jenny sustu. David yanına gitti, oturup başını kucağına aldı.

«Sonra Larry tutuklandı ve ben cinayetin hangi gece işlendiğinin farkına vardım. İpuçları çok inandırıcıydı. Kocamın gömleği, bizim arabamız. O polisin kocamı katil diye teşhis etmesi. Ancak Larry masum olduğunu söyledi. Ben çıktıktan sonra evde kaldığını iddia etti. Dahası, bana yemin etti.»

«Neden gerçeği bana açıklamadın?»

«Korkmuştum. Sana inandığım için Larry'yi temsil etmeni istiyordum. Onu temize çıkarabileceğinden emindim. Sana gerçeği söyleseydim... cinayetin bizim tanıştığımız gece işlendiğini açıklasaydım... Larry'nin aleyhine tanıklık yapardın.»

«Ve şimdi onun avukatı olduğum için bunu yapamam.»

Jenny başını yana çevirdi ve çok hafif bir sesle, «Evet,» dedi. David, «Şimdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Ne demek istiyorsun?»

«Demek istediğim şu: Sen dün bir suç işledin. Yalan söyledin Larry de... Ve ben bunu biliyorum. Yasalara göre benim görevim nedir biliyor musun? Avukat olarak, mahkemenin bir görevlisi olarak, senin ne yaptığını yargıca açıklamak zorundayım ve eğer Larry ifadesini değiştiremezse, onun avukatlığını bırakmam gerekir. Ben bir suç işliyorum ve eğer bundan yargıç Rosenthal'e söz etmezsem, barodan atılabilirim.»

Jenny, «Bunu yapamazsın,» diye söze başladı.

«Ne yapacağımı bilmiyorum. Kafam o kadar karışık ki, hiçbir şey düşünmüyorum.»

David ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Ayakları kurşun gibi olmuştu ve artık canlı hiçbir şey istemiyordu. Duruşma, avukatlığı, bu kadın, hayatı. Hiçbiri gözünde yoktu. Artık hiçbir şeyir, anılamı kalmamıştı. Değer de, amaç da yoktu.

Kapıya vardığı zaman genç kadın, «David.» dedi. «Seni seviyorum. Bunu biliyorsun değil mi? Bu konuda hiç yalan söylemediğimi bana tekrarla.»

David yüzünü genç kadına çevirdi. Ona kızgın değildi, sadece içi ölmüştü.

«Beni kullandığını biliyorum, Jenny. Benim duygularımla oynadığını biliyorum. Seni hâlâ sevdiğimi biliyorum, ama bir daha sana güvenebilir miyim, işte onu bilemiyorum.»

Jenny arkasından seslendi. «Aman Tanrım... Beni böyle bırakıp gitme. Görmüyor musun? Larry'nin o kadını öldürüp öldürmediğini bilmiyorum, ama masumsa, ona yardım etmelisin... Ve eğer suçluysa... kocamın benim yüzünden o kadının peşinden gitmiş olmasına ve hapse girmesine dayanamam.»

Arasıra duyulan korna sesleri yolun sessizliğini bozuyordu. Gözlerini kapatıp arabayı kendi haline bırakarak her şeyi sona erdirmek çok kolaydı. David yolu bulanık görmeye başlayınca, kendini toparlamak için başını salladı. Ölmek istemiyordu. Bundan emindi. Ancak şu anda hayatı karmakarışık ve acı çekiyordu.

Birkaç seçeneği vardı. Jennifer'i tekrar tanık kürsüsüne çıkarıp ifadesini düzeltmesini isteyebilirdi; genç kadın buna karşı çıkarsa, yargıca gidebilirdi ya da hiçbir şey yapmazdı. Eğer Jenny ifadesini değiştirirse, Larry'nin mahkûm edilmesi kesindi.

Bu çok mu kötü olurdu? Eğer suçsuzsa, evet. Hâlâ o olasılık vardı. Bu geceye kadar Stafford'un suçsuzluğuna inanmıştı. Fotoğraflar Ortiz'in iddialarını çürütüyordu. Larry'nin hikâyesi çok inandırıcı bir şekilde anlatılmıştı. Ya David yanılıyorsa ve Stafford suçluysa?..

David, Ashmore ve Tony Seals'i düşündü. Ashmore'un tecavüz ettikten sonra öldürdüğü kızların fotoğrafları gözlerinin önünde canlandı. Jessie Garza'nın dağdan aşağı nasıl sürüne sürüne indiğini anlatışı kulaklarında çınladı. Bu insanları savunmakla ne yapıyordu?

Ve Larr

Hersch'in ' y Stafford, o bu tablonun neresindeydi? Darlene yordu. İp oğazındaki yarayı gözlerinin önünde canlandırabili- raflarır Afi bu nedenle her avukat kurbanların cesetlerinin fotoğ- lerle v " ortadan kaldırmak için büyük çaba harcadı. Ölüm söz- ger /, Jr nuşatılarak anlatılabiliirdi ama fotoğraflar bunu her jüri için c ye dönüştürdü. David'in vicdanının çevresine ördüğü /•e ' Juvar, Ashmore davasıyla yıkılmaya yüz tutmuştu ve artık e o c iini savunamayacaktı. Bir başka katilin daha serbest kal- r na, sından sorumlu olma korkusu, Jenny'ye beslediği sevgiyle Çe lişiyordu. Kendini kullanılmış ve budala yerine konmuş hisse- ^ iyordu. Ne çare ki, Jenny'yi hâlâ seviyordu. Sonunda ne yapa- cağına bir türlü karar veremedi. Jenny'nin yanından ayrılırken olduğu gibi kararsızdı.

4

David, Larry Stafford'a, «Her şeyi biliyorum,» dedi. Yargıç Rosenthal'in görüşmeler için kullanılmasına izin verdiği boş jüri odasında oturuyorlardı. Stafford lacivert elbise, açık mavi göm- lek giymiş ve kırmızı çizgili lacivert bir kravat takmıştı. Ayakka- bıları boyalıydı. Bu genç avukat görüntüsüne sadece cezaevin- de kalmaktan sararan teni uymuyordu.

Stafford sinirli sinirli, «Anlamadım,» dedi.

«Jenny bana anlattı. Onun için endişelenmene gerek yok. Ben öğrendim. O kendiliğinden bir çıkış yapmaya kalkışmadı.»

Larry yorgun bir tavırla, «Hâlâ ne demek istediğini anlama- dım.» dedi.

David oyun oynamaktan yorulmuştu. Düpedüz yorulmuştu. Gece hiç uyumamıştı, en basit düşünceleri b'e toparlamakta zorlanıyordu. Sonunda konuya geldi.

«Cinayet gecesi karınia beraber olduğunu söylerken **senin** de, karının aa yalan ifade verdiğinizi biliyorum. Karınla kavgâ eî-

tiğinizi ve onun evden çıkıp gittiğini biliyorum. Senin görgü tanığın yok ve ikiniz de yalan ifade verdiniz.»

Stafford hiç sesini çıkarmadı. Ağlamak üzere olan küçük bir çocuğa benziyordu.

David sordu. «Onu sen mi öldürdün, Larry?»

«Bu neye yarar? Öldürmedim desem bana inanır mısınız?»

«Hâlâ senin avukatınım.»

«Boktan hayatım boyunca hep aynı şey oldu.» Stafford acı acı söylendi. «Tam yaklaşırken... kapı güm diye kapanıyor. Bu rüya gibi kızla evlendim. Güzel ve zengin. Fakat kızın sadece kendini düşünen bir cadı olduğu ortaya çıkıyor. Hukuk okulu bitirip en iyi firmaya girebilmek için çalışmaktan göbeğim çatlıyor, ama alçaklar beni ortak yapmıyorlar, çünkü aile durumum müsait değil. Buysa şakaların en büyüğü oldu, belki hayatım cezaevinde noktalanacak.»

«Sana onu öldürüp öldürmediğini sordum.»

«Jenny gibi sen de sözlerime inanmayacaksın.»

David, Stafford'un kendine acımasına kızmıştı, öfkeyle sordu.

«O halde karın niçin senin uğruna yalan söyledi?»

«Tabloyu bir düşünsene. Portland'da Dodges ailesinden Jennifer Dodges bir katille evlenmiş. Karım başını nasıl dik tutabilir?»

«Sen bir budalasın, Stafford. Kendi dünyanda yaşıyor ve gerçekleri göremiyorsun...»

«Ne zaman kazık yiyeceğimi iyi bilirim. O küçük cadının bu işten sıyrılmak istediğini biliyorum. Öğretmenlik yaptığı okul gibi ben de onun küçük yardım projelerinden biriyim. Zavallı bir çocuğu öğle yemeğine götür ya da ona yatma vaktinin geldiğini söyle. Ben belimi doğrultmaya başlayınca, havası değişti. Beni hiç anlamadı. Ona hiçbir şey borçlu olmak istemediğimi anlayamadı.»

«Ama karın yalan ifade verip senin uğruna hapse girmeyi göze alırken, bu seni hiç rahatsız etmedi.»

«Eğer karım o gece beni bırakıp gitmeseydi, bunların hiç-biri olmayacaktı.»

«Neler?» diye David sordu. Stafford afallamıştı, susuverdi.

«Tutuklanmam filan... Bak, bunu benim yapmadığım ortada. Bunu sen de kanıtladın. Yani Grimes katilin kumral, uzun saçlı olduğunu söyledi, sonra o fotoğraflar var, Walsh'ın araba hakkında sözleri var.»

«Sen ne yapmaya çalışıyorsun, Larry? Suçsuz olduğuna beni inandırmaya mı çalışıyorsun? Eğer bu davada savcı ben olsaydım, elimdeki bilgilerle neler yapardım, onları gözden geçirelim.»

«Katil senin giydiğin gömlek ve pantolonun eşini giymiş. Aynı renkte ve aynı markada araba kullanıyor. Aynı boyda. Ve deneyimli bir polis katilin sen olduğuna yemin ediyor. Portland' da iki kişinin birbiriyle bu kadar benzerlik taşıması sence garip değil mi?»

«Senin eline fırsat geçmişti. Görgü tanığın yok. Aralarında seks ilişkisi bulunmayan karısıyla da az önce şiddetli bir kavga etmiş...»

Stafford'un başı yukarı kalktı.

«Evet, bunu da biliyorum. Böyle bir adamın kadın aramak için dışarı çıkması doğal sayılabilir. Sonra sıra amaca geliyor. Eğer fuhuş yapmak suçundan tutuklansaydın, evliliğinin geleceği tehlikeye girerdi ve firmaya ortak olma şansını tümüyle kaybederdin.»

«Bütün bu açıklamalara, giyeceklerle ve görünüşle ilgili rastlantılara karşı elimizde, yaşlı bir adamın katilin saçlarının kıvrıkcık sarı olmadığını iddia etmesinden ve birkaç fotoğraftan başka bir kozumuz yok. Sen jüri üyesi olsaydın, neye karar verirdin?»

Stafford başını salladı. «Ne dememi istiyorsun?»

«Ne mi istiyorum? Lanet olsun, seninle konuştuğum için kendini şanslı saymalısın. Karını yargıç Rosenthal'in karşısına çıkarıp ifadesini değiştirmesini sağlayabilirdim. Ancak ben hâlâ senin avukatıyım. Ve gerçeği öğrenmek istiyorum. Darlene Hersch'i öldürdün mü?»

Stafford başını iki yana salladı ama David'in gözlerinin içine bakmadı.

«Artık hiçbir şey umurumda değil,» dedi. «Jüri ne yaptığımızı öğrenince...»

David, «Eğer,» diye düzeltti.

Stafford yiyecek dilenen bir köpek gibi David'e baktı.

«Şey etmeyecek misin?»

«Bu davaya karışan tek kişi sen değilsin. O kadını öldürüp öldürmediğini bilmiyorum, ama karını da seninle birlikte uçuruma sürüklemene izin vermeyeceğim. Ve masumsan bile, ikinizin yaptıklarını öğrendikten sonra hiçbir jüri suçsuz kararı vermez.»

Stafford ağlamaya başladı, fakat David onu teselli etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

«Bir şey daha var, Stafford. Benim bilmem gereken başka şeyler var mı? Yani herhangi bir şey...»

«Hayır, hayır. Yemin ederim.»

David ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. Stafford'un kıpırdayacak gücü yok gibiydi. İkibüklüm olup gözlerini yere dikti.

David soğuk ve tekdüze bir sesle, «Kendini toparla,» dedi. Mahkemeye gitmek zorundayız.»

David davalı masasındaki yerini aldı ve günün olaylarını gözlerinin önünde canlandırdı. Jüri üyeleri ağır ağır yerlerine oturmuşlardı. Monica kolları hukuk kitaplarıyla dolu olarak salona girdi. David dikkatini vermiş olsaydı, kapanış konuşması

için bu kadar büyük hazırlığın garip olduğunu sezebilirdi ama kafası darmadağınktı. Sadece şu davanın sona ermesini bekliyordu. Ondan sonra başkalarının hayatlarıyla ilgilenmeden kendi hayatına nasıl bir yön vereceğini kararlaştıracaktı.

Stafford'u gardiyan jüriden önce salona getirmişti ama avukatıyla hiç konuşmadı. Son olarak yargıç salona girdi ve duruşmanın son günü başladı.

Yargıç Rosenthal sordu. «İddianızı okumaya hazır mısınız, Bayan Povvers.»

«Hayır, sayın yargıç. İddia makamının dinletmek istediği bir tanık var.»

«Pekâlâ.»

Monica salonun arkasına doğru bir işaret yaptı. Cyrus Johnson beyaz gömlek, kahverengi pantolon ve beyaz kazakla ağır ağır yürüdü. David adamın tanık kürsüsüne gelişini izledi. Ancak tanık adını açıkladığı zaman David huzursuz olmaya başladı.

David sordu. «Sen bu adamı tanıyor musun?» Stafford sarardı ama bir şey söylemedi, gözlerini tanıktan ayıramıyordu.

Monica, «Siz ayrıca T.V. olarak da tanınıyor musunuz, Bay Johnson?» diye sordu.

David alçak, tehdit dolu bir sesle, «Bunun ne demek olduğunu bana açıklamalısın,» dedi. Stafford karşılık vermedi ama yüzünde, ölümü kaçınılmaz olan birinin ifadesi vardı.

Monica, David'le Stafford'un tepkilerini görebilmek için sandalyesini yana döndürerek sordu. «Jüriye, bu yılın on altı haziran günü ne iş yaptığınızı söyler misiniz?»

Johnson sıkıntılı sıkıntılı, «Şey, bazı kadınları ayarladığımı söylenebilir...»

«Yani bir pezevenk olduğunuzu mu söylüyorsunuz?»

Salonda bir gürültü koptu. Yargıç sessizliği sağlamak için tokmağını vurdu.

«Bayan Povvers, siz bu adama suç sayılan faaliyetlerini açıklamasını söylüyorsunuz. Ona hakları bildirildi mi?»

Monica, «Bay Johnson, tam bir dokunulmazlık kararıyla burada tanıklık yapıyor, sayın yargıç.» dedi ve noter damgalı belgeleri yargıça uzattı, bir kopyasını da David'e verdi.

Yargıç belgeyi inceledikten sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Devam edebilirsiniz.»

«Bay Johnson, bu davada davalı olan Bay Larry Stafford'u daha önce hiç gördünüz mü?»

Johnson bir saniye kadar Stafford'a baktıktan sonra Monica'ya döndü.

«Evet, gördüm.»

«O görüşmenin hangi koşullar altında gerçekleştiğini jüriye anlatır mısınız?»

Johnson yerinde kıpırdandı. Monica gergin bir halde David'in itiraz etmesini bekledi. İtiraz gelmeyince, merakla eski kocasına baktı. Gördükleri onu şaşırtmıştı. Her zaman duruşmalarda dikkat kesilen David, bu kez sandalyesine büzülmüş oturuyordu. Çok üzgün ve umursamaz görünüyordu. Monica daha önce de David'i şaşırtmıştı ama o her defasında işin üstesinden gelmişti. David ayakta dururken düşünmesini bilenlerdendi. Monica'nın şimdi gördüğü David ise yenik düşmüş biriydi.

«Birkaç yıl önceydi. Sanırım eylül ayındaydı. Bu serseri, yani davalı Regency Bar'da kadınlarımdan birini istedi. Birkaç dakika sonra bardan çıktılar. Kızlarım çalışırken onları rahatsız etmek âdetim değildir ama bu adamda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı, bu nedenle onları takip ettim.»

Yargıç Rosenthal, David'e baktı. O da bir itiraz bekliyordu. David sesini çıkarmayınca, avukatları yanına çağırıp duruşmanın gidişi hakkında konuşmayı düşündü, ama David Nash deneyimli bir avukattı ve şu ana kadar duruşmayı gayet iyi gö-

türmüştü. Yargıç, David'in duruşmayı istediği gibi yürütmesine izin vermeyi kararlaştırdı.

«O tarihlerde bir moteli kullanıyorduk. Onların gidecekleri yeri de bu nedenle çok iyi biliyordum. Arabayı odanın yakınında bir yere park edip bekledim. On dakika sonra bir çığlık duydum ve hemen odaya gittim.

«Mordessa çırılçıplak yatakta yatıyordu ve bu serseri de üzerine çıkmış onu dövüyordu. Kadının ağzından kan akıyordu, gözleri morarmıştı.

«Yanımda silah vardı, onu çıkardım ve adama kıpırdamasını söyledim. Adam dediğimi yaptı. Sonra ne olduğunu sordum. Mordessa, Stafford'un ona kırbaçlamak, bağlamak gibi kötü şeyler yapmak istediğini söyledi. Mordessa bunun için fazla para alması gerektiğini söylemiş. Sonra adamın hali onu korkutmuş ve fikrini değiştirmiş. İşte o zaman da adam onu dövmeye başlamış.»

«Sonra ne oldu?»

«Aynasızlar, şey polisler geldiler. Sanırım biri Mordessa'nın çığlıklarını duyup polisleri çağırmış. Neyse bir beyaz polis Stafford'a ne olduğunu sordu ve benimle konuşmadı bile. Stafford onu soymaya kalkıştığımızı söyledi ve birden kendimizi fuhuş ve soygüna teşebbüs suçlarından sanık olarak karakolda bulduk.»

«Polise gördüklerinizi anlattınız mı?»

«Tabii ama bizim öykümüzle onlar pek ilgilenmediler.»

«Sonunda sizin hakkınızdaki suçlamalar ne oldu?»

«Hiçbir şey... Geri alındı.»

«Neden?»

T.V. gülümsedi ve Stafford'u işaret etti. «İfade vermedi. Polisler öyle bir şey söylemediğini iddia etti.»

«Mordessa'yı döven adamın davalı Lavvrence Dean Stafford olduğundan hiç kuşkunuz var mı?»

Johnson, Stafford'a baktı ve başını salladı.

«Hayır, efendim.»

Monica etki yaratmak için biraz bekledikten sonra, «Tanık sizin avukat bey,» dedi.

Salonda çıt çıkmıyordu ve tüm gözler David'e dönmüştü. Stafford başını öne eğmiş, masadaki boş kâğıtlara bakıyordu. Johnson ifade verirken hiç kıpırdamamıştı.

David de hareketsiz oturuyordu. Johnson ifade verirken, defalarca itiraz edebilir, yasal engelleri sıralayabilir, Johnson'un sözlerini çürütebilirdi, ama bunların hiçbirini yapmamıştı, çünkü içinde böyle yapmasına izin vermeyen çok daha insancıl bir ruh vardı.

İtiraz etmeyi her düşüncesinde, aklına Tony Seals ve Ashmore geldi. Hayvanları kafeslerinden çıkarmaktan ve artık inanmadığı felsefi tartışmalarla davranışlarını haklı göstermekten bıkmıştı. Stafford suçluydu. Darlene Hersch'i öldürmüştü. David' in kafasında hiç kuşku kalmamıştı. Geleceğin kurbanlarını Stafford gibi adamlardan korumak zorundaydı, başkalarını tehlikeye düşürmek için yeteneklerinden yararlanmayacaktı. Stafford bir hayatı almıştı ve bunun bedelini ödemek zorundaydı.

Yargıç ikinci kez David'e hitap ediyordu. Jüri üyeleri ona bakıyorlardı. İzleyiciler arasında mırıldanmalar başlamıştı. David başını ağır ağır iki yana salladı.

«Sorum yok.»

Stafford da buna tek kelimeyle karşı çıkmadı.

DÖRDÜNCÜ BOLUM

ateşle sinanma

1

Eyalet cezaevindeki ziyaretçi odası kırmızı renkli geniş koltuklar ve sandalyelerle dolu büyük bir salondur. Üzerinde tabla duran tahta sehpa da vardır.

Jenny daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı ve ziyaretçiler onu üzüyordu. Öbür mahkûmlar genç kadına garip ve tehditkâr görünüyorlardı, onun karşılaştığı insanlara hiç benzemiyorlardı. Jenny ne zaman cezaevine girse, kendini yabancı bir ülkeyi ziyarete gelmiş gibi hissediyordu.

Larry karısının ona dokunmaktan kaçınmasına anlam veremiyordu. Çevrelerindeki eşler, sevgililer ve akrabalar öbür mahkûmlara sarılıyorlardı. Jenny neler hissettiğini Larry'ye anlatmaya çalıştı ama genç adam onun isteksizliğini bir başka ihanet olarak niteledi.

Jenny, «Bay Bloch'la görüştüm,» dedi. «Senin dosyanı bu hafta temyiz mahkemesine göndereceğini söyledi. Umutlu görünüyor, Larry.»

Stafford başını salladı. Yargıç Rosenthal ona yaşam boyu hapis cezası verir vermez, Stafford, David'i azletmişti. Şimdi onu

Jerry Bloch adında başarılı bir avukat temsil ediyordu. Geçen hafta temyiz konusunu görüşmüşlerdi.

«Dışarı çıkamayacağım. O alçak Nash duruşmada beni yarı yolda bırakarak bunu sağladı.»

«Ama Bay Bloch...»

«Bloch'la görüştüm. Unutma, ben bir avukatım. O pezeven- gi tanık kürsüsüne çıkardıkları zaman açık Nash hiçbir itirazda bulunmadığı için Bloch'un üzerinde çalışabileceği hata falan yok. O namussuz herif beni buraya tıktı.»

Jenny sesini çıkarmadı. Bunları daha önce de yaşamıştı. Larry bir başladı mı, ziyaret süresince öfkesi dinmek bilmiyordu.

«Eğer David, Johnson'u sorguya çekseydi ya da ifade vermesini engelleseydi... Jenny, o pezeven- gi tanık kürsüsünden uzak tutabilmek için bin tane neden vardı.»

Jenny içinden David'in yargıca karı kocanın yalan söylediklerini açıklaması ihtimalinin de olduğunu geçirdi. Ama David bunu yapmamıştı. Hiçbir şey yapmamıştı. Larry'nin duruşmasının son günü olanlar, genç kadının gözlerinin önünde canlandı. T.V.'nin sessiz duruşma salonundan çıkışını bir daha gördü. Jüri salondan çıkmıştı. Yargıç ve savcı da salondan ayrılmıştı. Sonunda gardiyan Larry'i götürürken, David hâlâ yerinde oturuyordu. Jenny salonun arkasında onu bekliyordu.

Herkes gittikten sonra David sanki dik bir dağ yolunun son metrelerini yürüyormuş gibi ağır ağır ayağa kalktı. Başını çevirdiğinde yorgun görünüyordu ve gözlerinin ferleri sönmüştü. Kâğıtlarını topladı, salondan çıkmak için Jenny'nin bulunduğu yere doğru yürüdü. Genç kadının yanına gelince, şöyle bir an duraklayıp onun yüzüne baktı. Jenny erkeğin bakışlarında nefreti göreceğini sanmıştı ama sadece çaresizlik vardı. Hiç mücadele etmeden her şeyden vazgeçen bir adamın bakışlarıydı onunkiler.

O gün akşamüstü, kısa bir bekleyişten sonra jüri suçlu kararını verdi. Jenny o günden beri David'i görmemişti. Telefonlarına cevap vermiyor ve evine hiç uğramıyordu. Jenny bir süre sonra onu aramaktan vazgeçti.

«Bloch diyor ki, temyizde davayı kaybedersek, federal mahkemeye başvurup savunma avukatının yetersiz olduğunu ileri sürebilirmişim. Ama önce temyizden gelecek yanıtı beklemem gerekiyor.»

«İstersen bunu yapabiliriz.»

«Elbette isterim.»

«Peki şey... O gece seninle beraber olmadığım ortaya çıkmaz mı?»

«Umurumda değil, Jenny. Bu sadece yalan ifade vermek. Ben işlemediğim bir cinayetten ötürü yaşam boyu hapis cezasına çarptırıldım.»

Jenny, «Ya ben?» diye sormak istedi ama sormadı. Larry'nin özgürlüğüne kavuşması için onun cezalandırılması gerekiyorsa, hak ettiği cezaya çarptırılmış olacaktı. Eğer David'i aldatmasaydı, genç adam böyle kendini kapıp koyvermezdi. Larry cezaevindeydi, çünkü Jenny yalanlarıyla David'i mahvetmişti.

David, Jenny onu ne kadar çok seviyordu. Hele onu tamamen kaybettikten sonra, daha da çok sevmeye başlamıştı. İlk karşılaştıkları geceyi anımsadı. Jenny onu aramamak için büyük çaba harcamıştı. Neden aramamıştı? Suçluluk. Yanıt hep aynıydı. Suçluluk duygusu, onun Darlene Hersch öldürülmeden çok önce Larry'ye boşanma önerisinde bulunmasını engellemişti. Suçluluk duygusu, onun David'e gerçeği söylemesine engel olmuştu. Ve şimdi de suçluluk duygusu, onu belki de yaşamı boyunca cezaevinde kalacak bir adama bağlı kalmaya zorluyordu.

Thomas Gault'un ceketinin kalkık yakası dondurucu rüzgârdan onu koruyordu. Gault limandaki denizcilerin gittikleri The Dutchman barının kapısını itip içeri girdi. Barda oturan iki adam açılan kapıdan giren rüzgârdan etkilendiler ve o içeri girince Gault'a baktılar. Bar tezgâhı Gault'un sağındaydı. Salonun büyük bir bölümünde formika kaplı masalar vardı. Erkek tuvaletinin biraz ilerisinde iki bilardo masası duruyordu.

Bardaki adamlardan biri emretti. «Kapa kapıyı.» Gault kendi kendine gülümsedi. Limana havayı koklamak için gelmemişti. Hareket için gelmişti ve görünüşe bakılırsa, bu akşam hareket umduğundan daha çabuk başlayacaktı. Aslında kapıyı kapamayı tasarlamıştı ama şimdi kapıyı ardına kadar açık bıraktı.

«Git kendin kapa, eşşoğlu eşek.» Gault böyle dedikten sonra adama hiç bakmadan barın ucuna doğru yürüdü. Arkasından öfkeli homurdanmalar duydu ve birkaç saniye sonra kapı hızla vurularak kapatıldı.

Gault salonu iyi görebilmek için müzik kutusunun yanındaki boş masaya sırtını duvara vererek oturmuştu. Bir garson kız ona bira getirdi. Hakaret ettiği adamı gözlüklerinin üzerinden incelerken birasını yudumladı. Adam uzun boyluydu. Göbeği belinden aşağı sarkmıştı, hareketleri yavaştı. Uzun zamandan beri içtiği belliydi.

Şişman adamın arkadaşı hemen hemen Gault'un boyundaydı. Vücudu inceydi ve ayık görünüyordu. Şişman adam kapıdaki olayı unutmuş, tekrar içmeye koyulmuştu. Gault bunun çok kötü olduğunu düşündü. Gözlerini salondaki diğer müşteriler üzerinde gezdirdi. Bir denizciyle iri yapılı bir kadın jean pantolon ve gömlekli iki delikanlıyla bilardo oynuyorlardı. Kadın iyi bir vuruş yaptı. Oğlanlardan biri bir küfür savurdu. Denizci gülüp kadının poposuna vurdu.

Gault'tan birkaç masa ötede üç adam yakında yapılacak

olan ağır siklet boks karşılaşmasını tartışıyorlardı. Gault'un bakışları tekrar bara dönünce, nasılsa şişman adamla göz göze geldi. Şişman adam Gault'a parmağını uzattı. Gault da ona bir öpücük yolladı. Adam yerinden kalkıp bara doğru yürüdü. Arkadaşı ona engel olmaya çalıştı ama başarısız oldu. Adam sendeleye sendeleye Gault'un yanına geldi. Arkadaşı da peşindeydi.

«Bana mı bakıyordun sen, köpek dölü?»

Kısa boylu adam, «Boşver, Harvey,» dedi.

«Ama bana öpücük yolladı, Al. Bunu sen de gördün. İbneler oğlanları öperler. Sen ibne misin, kurukafa?»

Gault kırıtarak, «Sen öyle sevimlisin ki, gel de kendin öğren,» dedi.

Harvey'in arkadaşı birdenbire Gault'a kızmıştı. «Buradan ayrılırsanız iyi olacak, ahab,» dedi.

Gault sert bir sesle, «Senin arkadaşından daha akıllı biri olduğunu sanmıştım,» dedi ve ayağa kalktı.

«Züppe ağızlarını hiç sevmem. Neden fırsat varken buradan çekip gitmiyorsun?»

Gault alaycı bir tonla, «İçkimi bitiremez miyim?» dedi. Harvey bir an Gault'a baktı, sonra masadaki bira bardağını elinin tersiyle yere savurdu. Bardak yere düşünce bir şangırtı koptu ve salondaki sesler kesildi. Gault birden hararetlenmişti. Tüm vücudu hareket halindeydi.

Harvey «İçkin bitti,» diye söze başladı, ama Gault hayalleri- na bir darbe indirince iki büklüm oldu.

Gault bu kez de Al'i kendine hedef aldı. Adamın yumruğunu omzuyla engelledi, sonra rakibinin dizine vurmaya denedi. İlk sürpriz anları geçmişti ve Al'in refleksleri gayet iyiydi. Gault'u duvara mıhladı. Gault bir an için neye uğradığını şaşırılmıştı.

Harvey tek dizinin üzerinde durmuş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Gault hemen Al'ın alnına bir yumruk indirdi. Adamın burnu kırıldı, akan kanlar Gault'un gömleğine bulaştı. Gault daha sonra parmaklarını adamın gözlerine sokmayı denedi. Al bağıırıyordu. İkisi alt alta üst üste dövüşmeye başladılar. Bir ara Gault arkasında bir kıpırdanma hissettiyse de başına ağır bir cisimle vurulmasını önleyemedi. Barmen bilardo sopasıyla Gault'un başına vurmuştu.

Telefon çalışıyordu. David ağır ağır gözlerini açtı ve kendine gelmeye çalıştı. Ağzında ekşimsi bir tat vardı. Gözlerinin çukurları ağrıyordu. Telefon tekrar çaldı. Dışarda ortalık hâlâ karanlıktı. Dijital saate göre sabahın ikisiydi.

David zil sesini kesmek için telefonu açtı.

Hattın öbür ucundan bir ses, «David,» diye seslendi.

«Kimsiniz?»

«Ben Tom. Tom Gault. Nezarethanedeyim, ahabap. Buraya gelip beni kefaletle serbest bıraktırmak zorundasın.»

David, «Kim?» diye sordu. Söylenen sözlerden pek bir şey anlamamıştı.

«Tom Gault. Çek defterini yanına al. Eve gidince sana parayı öderim.»

David doğrulup kafasını söylenenlere vermeye çalıştı. «Ne yaptın?»

«Dövüştüm. Bu soytarılar beni onlara saldırmakla suçladılar. Dışarı çıkınca, sana her şeyi anlatırım.»

David sabahın ikisinde cezaevine gitmek istemiyordu. Thomas Gault'u görmeye de hiç meraklı değildi. Ancak Gault'un ricasına karşı çıkamayacak kadar yorgundu.

«Giyinir giyinmez oraya gelirim,» dedi ve başucundaki lambayı yaktı.

«Sana güvenebileceğimi biliyordum.» Birkaç cümle daha konuştuktan sonra telefonu kapadılar.

David'in beyninde ziller çalıyordu. Çok fazla içmişti ama bu artık gündelik olay olmaya başlamıştı. Derin bir soluk alıp ban-yoya girdi. Lambaların ışığı gözlerini kamaştırmıştı ve aynadaki görüntüsü de ona başka türlü bir acı verdi. Teninin rengi soluktu. Pijamasını çıkarırken vücudunda etlerin sarmaya başladığını gördü.

Üç ay önce Larry Stafford ömür boyu hapse mahkûm edildiğinden beri normal insanlar gibi davranmamıştı. Duruşma sona erdikten bir gün sonra olanları unutmak için tatile çıkmıştı. Ama ormanlar, kırlar onu düşünceleriyle baş başa kalmaya zorlamış ve hemen evine geri dönmüştü.

-David yokken Jenny onu aramıştı ama genç adam onun çağrılarına karşılık vermemişti. Çalışmaya gayret etmesine karşın, aklını işine veremiyordu. Bir keresinde büroda yalnız kalınca ağlamaya başlamıştı. Larry Stafford'u temsil ettiği dönemde mahkemenin güvenini sarsmış, prensiplerini satmış ve kendini bırakmıştı. Davanın harabesi içinde kendi mesleğinin de enkazını görmüştü. Hayat dayanılmaz olmuştu. Günlerini bir robot gibi, çok az yiyip çok fazla içerek geçiriyordu.

Gregory Banks arkadaşının üzüntüsünü farketmiş, ona iki hafta izin vermişti. Havvahi'nin parlak güneşi, kaldığı küçük oteldeki turistlerin neşeli halleri, David'in ıstırabını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. David, konuşmalara katılmaya çalışıyor ama hemen ilgisini kaybediyordu. Bir ilişki kurma denemesi de aşağılayıcı bir iktidarsızlık gösterisiyle sona ermişti. Sadece içki içmenin bir yararı oluyor, acılarından geçici olarak kurtuluyordu. Ne var ki, alkolün etkisi sona erince, duyduğu dehşet iki kat artıyordu.

David kimseye haber vermeden, erkenden Portland'a dönmüştü. Evde kaldı, yıkanmadan, traş olmadan, içki içerek kendini oyalamaya çalıştı. Parçalanma noktasına geldiğini anlamıştı. Bunu engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Onun yerine, kendi cenazesini izleyen biri gibi sarhoşluğa devam etti.

Sonunda onu kurtaran vücudunun kokusu oldu. Bir sabah oldukça ayık bir halde uykudan uyanınca, apışarasından ve koltuk altlarından yayılan koku burnuna geldi. Hemen duşa gitti. Traş oldu, bunu güzel bir kahvaltı izledi. Kriz geçirtilmişti, ama David hiç de iyi değildi.

Büroda sakin görünmeye çalışıyordu. Fakat randevularını unutuyor, duruşmalara geç kalıyordu. İyi görünmeye çalışmak onu mide ağrılarıyla kıvrandırıyor, uykusuz geceler geçiriyordu. Öğle yemeklerinde de sürekli bir iki kadeh martini içiyordu. David artık hiçbir şeyde anlam bulamıyordu.

«Orada senin ne işin vardı?» diye David sordu; Gault'u cezaevinden almış evine götürüyordu.

Gault gülümsedi, sonra yüzünü buruşturdu. Berbat bir haldeydi. The Dutchman barının patronlarından biri Harvey'e engel oluncaya kadar adam baygın yatan yazardan intikamını almıştı. Sağ kaşının üzerindeki yarığa dikiş atılmıştı, burnu ve bir kurgası kırılmıştı.

Gault yorgun bir sesle, «Dövüşmek için bahane arıyordum, ahbab,» dedi.

«Ne?»

«Ben dövüşmekten hoşlanırım. Barlar da dövüşmek için en uygun yerlerdir.»

«Sen deli misin?»

«Bazen. Ama hayatın kendisi bir çılgınlık. Sen benim kitaplarımı okumuyor musun?»

Bir süre hiç konuşmadan yollarına devam ettiler. Bu sessizlik Gault'un hoşuna gitmişti. Çok yorgundu ama gecenin serüveninden memnundu. Boş karayolunda ilerlerken, dövüşü hatırladı ve güzel anılarını gözlerinin önünde canlandırdı.

Biraz sonra David sordu. «Sen bunu sık sık yapar mısın?»

Gault güldü. «Meraklandın değil mi? Evet, David, bunu sık sık yaparım. Ama genellikle bu geceki gibi dayak yemem. Dövüşmek çok hoş oluyor. Dayak yediğin zaman bile. Acı insana hayatta olduğunu hatırlatıyor, yumruklarsa... Şöyle sıkı bir yumruktan daha gerçekçi bir şey düşünemem. O duygu kolundan hareket edip elektrik gibi vücudunu dolaşıyor. Hayır, bir dövüş gibidir. LüJamaz, belki adam öldürmek dışında.»

David hayretle Gault'a baktı.

«Sen ciddisin değil mi?»

«Kesinlikle. Çok yorgunum ve canım öyle acıyor ki, şaka yapacak halim yok.»

«Sen gerçekten insanlara acı vermekten hoşlanıyor musun?»

«Güzel olan acı vermek değil, işin sonunun neye varacağını bilmemek. Başlandığın zaman duyduğun korku ve kazandığın zaman duyduğun sevinç.»

«Aman Tanrım, o batakhanelerden birinde öldürülebilirsin de...»

«Tabii. Zaten işi güzelleştiren de bu ölüme yaklaştığın zaman. Ya da bir başkasının hayatına son verildiğinde, kendi hayatının değerini anlarsın ve bu armağanın ne kadar entipüften olduğunu sezersin.»

David çok sarsılmıştı. Gault'la olan ilişkilerinden yazarın kişiliğinin ne kadar renkli olduğunu biliyordu. Ve tabii Gault'un as-

kerlik dönemini de biliyordu. Ancak onu hiçbir zaman profesyonel bir katil olarak düşünememişti. Gault'un karısını öldürmekle ilgili şakasını aklına getirdi. Acaba gerçekten bir şaka mıydı, yoksa itirafı gerçek miydi?

«Hayat deneyimdir, David. Serüven olmazsa ölürüz. Savaş insanı canlı tutar. Korku insanı canlı tutar. Bunu bilmen gerekir. Öyle olmasa, cinayet davalarını alır mıydın? Hadi canım, kabul et. Ölüme ve ona neden olan kişiye bu kadar yaklaşmanın zevkine doyum olmaz. Bir başka adamın hayatını alma cesaretini gösteren birinin yanında oturmak ne zevklidir...»

«Hayır, Tom. Ben hiçbir zaman böyle duygulara kapılmadım.»

«Yaa öyle mi?» Gault kuşkulu bir sesle konuşmuştu. «Tabii her yiğidin yoğurt yiyişi başka oluyor. Tamam mı, ahbap?»

David karşılık vermedi. Gault gözlerini kapadı. Göle varınca dek ikisi de hiç konuşmadı.

Demir kapılı bir taş duvar Gault'un arazisinin sınırlarını belirtiyordu. Kapıdan, yarım millik iki yanı ağaçlı bir yoldan bir gölete bakan küçük tepeye varılıyordu. Gault'un tahta damlı evi Fransız köy evi örnek alınarak yapılmıştı. David evin önünde arabayı durdurdu ve Gault'u uyandırdı.

Gault, «Uyuyakaldığım için özür dilerim,» dedi. Doğrulup gerindi.

«Niye içeri gelmiyorsun? Sana bir içki hazırlarım.»

«Sabahın dördü olmak üzere. Tom. Biraz uyumam gerekiyor.»

«Burada uyuyabilirsin. Eve kadar gidip zaman kaybetmezsin.»

«Yine de teşekkürler.»

«Aslında sana danışmak istediğim yasal bir mesele vardı.»

«Bekleyemez mi? Ayakta duracak halim yok.»

«Sana kahve getiririm. Ayrıca anlatacaklarımı ilginç bulacağından da eminim.»

Evin içi karanlıktı. Gault lambalardan birkaçını yaktı. David'i küçük bir çalışma odasında bırakıp kahve pişirmeye gitti.

Gault odaya döner dönmez saf saf, «Larry Stafford'un davasında yeni bir şey var mı?» diye sordu. David'in kalbi duracakmış gibi oldu.

«Bilmiyorum. Temyiz işiyle Jerry Bloch ilgileniyor.»

Gault, David'in karşısında otururken, «Bu senin için zor bir dava oldu,» dedi. «O davayı kazanacağını sanmıştım. Sonra o pezevenk ifade verdi.»

Gault sustu, sonra dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle büküldü.

«Laf aramızda, David, Stafford bu cinayeti işledi mi?»

David, Gault'un konuyu değiştirmesini ümit ederek, «Bu konuda konuşmam, Tom,» dedi. «Bu ayrıcalıklı bilgi.»

«Tabii, unuttum. Hey, birisi ortaya çıkıp suçu itiraf etse ne olurdu? Bilirsin işte, cinayeti işlediğini söyleseydi, Stafford suçlu bulundu diye öbür adam paçayı kurtarır mıydı?»

«İtiraf eden kişi katilse, paçayı kurtaramazdı. Stafford'u serbest bırakırlar, öbür adamı yargıarlardı.»

«Bu doğru işte.»

Gault bir an derin düşüncelere dalmış göründü. David çok yorgundu ve Gault'un sorununu bir an önce öğrenmek istiyordu. Tam konuşmak üzereyken Gault, «Sana bir katil buldum,» dedi. «Adamın biri sana gelse ve bu cinayeti işlediğini söylese, ancak bunu kimseye açıklamamanı istese ne yapardın? O zaman ne olur?»

«Ne demek istiyorsun?»-----ALAMUT

«Şey, müvekkilinin söylediği sözleri başkalarına açıklayamazsın, öyle değil mi? Yani bu ayrıcalık var, öyle değil mi?»

«Senin lafı nereye getirmeye çalıştığını anladım. Bazı araştırmalar yapmam gerekirdi, fakat itiraf hakkında kimseye bir şey söyleyemezdim.»

Gault'un dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

«Ve masum bir adam cezaevinde kalırdı.»

Gault'un ses tonundaki değişiklik David'i telaşlandırdı.

«Evet,» diye sıkıntılı bir sesle yanıt verdi.

«Bu seni de zor durumda bırakırdı, öyle değil mi, ahbap?»

«Bak, Tom, ben gerçekten çok yorgunum. Şu acil olan yasal sorun nedir?» -

«Zavallı polis kadının cinayetinden söz etmek istemiyorsun, ha?»

«Pek istemiyorum.»

«Cinayeti kimin işlediğini de öğrenmek istemiyor musun?»

Gault bu soruyu öyle alçak bir sesle sormuştu ki, David onu doğru duyduğundan pek emin olmadı.

«Şimdi ilgini çektim değil mi? Ama sen gerçekten yorgunsan, bu meseleyi başka bir zaman konuşuruz.»

David yerinden kıpırdamadı, karşılık da vermedi. Gault'un evinin ne kadar ıssız bir yerde olduğunu farketmişti. Yazarın gözlerinde şeytanca pırıltılar oynayıyordu.

«Biliyor musun, Larry cezaya çarptırıldığı zaman ben gerçekten çok kötü oldum. Senin onu kurtaracağından emindim. Sonra bir şey daha var. İşin tümünü ben yaptığım halde her şeyin ona maledilmesi de haksızlık. Bu gerçekte benim yazdığım ama başkasının imzasının bulunduğu kitabın Pulitzer Ödülü'nü kazanmasına benziyor.»

«Darlene Hersch'i öldürdüğünü mü söylüyorsun?»

«Doğru bildin, ahbap. Ben öldürdüm.»

«Bu da Julie'nin cinayeti gibi bir şakaysa, çok zevksiz bir şaka...»

Gault'un gülümsemesi yüzüne yayıldı.

«Julie'yi de ben öldürdüm. Bunu bilmeni istiyorum. Ayrıca başkaları da vardı...»

David sakın görünmeye çalışarak, «Ortiz katilin sarı, kıvrık saçları olduğunu söylemişti,» dedi.

«Öyleydi.»

Gault ayağa kalkıp kapıya yakın bir masanın önüne gitti. Masının alt gözünden sarı bir peruka çıkardı ve David'e gösterdi. «Davadan sonra öylesine ünlü olmuştum ki, biraz hareket istediğim zamanlar kıyafet değiştiriyordum. Biliyor musun, David, suçlu biri tarafından iğfal edilmeye meraklı bazı kızlar vardır. Aslında sarı saçlarla pek de fena değildim.»

«Darlene Hersch'i neden öldürdün?»

«Bak bundan biraz utanıyorum. Aslında paniğe kapıldım. Birkaç bara uğramıştım ama elim boş döndüm. Sonra birdenbire bir köşede güzel bir karaltı gözüme ilişti.»

Gault üzgün üzgün başını salladı.

«Darlene için müthiş planlarım vardı, ama o aceleci davranıp beni tutuklamaya çalışarak her şeyi berbat etti.» Gault omuzlarını silkti. «Dediğim gibi paniğe kapıldım işte. Ona hemen vurdum, sonra işini bitirmem gerektiğini anladım. Cinayet davasından sonra yasalarla başım yeterince derde girmişti. Bir de polis memuruna saldırmak suçundan yargılanmak istemiyordum.»

«Ve sözünü ettiğin öbür cinayetler neler?»

«Kitaplardan ve filmlerden o kadar çok para kazanınca benim çok mutlu olduğumu sanmışsındır, fakat paralı askerlik yılları en güzel olanlardı. O zamanlar yaşadığımı hissediyordum. Hayat çok sıkıcı, David. Çok sıkıcı. Ölünceye kadar sıkıcı olaylar birbirini izliyor. Ama yaratıcı bir insan deneyimler yaratabilir. Zengin olmak bir deneyimdir. Ve o adi sinema yıldızıyla ev-

lenmek. Bu birçok insanın sadece gazetelerde okudukları bir olaydır ama ben bunu yaşadım. Ancak bir süre sonra o da insana sıkıcı gelmeye başlıyor ve harekete devam etmek zorunda kalıyorsun. Biri dışında her tür yaşantı bir sür6 sonra sıkıcı oluyor, David. Öldürmek asla sıkıcı olmuyor.»

David, «Bunları bana neden anlatıyorsun?» diye sordu.

«Sana güveniyorum, David. Özellikle de içinden benim suçlu olduğumu bildiğin halde beni büyük bir başarıyla savunduğunu gördükten sonra sana güvenim arttı. Senin son savunmanı hâlâ anımsıyorum. Çok güçlüydü. Çok içtendi. Ve başından beri suçlu olduğumu biliyordun. Böyle yalan söyleyebilen birine güvenilir.»

«Benim felsefemi seninle tartışmayı epey zamandan beri istiyordum ama şu müvekkil-avukat ayrıcalığını öğreninceye kadar bunu yapmaya cesaret edemedim. Şimdi sana anlattığım her şeyin sır kalacağını bildiğim için son derece rahatım.»

David kıpırdıyamıyor ve ağzını açamıyordu. Bitmiş tükenmişti. Gault onu inceledi, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. David onun yine tüm bunların şaka olduğunu söylemesini umarak bekledi.

«Sen de zor durumdasın değil mi? Duruşmada havlu attığın için Stafford hapiste çürüyecek...»

David'in başı yukarı kalktı, bir şey söylemek ister gibiydi. Ama Gault elini havaya kaldırdı.

«Hey ahbab, ben seni eleştirmiyorum, sadece ortalıkta söylenenler bunlar. Unuttun mu, ben gazeteciyim. Yani insanlarla konuşuyorum. İstemiş olsaydın, Johnson'u tanık kürsüsünden uzak tutabileceğini ileri süren pek çok avukat var. Fakat sen böyle yapmadın. Bunun nedenini ikimiz de biliyoruz, öyle değil mi?»

Gault göz kırptı, David kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

«Ne diyor...»

«Önemi yok, ahabap. Hepimizin bazı küçük sırları var. Seninkini de ben kimseye söylemem. Seni Stafford'un hanımıyla o lokantada gördüğüm zaman bir şeylerden kuşkulandım. Gazetecilik damarlarım kabardı ve sizi izlemeye karar verdim. Gece olduğu için bunu kolayca başardım. Hey, öyle gerginleşme. Ben kimseyi yargılayacak değilim. Birkaç kişiyi öldürmüş biri, kalkıp da evli bir kadının peşinden koşan bir adama taş atamaz, öyle değil mi?»

David boğuk bir sesle, «Seni gidi alçak,» dedi.

«Ben alçaktan da kötüyüm. Ama şimdi alınmaya gerek yok. Demin de belirttiğim gibi, nasıl benim sırrım sende kalacaksa, senin sırrın da bende kalacak...»

David, Gault gibi bir adama soru sorma aptallığında bulunduğu için kendini kınarken, «Senin işlediğin bir suç yüzünden masum bir adamın hapiste kalmasına izin verecek misin?» diye sordu.

«Başka seçme şansım var mı? Onu dışarı çıkarmak için kendimi içeri attırmam gerekecek.»

Gault masanın başına dönüp perukayı yerine kaldırdı.

David dikkatle, «Tom,» dedi. «Bence senin yardıma ihtiyacın var. Benimle konuşmaya karar vermiş olman iyi bir işarettir. Ve...»

Gault gülümseyerek başını salladı.

«Lütfen bana o uydurma psikiyatri masallarını okuma. Ben deli değilim ahabap. Sadece bir sosyopatım. Ders kitaplarını daha dikkatli oku. Bak, ben ne yaptığımı biliyorum ve hiç de umrumda değil, çünkü ahlak kavramlarımız farklı. Aslında benim hiç ahlak kavramım filan yok.»

Gault konuşmayı kesti. Oda tam bir sessizliğe gömülmüştü. David'in yüreği korkudan dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Kaçmak istiyor ama yerinden kıpırdayamıyordu.

Gault sözlerini sürdürdü. «Bir sosyopat zevk-acı prensiplerine göre hareket eder. Sen ve bir sosyopat boş bir arazide, karanlık bir evde baş başa kalırsanız, sosyopat zevk olsun diye seni öldürebilecek nitelikte biridir.»

David kulağının yakınında «klik» diye bir ses duydu ve Darlene Hersch'in boynunu ikiye ayıran bıçağı anımsadı. Gault'dan olabildiğince uzaklaşabilmek için ileri atıldı. Tam karşıda bir kol-tuk vardı. Hemen gidip ona oturdu. Kollarını havaya kaldırmış, kendini Gault'tan korumaya çalışıyordu.

Gault şöminenin başından onu seyretti. Elinde ince bir kama vardı ve gülümseyordu.

«Formunda olmayan biri için hiç de kötü bir gösteri sayılmaz. Tabii, öncelikle arkana geçmeme izin vermemen gerekirdi.»

David ayağa kalktı. Bir silah bulabilir mi diye telaşla çevresine bakmıyordu.

Gault, «Ne düşündüğünü biliyorum,» dedi. «Ama silah hiç işine yaramaz, çünkü istesem seni rahatça öldürebilirim.»

Gault sustu. David bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu. Kendini yenilmiş hissediyordu ama ölmek üzere olduğunu sezdiği için de garip bir şekilde sakindi.

Gault yine gülümseyerek, «Ama ben seni öldürmek istemiyorum, ahbap,» dedi. «Yahu, sen benim dostum ve avukatımsın. Üstelik hayatımı kurtardın, Darlene'i doğradığım gibi seni de doğrarsam, nankörlük etmiş olurum.»

Bıçağı cebine soktu. David tir tir titremeye başlamıştı.

Gault sözlerini sürdürdü. «Lisanları çok iyi tanıdığımı müt-hiş inanırım ve zaman zaman kendimle bahse tutuşurum. Kendime, Tom, dedim. David senin arkadaşın ve dürüst bir adam. Eğer ona bir sırrını açıklarsan meslek ahlakı ve arkadaşlık duygularıyla senin sırrını saklayacaktır. David gibi, bir müvekkilin sırlarını açıklamaktansa ölmeyi yeğleyen birine güvenebilirsin. Bu, masum bir adamın ömrünü hapiste geçirmesi anlamına

gelse bile... Kendime bunları söyledim. Ne dersin, haksız mıyım?»

David, Gault'a yanıt vermek istedi ama konuşamıyordu.

Gault yineledi. «Haklı mıyım?»

David, «Bana bunu neden yapıyorsun?» diye sordu.

«Belki de ben çağdaş bir Diyojen'im, dürüst bir adam arıyorum. Belki de senin acı çektiğini görmek istiyorum.»

David'in öfkesi, korkusunu yenmeye başlamıştı. «Seni gidi alçak!»

«Bak işte bu hatalı bir davranış, David. Kızmak seni bir yere götürmez. Bunun bir satranç problemi olduğunu düşün. Beyazın bir hamle yapıp kazanması gerek ama öyle olmuyor. Belki de problemi hazırlayan kişi hile yaptı ve beyazın kazanmasına hiç olanak yok. Neden evine gidip biraz uyumuyorsun? Sen benden daha kötü durumda görünüyorsun.»

2

Ortiz duruşma salonunda arka sırada oturmuş, Yargıç McIntyre'in, Cyrus Johnson'un avukatı tarafından ortaya atılan iddia hakkında bir karara varmasını bekliyordu. Yargıç yasanın gayet açık olduğunu ama arama emri olmadan bir kişiyi aramanın ancak arayan kişinin bir suç kanıtı bulacağından emin olduğu taktirde normal sayılabileceğini belirtti. Cyrus Johnson aranmadan önce Memur Ortiz'in arama emri çıkarmaya zamanının olduğunu ve Johnson'un üzerinde suç unsuru olabilecek bir kanıt bulunacağından emin olmadığını sözlerine ekledi.

Johnson'un avukatı gülümseyerek müvekkilinin elini sıktı. Johnson gülümsemeye karşılık vermedi, başını arkaya çevirip Ortiz'e baktı. Ortiz ayağa kalkmış, dışarı çıkmak üzereydi. Nar-

kotik şube görevlisi, bu duruşmanın sonucunun ne olacağını daha başından beri biliyordu. Her şeyi büyük bir dikkatle hazırlamıştı. Johnson aleyhinde ortaya atılan iddiaları çürütmek için iyi bir yol bulmuştu. Ayrıca bölge savcılığıyla da temasa geçmiş ve Johnson'u aramakla belki biraz acele ettiğini söylemişti.

Boğuk sesli biri, «Hey, Ortiz,» diye seslendi. Ortiz başını sesin geldiği yana çevirince, salonun kapısının yanındaki tahta sırada oturan Kermit Monroe'yı gördü.

«Senin için ne yapabilirim, Kermit?»

«T.V. seni görmek istiyor. Kendisi seninle konuşmadan bir yere gitmemeni sağlamam için emir aldım.»

«T.V.'ye söyle, başka bir gün konuşuruz. Benim çok işim var.»

Kermit ağır ağır ayağa kalkarak, «Bana baksana be adam,» dedi. «Neden her zaman işleri güçleştiriyorsun? T.V. bunun önemli olduğunu söyledi. Beklemen gerekiyormuş. Sana bir ipucu verecekmiş. Adam sana iyilik yapmak isterken sen neden beni yokuşa sürüyorsun?»

Ortiz yanıt vermek üzereyken Johnson salondan dışarı çıktı. Ortiz, «Beni mi görmek istedin?» diye sordu.

Johnson sırtıttı. «Evet, seni görmek istedim.»

T.V. avukatıyla tokalaştı ve birbirlerinden ayrıldılar.

Johnson hâlâ sırtıyordu. «Hadi benim arabama gidelim. Orada dinleme aygıtı olmadığını biliyorum.» Ortiz omuzlarını silkti. Belki de Johnson muhbirlik yapmaya karar vermişti. Büyük satıcının korku uğruna ötmeye başlaması ilk değildi.

Asansörle aşağıya indiler, sonra da binanın karşısındaki park binasına yürüdüler. Johnson'un arabası beşinci kattaydı. Monroe şoför mahalline geçerken, Johnson'la Ortiz de arka kanepeye oturdular.

Ortiz sordu. «Söyle bakalım, şu çok önemli olan şey neymiş?»

«Sen beni kazıkladın. Ortiz. Cebime mal koyup sonra da başımı beladan kurtarayım diye bekledin. Senin yüzünden avukata avuç dolusu para verdim. Sen de yasaları çiğnedin. Bütün bu rezillikleri neden yaptın? Bir tek nedeni vardı, tamam mı? O zavallı budala Stafford'u yakalamak. Poposunu cezaevinin kapısına mıhlamak istedin. Haklı mıyım?»

«Devam et, T.V. söyleyeceğin bir şey varsa söyle. Bütün gün burada kalamam.»

«Bu senin için boşuna zaman kaybı olmayacak, Ortiz. Şey yalan söylediğimi bilmeni istiyorum. O verdiğim ifade var ya... Hepsi yalandı.»

Johnson sözlerinin etkisini göstermesini bekledi. Ortiz biraz afallamış görünüyordu.

«Şey, Stafford biraz hareket istedi ve Mordessa'ya vurdu. Ama olay benim anlattığım gibi olmadı. O beyaz oğlan biraz kara et istedi ama kötü bir niyeti yoktu. Odaya çıktıkları zaman Mordessa, o budala karı, adamın cüzdanını çalmak istedi. Stafford onu yakalayınca da Mordessa saldırmaya başladı. Çok yaman karıdır ha... Stafford o kara cadıyı kendinden uzak tutmak için ona vurmak zorunda kaldı.»

«Peki, senin polise anlattığın hikâye neydi?»

«Domuzlar geliverince hemen bir hikâye uydurmak zorunda kaldım. Aklıma gelen en garip öyküyü anlatıverdim. Ancak Stafford senin dediğin gibi sapık biri değil. Eğer Mordessa ona çok kötü vurmasaydı, adam bir şey yapmayacaktı. Yani senin anlayacağın, ahbap, yasadışı yollardan mahkemede verdiğin ifade, başından sonuna kadar yalandı. Sen de çok iyi biliyorsun ki, eğer ben ifade vermeseydim, jüri Stafford'u serbest bırakırdı. Fakat başını belaya sokmazsın, benim yalan söylediğimi açıklayamazsın değil mi? Yani bu da demek oluyor ki, Stafford hayatını cezaevinde geçirirken sen de yaptıklarını kabullenmek zorundasın.»

Ortiz arkasına yaslandı, düşünmeye çalışıyordu. Johnson yalan söylemişse bunun ne önemi vardı? Stafford da yalan söylemişti. Yemin ettikten sonra bir fahişeye ilişki kurmadığını söylemişti. Ortiz motel odasının kapısında kimi gördüğünü biliyordu. Larry Stafford, Darlene Hersch'i öldürmüştü.

«Biliyor musun, Ortiz, siz beyazlar gerçekten hastalıklı kişilersiniz. Bu işde ben bunu öğrendim. Sen cebime uyuşturucuyu sokuşturdun, Stafford yalan söyledi ve o yazar da...»

Johnson başını salladı. Ortiz pezevenge baktı.

«Hangi yazar?»

«Mordessa'yı dövüp ona sapıkça şeyler yaptırmak isteyen herif. O herif cinayetten de sıyrıldı. Öldürülen o olmadığı için Mordessa şanslı sayılır.»

«Sen neden söz ediyorsun?»

«Herif hapisten kurtulduğu zaman Mordessa onun fotoğraflarını gazetelerde görmüş. Onu önce tanımamış. Çünkü herif Mordessa'yı dövdüğü zaman başında o peruka varmış. Ben de öyküyü ondan dinledim. Mordessa görülecek haldeydi. Adam onu bağlamak istemiş. Mordessa hayır deyince de onu dövüp tekmelemeye başlamış. O da ağlamış tabii. O karıyı ağlatmak hiç kolay değildir. Herif canını çok kötü yakmış. Sonra da karısını öldürmüştü.»

Ortiz ağır ağır sordu. «Sen kimden söz ediyorsun?»

«Adını hatırlayamadım. Ama karısı zengindi ve göl kıyısındaki evde dövülerek öldürülmüştü.»

«Thomas Gault mu?»

«Ta kendisi.»

Ortiz şaşkın şaşkın Johnson'a baktı. «Tanık kürsüsünde anlattığın olayın gerçekten yaşandığını ve senin fahişeyi dövenin Thomas Gault olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?»

«Deminden beri anlatmaya çalıştığım buydu.»

«Adamın başında nasıl bir peruka vardı?»

«Hiç fikrim yok.»

Ortiz arabanın kapısını açıp dışarı çıktı, boğulur gibiydi.

T.V. gülerek sordu. «Nereye gidiyorsun, Ortiz? Kiliseye mi gidiyorsun, yoksa mahkemeye zavallı Stafford'un cezaevinde olduğunu ama suçlu sayılamayacağını mı söyleyeceksin? Ama bunu yapamazsın öyle değil mi? Aksi halde kendini de yalanlamış olursun.»

Ortiz arabadan uzaklaştı. Motor çalışmaya başladı, Monroe arabayı Ortiz'in hemen yanibaşından geçirdi ama Ortiz.bunun farkına bile varmamıştı.

Johnson yalan söyledi diye Stafford'un suçsuz olması gerekmezdi. Fakat o peruka... Gault'la Stafford aşağı yukarı aynı yapıdaydılar. Sarı bir perukayla...

Ortiz sonra, Gault'un karısını öldürdüğünü iddia ettiği esra-rengiz adamı anımsadı. Atlet yapılı, orta boylu ve kıvrıkcık sarı saçlı biri olarak tarif edilmişti. Eğer Gault'un saçları kıvrıkcık sarı olsaydı, bu tarif ona uyacaktı. Ve de Stafford'a.

Ortiz başka bir şeyi daha anımsadı. Raleigh Moteli'nin kâti-bi Grimes, motelden giden adamın uzun, kumral saçlı olduğunu söylemişti. Gault'un saçları uzun ve kumraldı. Eğer Darlene'i öldürdükten sonra perukayı başından çıkarmışsa, otel kâtibinin neden kumral saçlı birini gördüğü de ortaya çıkıyordu.

Ortiz, Stafford hakkında yanılmış olabilir miydi? İki adamın aynı boyda olmaları, aynı kıyafetleri giymeleri ve aynı model arabaları kullanmaları mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Ancak Gault ile Stafford'un boyları aşağı yukarı aynıydı ve kıyafet-leri de çok yaygındı.

Gömlek. Bu gömlektен Portland'da yeterince çok bulundu-ğu bir gerçektir. Araba? Onu da araştırmak çok kolaydı. Fazla basitti. Ortiz büyük bir hata yapmış olmaktan korkuyordu. Eğer Gault'un bej rengi bir Mercedes arabası varsa, Larry Stafford masum olabilirdi.

David içeri girdiğinde, Gregory bir mektubu dikte ediyordu.

«Sen baro disiplin komitesinde üyesin değil mi?»

«Evet. Neden sordun? Son zamanlarda baroya ters düşecek bir şey yapmadın değil mi?»

«Sana bir varsayımdan söz edeceğim. Ne düşündüğünü bana açıklayıver.»

Gregory dikte aygıtını kapatıp arkasına yaslandı. Başını hafifçe yana çevirdi.

«Diyelim ki, bir avukat, bir banka soygunu davasında A'yı temsil ediyor, daha sonra B aynı avukatı başka bir dava için tutuyor. Avukatın müvekkili B, avukatına A'nın suçlu sanıldığı banka soygununu gerçekte kendisinin yaptığını söylüyor. Avukat, B'ye A'nın serbest kalması için suçunu itiraf etmesini öneriyor ama o bunu kabul etmiyor. Avukat, A'ya yardımcı olabilmek için ne yapabilir?»

Gregory bir iki saniye düşündü, sonra masasının arkasındaki raftan bir kitap aldı. Aradığını buluncaya kadar sayfalarını çevirdi. Birkaç saniye bir şeyler okudu. David sessizce oturup bekledi. Karnına bir sancı saplanmıştı, canının acıdığı yeri eliyle ovuşturdu.

y

Gregory Banks, «Senin avukatının önemli bir sorunu olduğunu söyleyebilirim,» dedi. «Eğer müvekkil, avukatı mahkemeye verirse, avukat da kendisine sır olarak açıklananları mahkemede anlatmak zorunda kalabilir. Ya da müvekkil, avukata yeni bir suç işlemeye hazırlandığını söylemişse, avukat bu suça engel olmak için çirç sırları açıklamak zorunda kalabilir. Korkarım ki, senin avukatın müvekkili A'ya yardımcı olamaz.»

David düşünceye dalmıştı. Gregory onun başından beri bildiği şeyleri doğrulamış oluyordu. David'in karnındaki ağrı daha da şiddetlenmişti. Derin bir soluk aldı ve Gregory onun sıkıntısını anlamasını diye içinden dua etti.

Gregory sordu. «Sana yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?»

David arkadaşının yardımına muhtaçtı, ama ondan böyle bir yardım isteyemeyeceğini biliyordu. Yaptıklarını açıklarsa, Gregory'nin ona saygısı kalır mıydı?

«Hayır. Greg. Bu sadece bir varsayımdı.»

Gregory meseleyi deşmek istediye de, «Yemeğe gidelim mi?» diye sormakla yetindi.

«Bağışla, Greg, ama ben eve gideceğim. Kendimi iyi hissetmiyorum.»

«David, sana yardım edemeyeceğimden emin misin? Eğer canını sıkın bir şey varsa...»

David başını salladı. Hafifçe gülümsedi. «Hiçbir sorunum yok. Sadece midem kötü.»

Ayağa kalktı.

«Yarın sabah görüşürüz.»

«Evet...» Gregory'nin kaşları çatıldı ve David dışarı çıktıktan sonra da birkaç dakika yerinden kıpırdamadı.

Norman Capers, «Thomas Gault'la neden ilgileniyorsun?» diye sordu.

Ortiz, «Bunu açıklamamam daha iyi,» dedi.

Capers omuzlarını silktili.

«Amaan canım, bana ne? Herifin ne halt karıştırdığı umurunda değil.»

Ortiz, Capers'in tepkisine şaşırmıştı. Norman Capers deneyimli ve mesleğinde başarılı bir savcıydı, bölge savcılığında çok uzun süre çalışmıştı.

Ortiz, «Adamın yazı stilini mi beğenmiyorsun?» diye sordu.

«O alçaktan hoşlanmıyorum. Nokta. Ben pek çok kişiyi içeri tıktım, ama o... Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Julie Gault... O işi her kim yaptıysa, herifin kitaplarından hoşlanmış demektir. Duruşma süresince hep fıkralar anlattı durdu. Her şeyi sanki beyefendi eğlensin diye sahnelenmiş birer komedi gibi gösterdi. Ah, tabii jüri varken değil... Jüri üyeleri salona girince, herif toparlanıp üzgün bir tavır takınıyordu. Biliyor musun, bir ara sözde kendini tutamayıp resmen ağladı. Hepsi numaraydı. Jüri dışarı çıktıktan sonra bana dönüp göz kırttı. Fakat tanık kürsüsünde müthişti. Zaten insanlar da sadece bunu gördüler.»

«Sence o adam birini öldürecek tipte biri mi?»

«Gault mu? Silahsız savaşta bile harikalar yaratabilir. Sen onun geçmişini biliyor musun?»

Ortiz başını iki yana salladı. «Ben o davada görevli değilim. Bu nedenle pek ilgilenmedim. Sadece gazetelerde yazılanları okudum, orada burada söylenenleri dinledim.»

«Bizim Tom katil olmasına katil. Biliyor musun, uzun yıllar Afrika'da paralı askerlik yapmış. Orada bir tahtası eksilmiş olmalı. Hollywood'da yaşarken de pek çok kavgaya dövüşe katılmış. Duyduğuma göre burada da başı belaya girmiş.»

«Herif kadınlara meraklı mı?»

«Gault mu? Onun elinden dişi sinek bile kurtulamaz. Ayrıca çok da kaba. Soruşturmamız sırasında bazı eski kız arkadaşlarıyla konuştuk. Birçok kadını dövmüş. Bundan zevk alır gibi güle güle dövmüş. O herif çok hasta ve de çok kurnaz.»

Ortiz taşıt sahipleri listesinde Gault'un bej rengi Mercedes bir arabaya sahip olduğunu yazıldığını düşündü.

David bir saat kadar arabayla rastgele dolaşıttıktan sonra evine gitti. Çok yorgundu ve midesindeki sancı artmıştı. Kapıdan içeri girer girmez, kendine içki hazırladı. Alkolün midesini rahatlatacağını biliyordu, ama kendini suçlamanın ve kendine acımanın verdiği acı fiziksel açıdan çok daha fazlaydı.

İlk kadeh pek etkili olmadı, bu yüzden kendine bir içki daha doldurdu. Gregory Banks'le yaptığı konuşma ne kadar yalnız olduğunu anlamasını sağlamıştı. Müvekkille avukatı arasındaki o özel bağ onu Gault'un sırrını gizlemeye zorluyordu.

Müvekkilin ayrıcalığı olmasa bile David yine de çaresizdi. Gault'un Darlene Hersch'i öldürdüğünü kanıtlayacak bir ipucu yoktu, sadece Gault'un itirafıyla da bir şey yapamazdı. Gault itiraf ettiğini yalanlamaya kalkışırsa, David onun yalancı olduğunu nasıl kanıtlardı? Gault'un onunla oyun oynamadığından da pek emin değildi. Yazarla çalıştığı süre içinde onun çok sadist biri olduğunu anlamıştı. Gault'un elinde bıçakla arkasında durduğu dakikaları anımsadı. Eğer Gault'un güvenini sarsarsa hayatının geri kalan bölümü böyle geçebilirdi.

David'e acı çektiren bir başka konu daha vardı. O her zaman onuruyla övünmüştü. Şimdi onurunu da kaybetmişti ama bunun nedenini yalnızca kendisi ve Jennifer Stafford biliyordu. Eğer yetkili makamlara başvurursa, Gault da onun Jenny'yle olan ilişkisini açıklardı. O zaman herkes David'in Larry Stafford'u, karısıyla ilişki kurabilsin diye bile bile hapse attırdığını düşünecekti. David'i barodan atacaklardı, şerefi iki paralık olacaktı ve hiç kimse onun Gault'a yönelteceği suçlamalara inanmayacaktı.

İçkisini bitirdi. Bir kadeh daha içmek istiyordu ama gidip içki dolduracak gücü kalmamıştı. Kentin ışıkları bir an için onu düşüncelerinden uzaklaştırdı, bürodan çıktığı zaman ortalık ay-

dınlıktı, şimdiyse hava kararmıştı. Bu değişikliği o ana dek fark edememişti. Çok yorgundu. Yere kıvrılıp uyumak fikri ona cazip geldi. Halı yumuşacıktı, gözlerini kapatınca ortalık kadifemsi bir karanlığa gömüldü. Ve Jenny. Genç kadının yüzü ve karaltısı gözlerinin önünde canlanıverdi. Gözlerini açıp tavana baktı. Jenny onun çektiği işkenceyi anlayabilirdi, çünkü o da bunun bir parçasıydı. Jenny'yle konuşabilseydi... Ancak genç kadın onu görmeyi kabul edecek miydi?

Bir kuşku dalgası David'in benliğini sardı ve eli titremeye başladı. Kalkmak istiyordu ama korku onu yere mıhlamıştı. Genç kadının yüzüne nasıl bakardı? Jenny ona ne derdi? Genç kadının onu aldattığını hissettiği için Jenny'den uzak kalmıştı ama aldatanın kendisi olduğunu şimdi çok iyi anlıyordu. Jenny kocasının suçsuz olduğuna inandığı ve biraz da görevi gereği yalan söylemişti. David'in davranışlarındaysa saflıktan eser yoktu. Mahkemede bir katili serbest bıraktırmak istemediğini düşünmüştü, fakat gerçek nedenin bu olmadığını biliyordu. Jenny'yi arzuluyordu. Karı kocanın onu aldatıp kullandıklarını düşündüğü için de Larry'ye sırt çevirmişti. Jenny ondan tiksiniyor muydu? Herhalde David'in ne yaptığını biliyor olmalıydı. Bunun önemi yoktu. David'in gidebileceği tek kişi Jenny'ydi.

David, Stafford'ların evine giderken yarı yolda az kalsın geri dönecekti. Jenny evde olmasa da onunla yüz yüze gelmese diye dua ediyordu. Arabayı park yerine getirdiğinde, salonun ışıklarının yandığını görünce, umutla korku karışımı garip bir duyguya kapıldı.

İlk zil sesinden sonra Jenny kapıyı açtı. Yalınayaktı ve soluk bir jean pantolonun üzerine sarı bir gömlek giymişti. Son aylarda çektiği sıkıntılar onu yaşlandırmış ama güzelliğini bozmamıştı.

David özür diler gibi bir tavırla, «İçeri girebilir miyim?» dedi.

Jenny genç adamı görünce afallamıştı. David daha şişman-
dı, üstü başı perişandı ve berbat görünüyordu.

«Bilemiyorum.» Genç kadının sesi titriyordu. Öylesine kar-
maşık duygular içindeydi ki, kalbi paramparça olacak gibiydi.

«Haklısın... Jenny, seni görmem gerekiyor. Konu Larry'yle
ilgili.»

Jenny bir adım geri çekilip David'in yüzündeki ifadeden bir
şeyler sezmeye çalıştı. Genç adam leş gibi alkol kokuyordu.

«Larry'ye ne olmuş?»

David, «İçeri girebilir miyim?» diye yineledi.

Jenny bir iki saniye duraladıktan sonra önden yürüyüp sa-
lona geçti. David onun yürüyüşünü seyretti. Genç kadın dimdik
duruyordu ama adımları sanki kaçmaya hazırlanır gibiydi.
Jenny'nin isteksizliği David'i üzdü ama bunu hak etmişti. Yolda
gelirken, genç kadınla gözyaşları içinde bir kavuşma sahnesini
gözlerinin önüne getirmişti. Jenny onun kollarına atılıyordu...
David böyle bir şeyi düşünmekle bile aptallık etmişti. Jenny'nin
onunla konuşması ne nimetti.

Salondaki kanepelerden birine oturdukları zaman Jenny
sorusunu tekrarladı. «Larry'ye ne olmuş?»

«Larry masum olabilir.»

Jenny şaşırılmış göründü.

«Benim bir müvekkilim var. Başka bir davada temsil ettiğim
biri. O adam Darlene Hersch'i öldürdüğünü itiraf etti.»

Jenny başını salladı, içini boşaltmak ister gibiydi. Başından
beri Larry'nin masum olduğuna inanmıştı, ama bu onun için ne
anlama gelecekti?

«Anlamıyorum. Bir başkası o kadını öldürdüğünü mü itiraf
etti?»

«Evet.»

«Bana bunları neden anlatıyorsun? Neden polise gitmedin?»

«Bu çok karmaşık. İtiraf bana bir sır olarak açıklandı. Müvekkilin açıklaması sır olarak kalmalı. Yasalar böyle emrediyor. Müvekkilimin izni olmadan bu sırrı kimseye açıklayamam.»

«Larry şey olacak mı?.. Yani bu onun serbest kalabileceğini mi gösteriyor?»

«Müvekkilim durumu polise açıklamama izin vermedikçe hayır.»

«Ama... Herhalde masum bir adamın hapiste kalmasına izin vermez...»

«Anlamak zorundasın. Bu adam... bu işler onun için bir oyun. İnsanlara acı vermekten zevk alıyor. Yetkili makamlara bir şey söyleyemeyeceğimi bildiği için bana her şeyi anlattı. Bana işkence yapmak için anlattı. Onun doğru söyleyip söylemediğinden bile pek emin değilim.»

«Dur bir dakika... Gerçeği söylemiyor da ne demek?»

«Bunu daha önce de yaptı. Bir suçu işlediğini itiraf etti, sonra da itirafını yalanladı. Bütün bunlar basit bir şaka da olabilir.»

David, Jenny'nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görüyordu. Başını yana çevirdi ve camdaki görüntüsüne baktı. Görüntü onu dehşete düşürdü. Çok zayıf ve zavallı görünüyordu.

«Bütün bunlar bir tür şakaysa, buraya niçin geldin? Bunları bana neden anlatıyorsun?»

«Yapma, Jenny. Birisiyle konuşmam gerekiyordu. Bu sırrı içimde daha fazla tutamayacaktım. Bunun bir şaka olduğunu da sanmıyorum. Bu adamda bir gariplik var. Onun cinayet işleyecek tipte biri olduğunu biliyorum. >

«İyi ama neden ben, David? Neden bana geldin?»

Jenny genç adama büyük bir dikkatle bakıyordu. Sorduğu sorulardan daha fazlasını öğrenmek istediği kesindi. David

genç kadının gözlerinden düşüncelerini okumaya çalıştı, içinden geçenleri açıklamaktan çekiniyor, kendini budala yerine koymaktan korkuyordu. Jenny'yi kaybetmiş olmaktan korkuyordu. Fakat şimdi konuşma zamanının geldiğini biliyordu ve cesaretini toplamaya çalıştı.

«Sana geldim, çünkü seni hâlâ seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim.»

David sustu, Jenny onun ağladığını gördü.

«Jenny, duruşmadan beri berbat bir haldeyim. Kendime saygımı yitirdim, benim için önem taşıyan her şeye karşı ilgimi kaybetti. Ama sana olan aşkımı değil. Sadece seninle yüz yüze gelemedim.»

David başını çevirdi. Jenny içinde bir barajın kapaklarının açıldığını ve bir daha asla hissetmeyeceği duyguların boşandığını hissetti. Uzanıp David'in yanağına dokundu.

David, «Tanrım, Jenny,» diye hıçkırdı. Genç kadın ona sıkı sıkı sarıldı.

Jenny, David'i hafifçe sallayarak, «Geçti,» diye fısıldadı.

«Ne yapacağımı bilmiyordum ve gidebileceğim bir kimse yoktu.»

«Her zaman ben vardım, David. Her zaman...»

«Sana gelemezdim. Larry'ye yaptıklarından sonra asla gelemezdim.»

«Sen Larry'ye bir şey yapmadın. Larry'yle ben sana bir şeyler yaptık. Sana yalan söyledik. Seni kullandık.»

David doğrulup genç kadını omuzlarından tuttu. ««Halaydı. Benim yaptığım hataydı. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sana o duyguları beslerken Larry'nin avukatlığını üstlenmemeliydim. Şimdi onu cezaevinden çıkarmak zorundayız.»

Jenny kararlı bir sesle, «Ben hâlâ polise başvurmanı öneriyorum,» dedi.

David başını salladı. «Anlamıyorsun. İtiraf bir sır olarak yapıldığı için, benim açıklamalarım mahkemede asla geçerli sayılmaz. Adam itiraf ettiğini yalanlar ve bizim de elimizden bir şey gelmez.»

«Kim bu adam? Darlene Hersch'i kim öldürdü?»

David bocaladı. Mesleğine olan bağlılığı şimdi bile onu yasa karşı çıkmaktan alıkouyordu.

Sonunda, «Thomas Gault,» dedi.

«Aman Tanrım... Ben Julie VWebster'i tanıyordum. Korkunç bir cinayetti...»

«Biliyorum, Jenny. Ve Gault'un tekrar adam öldürebilsin diye sokağa salınmasından sorumlu olan kişi de benim.»

«Yapabileceğimiz bir şey olmalı ama...»

«Ben bunu uzun uzun düşündüm. Hiçbir çıkar yol bulamadım. Benim yapacağım herhangi bir girişim...»

David sustu. Aklına bir fikir gelmişti. «Ya ben...» Salonda aşağı yukarı gezinmeye başladı. Jenny onu izliyordu. Şimdi genç adamın gözlerinde eski David'in gözlerinden hiç eksik olmayan ateşin parıltıları vardı. Jenny bunu yeniden görebildiği için sevindi. Ateşin yeniden ortaya çıkmasında kendisinin de payının olduğunu düşündü.

Terry Conklin sabaha kadar açık olan lokantadaki müşterilere bir göz attı ve David'in arkalara doğru bir bölmede olduğunu farketti. Yanına vardığında, David ikinci kahvesini yudumluyordu.

Soruşturmacı, «Bari iyi bir nedenin olsa,» dedi. «Yatağında uyuyordum. Rose çok sinirlendi.»

«Üzüldüm.»

Conklin başka bir şey daha söyleyecekti ama David'e bakar bakmaz sustu. Stafford'un duruşmasından beri onu hiç gör-

memişti, arkadaşının dış görünüşündeki değişiklik şaşırtıcıydı. David'in yüzü şişmişti, gözleri birer kan  anağıydı, üzerindeki elbise buruşuk ve lekeliydi.

Bir garson yanlarına geldi. Conklin kahve ısmarladı. Garson kız gider gitmez David, «Seni tutmak istiyorum,» dedi.

«şu sıralar çok işim var, David.»

«Biliyorum, ama ben de çaresiz kaldım. Normal ücretinin iki katını ödemeye hazırım, ayrıca işlerini devretmek zorunda kalacağın kişilerin paralarını da ödeyeceğim.»

«Mesele bu kadar önemli mi?»

David başıyla evetledi.

«Müşteri kim?»

«Benim.»

Conklin merakla sordu. «Bu da neyin nesı?» Eğer David'in başı dertteyse, dış görünüşündeki değişikliğin nedeni anlaşılıyordu. Ancak Conklin, David'in yasalara aykırı bir şey yapabileceğine hiç ihtimal vermiyordu.

«Bir müvekkilim bana bir sırrını açıkladı. Onun bana doğruyu mu söylediğini, yoksa yalan mı attığını öğrenmek zorundayım.»

«Müvekkil kim?»

«Thomas Gault.»

«Ben o davanın sona erdiğini sanıyordum.»

« yle.»

«Demek bu da yeni bir şey, öyle mi?»

«Evet.»

«Adam sana ne anlattı?»

«Bunu a ıklayarım. Ben sırrı açıklarsam, senin bulacakların ahlaka ters d şor.»

«Ahlaka ters mi düşer? Nasıl?»

«Eğer bir avukat müvekkilinin sırlarını açıklar da polis bir suçun faillerini bulmak için bundan yararlanırsa, mahkeme avukatın duruşmada bu açıklamaları kanıt olarak kullanmasına izin vermez.»

Conklin hayret içinde, «Yani sen Gault'un ne dediğini bana açıklayamazsın, öyle mi?» dedi.

«Öyle.»

«Ben neyi araştırdığımı bilmeden nasıl bir araştırma yapabilirim?»

«Sana bazı bilgiler verebilirim ve sorularını da yanıtlayabilirim.»

Conklin alaycı bir söz söylemeye hazırlandı ama David'in yüzündeki acı dolu ifadeyi farkettiler.

«Pekâlâ. Oyunu senin istediğin gibi oynayalım. Bana neler anlatabilirsin?»

«Larry Stafford mahkûm edildiği için çok üzülüyorum.»

Conklin'in kaşları çatıldı. «Mesele Larry Stafford davasıyla mı ilgili?»

«Buna yanıt veremem.»

«Demek Gault sana, Stafford davasıyla ilgili bir şeyler söyledi ve sen de onun yalan atabileceğini düşünüyor olmalısın.»

David karşılık vermedi.

«Yirmi soru oyununu oynuyormuşum gibi hissettim kendimi.»

«Durma. Ben de senin gibi kendimi çok garip hissediyorum, ama bu çok önemli. Şimdi neler bildiğini düşünmeye başla...»

«Stafford cezalandırıldığı için çok üzülüğünü söyledin ve Gault'un Stafford davasıyla ilgili bazı sözlerinin yalan olup olmadığını öğrenmek istiyorsun... Anlamıyorum...»

Conklin sustu. David'i inceledi. Onu tanıdı tanıyalı hiç bu halde görmemişti. Conklin öne doğru uzanıp David'in gözlerinin içine baktı.

«Gault sana Darlene Hersch'i öldürdüğünü söyledi ve sen de onun yalan atıp atmadığını öğrenmemi istiyorsun.» David kıpırdamadı. Conklin arkasına yaslandı.

David, «Sekreterine söyle bir anlaşma metni yollasın,» dedi.

4

Terry Conklin'in soruşturmaları kütüphanede başladı. Ünlü bir yazar olduğu için Thomas Gault'la ilgili pek çok yazı yayınlanmıştı. Gault, Pulitzer Ödülü'nü kazandıktan sonra *New York Times Magazine* onun Güney Afrika, Liberya ve daha başka Afrika ülkelerinde yaptığı paralı askerlikle ilgili serüvenlere ve onunla birlikte çalışan başka paralı askerlerle yapılmış röportajlara yer veren büyük bir araştırma yayınlamıştı. Eğer Gault karısını öldürmüştü, bu onun işlediği ilk cinayet olmasa gerekti.

Terry kütüphaneden sonra polis merkezine gitti, orada Gault'la ilgili polis raporlarını inceledi. Julie Webster Gault'un kocası hakkında şiddet gösterileri nedeniyle bazı şikâyetlerde bulunmuş olabileceğini düşünmüştü, ama Gault'un barlarda çıkarmış olduğu kavgalarla ilgili raporları görünce şaşırdı. Son olarak Dutcman barındaki olay rapor edilmişti. Conklin o olayın adamın David'le buluşmasından birkaç gün önce gerçekleştiğini öğrenince afalladı. Gault'un kefaretinin ödeyenin David olduğunu öğrenmek onu iyice şaşırttı.

Conklin barmeni ve olay gecesi orada olan bir görgü tanığını sorguya çekti. Daha sonra Gault'un eski kız arkadaşlarından biriyle görüştü. Kadın iki yıldan beri onu görmüyordu ama

ondan hâlâ korkuyordu. Başka iki kadın Terry'yle konuşmak istemedi.

Conklin, Memur Ortiz'in Hersch'in katilini sarı kıvrıcık perukalı bir adam olarak tanımlamasını yadırgamıştı. Motel kâtibi Merton Grimes ise adamın kumral uzun saçlı biri olduğunu söylemişti. Sarı peruka Julia Gault'u öldüren adamı akla getiriyordu. Eğer Gault kendini gizlemek için peruka kullanmışsa, Hersch'in katilinin teşhisinde ortaya çıkan çelişki de anlaşılıyordu. Conklin, Gault'un bej rengi bir Mercedes arabasının olduğunu öğrenmişti.

Haftanın sonunda Terry Conklin, Thomas Gault'un Darlene Hersch'i kolayca öldürmüş olabileceğinden emindi, buna karşılık Gault'un o kadın polisi tanıdığına dair elinde hiçbir kanıt yoktu. Gault'u izlemeye başlamıştı. Belki David'in derdine bir çare bulurum umuduyla bunu yapıyordu.

Bir sabah arabasını Gault'un arazisinin yakınında bir yere park ediyor, evi rahatça izleyebileceği küçük bir tepeye çıkıyordu. Sabah ona kadar evde hemen hiçbir hareket görülüyordu. O saatte Gault bir saatlik koşu yapmak için evden çıkıyordu. Evden çıktığında terli oluyordu. Conklin onun koşudan önce evde cimnastik yaptığını sanıyordu.

Gault haftada üç kez Uzakdoğu savunma sporlarının öğretildiği bir merkeze gidiyordu. Merkeze gitmediği günler de ikinci vaktine kadar evden çıkmıyordu.

Gault'un gündüz yaşantısı çok sıkıcı olabilirdi ama geceleri farklıydı. Hemen her gece bir bara ya da gece kulübüne gidiyordu. Bir keresinde eve bir kadınla dönmüştü. İkinci haftanın başlarında Gault'un gece programları değişti; bardan ya da gece kulübünden doğru eve dönecek yerde, Portland'ın sanayi bölgesine gitmeye başladı. Burada «Wexler Electronics» tabelası bulunan bir depoya gidiyordu. Şirket bir yıl önce iflas etmiş, mallarına devlet el koymuştu.

Gault'un depoya gittiği ilk akşam Conklin arabada bekledi. Gault arabasının bagajından büyücek bir kilim ve bir elfeneri almıştı. Yarım saat sonraysa bitkin bir halde, elinde sadece fenerle geri döndü ve arabasına binip oradan uzaklaştı.

İkinci gece Gault arabadan bir alet çantası aldı ve bir saat sonra geri döndü.

Üçüncü gece Conklin, Gault'un peşinden gitmedi. Arabasından inip bu depoyu incelemeye karar verdi. Büyük bir dikkatle deponun kapısına yaklaştı. İçersi hurda eşyayla doluydu. Gault'un arabadan getirdiği kilim yerde duruyordu. Conklin adamın üç gece buraya neden geldiğini ve kilimi neden orada bıraktığını çözememişti.

«Umarım kilim hoşuna gitmiştir.»

Conklin sesi duyunca yerinden sıçradı. Fener az kalsın elinden düşecekti.

«Bunu senin için aldım.»

Conklin arkasına döndü ama görünürde kimse yoktu.

«Sana hediyeni vermeden önce bazı soruları yanıtlayacağsın, Bay Conklin.»

«Gault, sen misin?»

«Sen iki haftadan beri kimi takip ediyordun?»

«Konuşabiliriz. Neden dışarı çıkmıyoruz?» Conklin ağır ağır dönüp Gault'un sesinin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

«Hayır, teşekkür ederim. Burası gayet iyi. Ses çok uzaklara gitmez. Çığlıklarını birinin duyması olasılığını azaltır.»

5

David'in sekreteri, «Bay Nash,» dedi. «Arayan yine Bay Gault.»

David önce bir korkuya kapıldı, sonra öfkелendi. «Ona toplantıda olduğumu söyle.»

«Eğer kendisiyle görüşmezseniz oraya gelip olay yaratacağını söylüyor.»

«Tanrım...» David pencereden dışarı baktı. «Pekâlâ, bağla bakalım.»

David telefonu açar açmaz, Gault, «Hey, ahbab,» dedi. «Senin yardımına ihtiyacım var.»

«Bak, Tom, şunu açıklamama izin ver. Seninle ilgilenmek istemiyorum. Bundan sonra asla...»

«Hey, bu kadar düşmanca davranmana gerek yoktu.»

«Dinle...»

«Asıl sen dinle...» Gault'un sesinde öfke vardı. «Eğer bu telefonu kaparsan, *Oregonian* gazetesini Bayan Stafford hakkındaki ilginç bir haber için arayabilirim. Onu anımsıyorsun değil mi?»

David soluğunu tuttu. «Tamam. Ne istiyorsun?»

«Sadece biraz öğüt. Öğle yemeğinde buluşalım mı? Benim davetlim ol.»

Gault, Portland'ın kuzeybatısında küçük bir Fransız lokantasını seçmişti. Lokantanın müşterilerini yaşlı kadınlar, şirket hesabına yemek yiyen işadamları ve genç âşıklar oluşturmuyordu. Şef garson David'i Gault'un masasına götürdü ve yazar onu tatlı bir gülümsemeyle karşıladı.

Gault masanın yan tarafında buz kovaşında duran uzun bir şarap şişesini işaret etti. «Biraz Reisling ister misin?»

«Şu numaraları bırak, Tom. Oyunlardan sıkıldım.»

«Yaaa? Benim izlenimim bu değildi. Yine de kabul ediyorum. Şimdi işimize bakalım. Yeni bir kitap üzerinde çalışıyorum. Ve kitabın sonunu nasıl başlayacağımı kestiremedim. Bu konuda bana yardım edebileceğini düşündüm. Kitap bir yazarla ilgili. Aslında benim gibi biri. Şimdi bu yazar izlendiğini farkedinceye

kadar sadece kendi işleriyle ilgilenir. Önce yazar izleyen kişinin bir hayranı olabileceğini düşünür, ama adam hiç onun yanına gelmez. Yazar sinirlenmeye başlar ve küçük bir tuzak kurar.»

Gault, David'in tepkisini ölçmek için durakladı.

«Herhalde kitabın kurgusu çok iyi olsa gerek,» dedi. «Sen şimdiden dikkat kesildin. Haaa, nerede kalmıştık? Ah, evet, tuzak. Yazar merakın insanı öldürdüğüne inanır. Her gece terk edilmiş boş bir yere gider, peşindeki o adamın kendisini izlemesini umut ederek orada esrarengiz bir şeyler yapar. Adamın yanına gelmesini ve onunla konuşmasını bekler. Üç gece sonra küçük bir tuzak hazırlanır. Sonra ne oluyor, tahmin et.»

David şaşkınlıktan bir şey diyemedi.

«Bir tahminde bulunamıyor musun? Şey, yazar mahremiyetine çok düşkün biri ve kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyor. Benim kahramanımın bu adama ne yaptığını biliyor musun?»

Gault gülümsedi. David'in yüzünden kanı çekilmişti.

«Benim öykümde yazar bu adama işkence yapıyor. Adam sorulan her soruya yanıt veriyor. Müthiş bir şiddet sahnesi. Her taraf kan içinde, kemikler kırılıyor. Romanı editöre götürmeden önce belki biraz yumuşatmam gerekecek. Kadının sinirleri zayıftır, bu kadar fazla şiddete dayanabileceğinden emin değilim. Her neyse, yazarın yasalarla başı derde girmiştir, bu nedenle olayı gizli tutmak ister. Bütün bu işkence kanı çok iyi emen bir kilim üzerinde yapılmıştır. Yazar ölü adamı kilime sarıp ortadan kaldırır, geride hiç iz bırakmaz. İşte benim takıldığım nokta da bu. Sonra ne oluyor? İnan bana, bunu bir türlü kestiremedim.»

«Benim kahramanım, kurbanı kiralayan korkak budalayı tanıyor. Sanırım yazar onunla yüzleşebilir. Ama bilemiyorum... Bu pek klişeleşmiş bir öykü olur. Oysa eleştirmenler her zaman benim orijinal fikirlerim olduğunu söylerler.» Gault omuzlarını silkti. «Çaresiz kaldığımı itiraf edeyim. Seni de bunun için çağırdım.

Hayal gücün çok kuvvetlidir. Bana yardım edebileceğini düşündüm.»

David öyle büyük bir hızla ayağa kalktı ki, sandalyesine çarptı. Gault büyük bir zevk içinde onu seyrediyordu. Yere düşen sandalyenin gürültüsü bir anda lokantada sessizlik yarattı. David sendeleyerek oradan uzaklaşırken herkes ona baktı. Gault başını geriye attı ve kahkahaları David'e sokağa kadar eşlik etti.

6

Kapı çalındığında Monica Povvers yatmaya hazırlanıyordu. Geceliğinin üzerine sabahlığını geçirip kapıya gitti. David onun evine hiç gelmemişti, genç kadın onu karşısında görünce çok şaşırdı. David'in dış görünüşü onu daha da çok şaşırtmıştı. Stafford davasından beri David hakkında kulağına hiç de hoş olmayan şeyler çalınmıştı. Buruşuk giysileri, kançanağına dönmüş gözleri ve dağınık saçları söylenenleri doğruluyordu.

David, «Senin yardımına ihtiyacım var, Monica,» dedi. Omuzları çökmüştü ve konuşurken sesi eski karısının gözlerine bakamıyordu. Monica yana çekilip David'in içeri girmesine izin verdi.

«Çok kötü görünüyorsun. Neler oluyor?»

David salona geçip kanepeye çöktü. Monica da karşısındaki sandalyeye oturdu. Birbenbire David'in omuzları sarsıldı ve ağlamaya başladı. Yüzünü elleriyle kapamıştı. Monica hemen yanına gitti.

David hıçkırarak, «Gidecek başka yerim yoktu,» dedi.

Monica genç adama sarılıp onu salladı. David de kadına sırtı sarıldı. Birkaç dakika sonra Monica onun gevşediğini hissedince geri çekildi. David gözlerini ceketinin koluna sildi.

«Üzgünüm.»

«Ne oldu? Konuş benimle.»-----ALAMUT

David başını kanepeye yaslayarak gözlerini kapadı.

«Terry Conklin. O öldü... Ve bundan ben sorumluyum.»

«Neee?»

«Thomas Gault ona işkence yaptı ve cesedini gömdü.»

«Anlamıyorum...»

David doğruldu. Başını önüne eğmiş yere bakıyordu.

«Gault bana bir sır açıkladı. Polise gidemedim. Gault'un anlattıkları müvekkil-avukat anlaşması yüzünden gizli kalacaktı. Gault bir sadist. Benim sinirlerimi bozmadan önce birini öldürdüğünü söyledi. Sonra bunun bir şaka olduğunu iddia etti. Beni iyice şaşırtmıştı. Bana bu yeni bilgiyi verdiği zaman da... ona inandım, ama öyle inandırıcı yalan söylüyor ki...»

David sustu. Dudakları kurumuş ve ağlamaktan sesi kısılmıştı.

«Ben de akıllılık ediyorum sandım. Terry'den Gault'un öyküsünü araştırmasını istedim. Sonra dün Gault'la buluştum, bana Terry'yi işkence ederek öldürdüğünü ve cesedini yok ettiğini söyledi.»

Monica, David'i doğru duyduğundan emin değilmiş gibi, «Cinayet işlediğini itiraf mı etti?» dedi.

«Doğrudan doğruya değil.»

David genç kadına Gault'la yemekte konuştuklarını aktardı.

«Gault'un seninle yeni bir sadistçe oyun oynamadığını nereden biliyorsun?»

«Terry kayıp. Büroya döner dönmez karısını aradım. Rose onun nerede olduğunu bilmiyor. Terry her zaman evine gider ve karısını arar. Rose iki günden beri kocasından haber alamamış.»

Monica, «Gault ne dedi de sen Terry Conklin'i tutmaya kalkıştın?» diye sordu.

David bocaladı. Sonra, «Bana Darlene Hersch'i öldürdüğünü söyledi,» dedi.

«Darlene Hersch'i Larry Stafford öldürdü.»

«Gault'un boyu Larry'ninkiyle aynı sayılır. O da bir bej Mercedes kullanıyor ve Darlene Hersch'i öldürürken başına geçirdiği sarı perukayı da bana gösterdi. Ayrıca karısı dahil diğer cinayetlerini de itiraf etti.

«Grimes'in ifadesini anımsıyor musun? Katilin kumral saçlı olduğunu söylemişti. Eğer Gault arabasında perukayı çıkarmışsa, Ortiz kıvrık sarı saçlı bir erkek gördüğünü iddia edebilir. Grimes de kumral saçlı birini görmüştür.»

«Ortiz o gece Stafford'u gördüğünden hâlâ emin.»

«O geceki ışık durumunu biliyorsun. Terry Conklin'in çektiği fotoğrafları görmüştün.»

«Çok ustaca çekilmiş fotoğraflar olduklarını kabul ediyorum.»

«Hayır, Monica, o fotoğraflara rötuş yapılmadı. Başka profesyonel fotoğrafçılara Terry'ninkileri kopya ettirdim. Terry'nin fotoğrafları sahte değil.»

Monica içini çekti. «Biliyorum. Ben de bir polis fotoğrafçısını motele gönderdim. O da aynı sonuçları aldı.»

David bundan sonraki yarım saat içinde Gault'la nasıl tanıştığından başlayıp lokantadaki konuşmalarına kadar her şeyi anlattı. Sadece Jenny'yle ilgili bölümü ve onunla olan ilişkisini gizli tuttu. Monica'ya her şeyi anlatmanın doğru olacağını biliyordu, ama bu ilişkiyi açıklayacak gücü kendinde bulamadı.

Sözlerini bitirdiği zaman Monica, «Bilemiyorum,» dedi. «Besbelli, Gault'un ruhsal sorunları var. Yoksa seninle bu tür oyunlar oynamaya kalkışmazdı. Ne yazık ki, onunla Darlene Hersch cinayeti arasında bir bağ kuramayız. En küçük bir ipucu bile yok. Terry Conklin'e gelince, cesedini bulamadık.»

«Onu öldürdü, Monica. Eğer yemekte olup da onu duysaydın...»

«Ama orada değildim.»

«Bu senin bir şey yapmayacağın anlamına mı geliyor?»

«Hayır, David. Eğer Darlene Hersch ile Terry Conklin'i Gault'un öldürdüğünü düşünmeseydin, beni görmeye gelmezdin.»

Monica sustu. Söylemek istediklerini söyleyip söylememe konusunda kararsızdı.

Tereddüt içinde, «David,» dedi. «Stafford'un duruşması sırasında sana ne oldu? Ben Johnson'u tanık kürsüsüne çıkarınca? sen büzülüp ölüvermiş gibi oldun. Oysa o adamın tanıklık yapmasını pekâlâ engelleyebilirdin.»

David, Monica'ya bakmamak için gözlerini masaya dikti.

«Stafford duruşmasını tartışmayacağım. Benim isteklerime saygı duymak zorundasın.»

Monica meseleyi üstelemek istiyordu ama David'in acı çektiğini hissetti. Ona saygısı büyüktü, daha fazla üstüne gidemezdi.

«Sanırım Bert Ortiz'i işe katmam gerekecek. İkna etmek zorunda olduğun kişi o. Eğer o fikrini değiştirmezse senin de davan olmaz.»

David, «Haklısın,» dedi. «Ona güvenebilir miyiz? Susmasını bilir mi?»

-«Sanırım.»

«Öyleyse onu ara.»

«David Nash bana Darlene Hersch cinayetiyle ilgili kuşku uyandırıcı bazı bilgiler verdi. Fakat bu görüşmeyi gizli tutmak zorundasın.»

Ortiz şaşırmıştı. Monica onu aradığı zaman Stafford davasını görüşmek istediğini söylemiş, ama fazla açıklama yapmaktan kaçınmıştı. Ortiz'in aklına ilk gelen, kadının onu T.V. Johnson'la yaptığı anlaşmayı farketmediği oldu. Monica onu pezevenkle işbirli-

ği yapmış olmakla suçlarsa, vereceği yanıtı uzun uzun düşünmüştü. Ancak oraya geldiği zaman David'i görünce şaşırdı.

Ortiz, «Onun sözlerini sır olarak saklayacağım,» dedi. David'in karşısına bi; koltuğa oturdu. Monica da kanepede David'in yanına yerleşti.

David, Monica'ya anlattıklarını tekrarlarken, Ortiz onu dinledi.

David konuşmasını bitirince, Monica sordu. «Ne düşünüyorsun?»

Ortiz, «Bilemiyorum,» diye karşılık verdi. Şansına inanamıyordu, yine de çok heyecanlı görünmek de istemiyordu. «Bütün bunlar çok ani oldu. Stafford'dan eminim ama... sen ne düşünüyorsun, Monica?»

«Ben de bilemiyorum, Bert. Fakat yanılmış olabileceğimiz varsayımı üzerinde de durmalısın.»

«Bunun da Gault'un şakalarından biri olmadığını nereden bileceğiz? Ayrıca adamın dengesiz olduğunu söyleyen de sensin.»

David başını salladı. «Olabilir, ama her şeyin gerçek olduğu varsayımıyla hareket etmeliyiz.»

«Pekâlâ. Bu durumda geriye Gault'un Darlene ve Conklin'i öldürdüğünü kanıtlamak kalıyor. Bunu nasıl yapacağız?»

David, «Bilmiyorum,» dedi. «Gün boyunca bu soruya bir yanıt arayıp durdum.»

«Darlene'in öldüğü gece Gault'un nerede olduğunu araştırmakla işe başlayabiliriz.» Monica, David'e döndü. «O gece bir iki barda hareket aradığını söylememiş miydi?»

«Söyledi. Onun bir fotoğrafını dolaştırıp barlarda tanıyan çıkar mı diye araştırabiliriz.»

Ortiz, «Bu aylar önceydi,» dedi. «Aradan bunca zaman geçtikten sonra hiç kimse Gault'u hatırlayamaz. Hele kılık değiştir-

mişse... Ayrıca onun hangi barlara gittiğini de bilmiyoruz. Portland'da herhangi bir bara gitmiş olabilir.»

Monica, «Haklısın,» dedi.

Ortiz, «Ya peruka?» diye sordu. «Sana perukayı gösterdiğini söyledin. Bunca zamandır o perukayı saklıyor olmalı.»

«Doğru. Belki peruka hâlâ onda duruyordur.»

Ortiz heyecan içinde, «Monica, hemen Gault'un evini aramak için bir arama emri çıkarıralım,» dedi.

«Bunu yapamayız, Bert. Peruka David'e müvekkilinin sırrı olarak gösterilmişti. Perukayı gören tek kişi o. Sırrı açığa vuramaz.»

«Lanet olsun.»

Ortiz ayağa kalkıp gezinmeye başladı.

«Telefonuna dinleme aygıtı koysak.»

«Sorun yine değişmiyor. Ayrıca Gault'un bu konuyu telefonda konuşmak isteyeceğini pek sanmam. O çok akıllı biri... Bir şeylerin döndüğünden kuşkulabilir.»

Üçü de bir süre konuşmadı. Sonunda Monica, «Benim yarın bir duruşmam var,» dedi. «Biraz uyumak zorundayım. Durumu düşünüp beşten sonra tekrar biraraya gelsek...»

David, «Kabul,» dedi. «Ben de çok yorgunum. Gece uyursak belki aklımıza bir şeyler gelir. Seni öğleden sonra ararım, Monica, bir buluşma yeri saptırız.»

Asansörde yalnız kaldıkları zaman Ortiz, David'e sordu. «İyi insanlar hesabına çalışmak nasıl bir duygu veriyor?»

David kızardı. Meseleyi bu açıdan değerlendirmemişti. Birinin başkalarına zarar vermesini önlemek onu rahatlatıyordu.

«Ben hep kötü adamlar için çalıştığımı düşünmedim.»

Ortiz sırıttı. «Yaa, öyle...»

David içinden Stafford'un aslında «iyi adam» olduğunu düşündü.

Gregory haklı ıkmiştı. Suçlular için bir sistem, masumlar için de ayrı bir sistem kurulamazdı. Eğer David... Stafford'u yarılamak yerine onu savunsaydı, adam şimdi serbest olacaktı.

Ortiz arabasına giderken Thomas Gault'u düşünüyordu. Onu nasıl tuzağa d ş retilirlerdi? Bunun mutlaka bir yolu olmalıydı. David'in arabasının kapısının açılıp kapandığını duydu. Onun arabası apartmanın park yerindeydi. Arabanın kapısını açtı ve direksiyon başına oturdu.

David yanından geçip giderken Ortiz bir sigara yaktı. Nash'e acıyordu. Adam berbat haldeydi. Gault'un itirafını dinleyip de bundan kimseye söz edememenin yükünü nasıl taşıyordu acaba? Sonra kendisinin de aynı durumda olduğunu farket-ti.

Arabasını çalıştırdı, çok yorgundu. Bu gece uyuyacaktı. Park yerinden sokağa çıkarken dikiz aynasına baktı, görünürde bir şey yoktu. David'in arabası bir sokak ötede doğuya yönel-mişti. Yolun karşısından batıya doğru dönen bir araba Ortiz'in dikkatini çekti. Kalbi duracakmış gibi oldu. Arabasını yavaşlatıp ışıklarını söndürdükten sonra boş bir park yerinde durdu. Karşı-dan gelen araba trafiğe girmiş, David'in arabasının biraz geri-sinden gidiyordu. Ortiz arabasını park yerinden çıkarıp onu izle-meye başladı. Araba bej rengi bir Mercedes'ti.

7

David dikiz aynasından arabanın lambalarını görmüştü ama önce bir şeyin farkına varmadı. Ancak peşindeki arabanın Jennifer'in apartmanının park yerine kadar geldiğini görünce te-

laşlandı. Arabayı stop ettirdikten sonra arkasına dönüp baktı. Arabanın ışıkları gözlerini rahatsız etmişti. Sonra araba durdu ve David bunun Gault'un Mercedes'i olduğunu farkettti.

Gault arabadan inince, David sordu. «Burada ne işin var?»

Gault neşe içinde karşılık verdi. «Merhaba, David.» Elinde bir silah vardı. «Neden çeneni tutup kapıyı çalmıyorsun? Sanırım hanım arkadaşın da seni bekliyor olmalı.»

David, Gault'un umursamazlığıyla elinde tuttuğı tabanca arasındaki çelişkiden korkmuştu. «Bu ne demek oluyor?»

«Sonuç, ahbap, sonuç... Şimdi ne diyorsam onu yap ve sevgilinin kapısını çal.»

Kapı açılır açılmaz Gault, David'i hole itti.

Kapıyı kapatırken, «İyi akşamlar, Bayan Stafford,» dedi.

Jenny bir Gault'un elindeki silaha, bir sevgilisine baktı. «Neler oluyor, David?»

«Onun ne istediğini bilmiyorum, Jenny.»

David, Jenny'nin yanına gidip elini tuttu. Gault önce hole, sonra da salona bakındı.

«Sizlere bazı sorular soracağım, tatlılarım. Ve doğru yanıtları istiyorum. Doğru yanıt alamazsam, dizlerinizden vururum. İnanın bana, dize kurşun yemek çok büyük acı verir. Beni anlıyor musunuz?»

Jenny titrek bir sesle, «Evet,» dedi.

«Evde başka kimse var mı?»

Jenny hemen yanıt verdi. «Hayır, yok.»

«Güzel. Şimdi iki numaralı soru: Bu gece David'den başka bir ziyaretçi bekliyor muydun?»

«Hayır.»

Gault gülümsedi. «Bu çok güzel işte... Evde üçümüz baş başayız ve bizi hiç kimse rahatsız edemez. Neden salona geç-

miyoruz?» Gault silahıyla salonu işaret etti. David ve Jenny'nin arkasından yürüdü.

David zaman kazanması gerektiğini biliyordu. Gault deliydi, David onu konuşturmazsa, onları oracıkta vurabilirdi.

David, «Eğer bu da şakalarından biriye, silahını neden bırakmıyorsun?» dedi. «Jenny'yi çok korkuttun. Beni de...»

«Beni neşelendirmeye çalışmıyorsun değil mi? Şimdi kes sesini. Bunun bir şaka olmadığını çok iyi biliyorsun değil mi?»

David karşılık vermedi, Gault da üzgün üzgün başını iki yana salladı.

«Sen bana kazık attın, David. İnsan tabiatına olan güvenimi yok ettin.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Yeminini bozdun, öyle değil mi? Eski karına gidip bizim sırrımızı bülbul gibi şakıdın.»

David'in midesine kramp girdi.

«Bana söyleyecek sözün yok mu? İnkâr etmeyecek misin?»

David'in boğazı kurumuştı, konuşmaya çalışırken sesi çıkmadı. Gault memnun bir tavırla ona baktı. Zamandan bol bir şeyi yok gibiydi.

«Bir şey söyleyeyim mi, ahabap, sana kızmış değilim. Sen hâlâ benim dostumsun. Senin polise gideceğini sanmıştım.»

David afallamıştı.

«Onlara Darlene Hersch ile Conklin'i öldürdüğünü açıklayacağımı sandın, öyle mi?»

«Bu kesindi. Yahu sen içi boş bir balkabağısın, David. Zamanının yarısını sarhoş geçiriyorsun, artık avukat olarak da beş para etmezsin. Sana yaptığım baskıya daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.»

«Anlamıyorum,» dedi David. «Eğer sen bana açıklamasaydın, o iki kişiyi öldürdüğünden kimse kuşkulamayacaktı. Tam güvencede olacaktın.»

«Ben güvencede olmak istemiyorum, ahbab. Biliyor musun, geçen gün sana adam öldürmenin hiç de sıkıcı olmadığını belirttiğim zaman biraz yalan söylemiştim. O iş bile bir süre sonra cazibesini kaybedip monotonlaşıyor. Polisler senin ve Bayan Stafford'un cinayetlerini araştırırken onları yaya bırakmak benim için ne kadar eğlenceli olacak, bir düşünsene.»

Jenny'nin gözleri irileşti. David'in elini sıkı sıkı tuttu.

«Yaa, öyle işte, Bayan Stafford. Bunun için üzgünüm ama yapmak zorundayım. David, Bayan Povvers'a benim itiraf ettiğimi anlattığı için polisler ve savcı benim Julie'yi öldürdüğümü bilecekler, tamam mı?»

Jennifer de David de soruyu yanıtsız bıraktı. Gault sözlerini sürdürdü.

«Ama bu konuda bir şey yapamazlar, çünkü serbest bırakıldıktan sonra yeniden yargılanmam olanaksız. Kötü adamlar için birinci gol.

«Şimdi, Darlene Hersch'le araştırmacıyı öldürdüğümü biliyorlar ama bunu kanıtlamaları imkânsız. Peruka ve bıçak dahil eldeki tüm kanıtları yok ettim. Ayrıca Stafford'u katil diye teşhis ettikten sonra Ortiz'e de kim inanır?

«Sonra bir de sana yaptığım itiraf var. Ancak sen de ölmüş olacaksın. Bu nedenle polislerin elinde sadece bir dava kalacak. Monica Povvers seni öldürdüğümü bilecek, çünkü sana yaptığım itiraf var. Ben bir numaralı zanlı kişi olacağım. Tek sorunsa onların jüriye benim itiraflarımdan söz edememeleri olacak, tamam mı?»

Jenny, David'e sordu. «Neden söz edemeyecekler.»

Gault yüzünde rahat bir gülümsemeyle, «Ona sen anlat, avukat bey,» dedi.

David, «Gault, Monica'nın jüriye, sır olarak anlatılanları açığalamasına itiraz edebilir.»

Gault atıldı. «Bir tanık kendisine mahkeme dışında açıklanmış bir sırrı jüriye anlatamaz, tamam mı? Gördüğün gibi, ben de konu üzerinde hukuksal araştırmalar yaptım. Ne dersiniz, acaba hukuk fakültesine mi gitsem? Sen gittikten sonra bu kentte birisinin ceza mahkemeleriyle ilgilenmesi gerekecek, David.»

Jenny, «Çok akıllı olduğunu sanıyorsun ama bir hata yapacaksın. Ve seni yakalayacaklar,» dedi.

Gault omuzlarını silkti. «Bu mümkün. Ben de mükemmel değilim. Ama biraz tehlikesi olmayan bir oyun ne işe yarar? Şimdi siz ikiniz çenenizi kapasanız da, sizi nasıl öldüreceğime rahat rahat karar versem.»

David Nash karayolundan dönünce, Ortiz onun nereye gideceğini tahmin etti. Eğer arabayı çok yakından izlerse, Gault onun farkına varabilirdi. Yanlış tahminde bulunmuş ve David, Stafford'un evine gitmiyorsa, ikisini de kaybedebilirdi. Ortiz kötü ihtimali göze alıp arabayı uzaktan takibe başladı.

Kumar iyi sonuç verdi. Ortiz arabasını Stafford'ların park yerinin biraz ilersine bıraktı. Arabadan inip çalılıkların arasına gizlendi. Bulunduğu yerden, David ile Gault'un arabanın önünde konuştuklarını görebiliyordu. Gault'un arkası Ortiz'e dönük-tü. Gault yan dönünceye kadar elindeki silahın farkına varmadı.

Biraz sonra sokak kapısı açıldı ve Gault, David'i içeri girmeye zorladı. Ortiz ona kadar saydı; sonra koşarak sokak kapısının sağına gitti. Salonun, kapının solunda olduğunu anımsıyordu. O odada ışık vardı ama perdeler kapalıydı. Sağdaki yemek odası karanlıktı.

Ortiz evi aradıkları gün her şeye dikkat etmişti. Salonun yan kısmında bir pencere olduğunu anımsadı. Yavaşça pencerenin önüne gidip içeriye baktı. Gault'un silahını David'le Jenny'ye doğrultmuş olduğunu gördü. İki kurbanı zarar vermeden ada-

mın elinden silahını nasıl alabileceğini hesaplamaya çalışıyordu. Sokak kapısından içeri giremezdi. Kapı belki kilitliydi. Değilse bile kapının hareket ettiği salondan görülebilirdi. Ortiz harekete geçtiği zaman Gault'un nerede olacağını asla bilemezdi.

Eve başka nereden girebilirdi? Telaşla arka tarafa geçti. Arka kapı kilitliydi ve evin arka tarafından başka giriş yeri yoktu. Ortiz başını kaldırıp yukarı baktı, Larry Stafford'un odasındaki balkon dikkatini çekti. Balkonun kapılarının raylı olduğunu anımsamıştı.

Yukarı tırmanmak için üzerine basabileceği bir şeyler var mı diye çevresine bakındı. Mutfak kapısının önünde bir çöp bidonu duruyordu. Çöp bidonunu alıp balkonun altına getirdi. Ters çevirince boş bir şişe tangırdadı. Biraz bekledikten sonra bidonun tepesine çıktı. Yer çamurluydu ve bidon Ortiz'in ağırlığı altında yana kayar gibi oldu. Şimdi balkonun kenarına tutunmaya çalışacaktı. Silahını beline sıkıştırıp kollarını yavaşça yukarı kaldırdı. Balkonun kenarına tutunduktan sonra öğrencilik yıllarında cimnastik çerslerinde yaptığı gibi kendini yukarı çekti. Biraz zorlandı ama balkona tırmanmayı başardı.

Cam kapıyı açmayı denedi. Kapı kilitli değildi. Kapıyı yavaşça itip açtı ve hızla yatak odasının kapısına giderek onu da usulca açtı. Holde kimse yoktu. Aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu.

Hol ve merdivenler halıyla kaplı olduğu için sessizce aşağıya inmeye başladı. Merdivenlerin yarısına geldiğinde salonu görebildi. Bir kadın yalvarıyor ve bir adam alçak, yumuşak bir sesle konuşuyordu. Kadın Jennifer Stafford olsa gerekti. Ortiz içinden kadın uzun süre Gault'un dikkatini üzerinde tutmayı başarsa da kimseye görünmeden odaya girebilse diye dua etti.

Birkaç basamağı daha indi. Görüldüğü anda Gault'un üzerine atılabilmesi gerekiyordu.

Bir basamak daha indi. Salonun üçte birini görebiliyordu. Perdeler kapalı olduğu için içerdekilerin görüntüleri yansımıyor-du. Üç kişinin nerede, nasıl durduklarını bilemiyordu.

Bir basamak daha. Bu kez şöminenin bir kısmıyla duvarda asılı modern bir tabloyu farkettiler. Bir hareket vardı. Ve bir adamın sırtı görünüyordu. Ortiz merdivenden aşağı indi ve aynı zaman-da silahını doğrulttu. David Nash takım elbise giymişti. Onun siyah hırkalı adama nişan alması gerekiyordu.

David, Ortiz harekete geçmeden az önce onu görebildi. Jenny'yle ikisi evin önüne dönük ikinci bir kanepenin arkasında "duruyorlardı.

Ortiz, «At silahını,» diye bağırdı. Gault bir an için başını arkaya çevirdi. David hızla Jenny'yi yere itti. Gault rehinelere kaybettilerini anlamıştı. Dimdik duruyordu ama her an harekete hazır- dı. Ortiz silahını Gault'a doğrultmuştu, ağır ağır ona yaklaştı.

«Ellerini havaya kaldır ve silahını yere at,» diye emretti.

Gault sadece bir tek şansı olduğunu biliyordu. Yan pencere- redeki yansımadan, Ortiz'in arkasında durduğunu farketmişti. Eğer dönüp de ateş ederse öleceğini biliyordu. Ortiz bir adım daha atıncaya kadar bekledi. Silahını bırakmadan ellerini hava- ya kaldırdı.

Ortiz, «At silahını, Gault,» dedi. Gözlerini silaha dikmişti.

Gault'un da beklediği, Ortiz'in silaha bakmasıydı. Sol dizini beline kadar kaldırdı ve Ortiz'in hayalarına olanca gücüyle vur- du. Ortiz bir baltayla vurulmuş gibi oldu ve yere düştü.

Gault bir harekette silahını ateşledi. Kurşun beynine sap- landığı zaman Ortiz yerde kıvranıyordu. Ama o arada silahının tetiğini çekmeyi de başardı. Ortiz'in mermisi Gault'un sağ kolu- na saplandı. Gault'un kolu havaya kalktı ve silah kanepeye düş- tü. Gault da yere yuvarlandı.

David silahın havada uçuşunu izledi. Hareket edemeyecek kadar şaşkındı. Gault vurulurken bile kendini kaybetmemişti. O bu tür durumlara alışkındı. Silahı alması gerektiğini biliyordu. Ancak kıpırdayamıyordu. Yerden kalkmaya çalışırken vücudunu hareket ettiremedi. Yere yığılırken kanepeye yaslandı.

David, Jennifer'e baktı. Genç kadın çığlık atıyordu. Gault'un elinin halıyı kavradığını gördü. Gault kendini silahın yanına çekmeye çalışıyordu. David, Jenny'nin üzerine atıldı. Silaha doğru yöneldi. Tam silahı kavramak üzereyken, Gault bacağına vurdu. Canı yanmıştı, fakat soluğunu tutup yerde sırtüstü hareket etti. Gault'un sağ tarafı kan içinde kalmıştı. David'e bakıyordu, ama yüzü ifadesizdi. David'in de canı yanıyordu. Silahı Gault'a doğrulttu.

«Geri çekil,» diyen sesinde güvenden eser yoktu. Gault ona doğru bir hamle yaptı, David silahı çılgın gibi savurdu. Silahın namlusu Gault'un gözünü parçaladı. Adam yere yuvarlandı. David'in yanına düştüğünde vücudu sarsılıyordu.

David bundan sonraki dakikaları hayal meyal hatırlayabildi. Nasılsa kanepeye varmıştı. Jenny'nin onu kanepeye yatırdığını anımsıyordu. Tüm vücudu tir tir titriyordu. Salondaki eşyanın nasıl olduğu gibi kaldığına da hayret etmişti. Daha sonraki dakikalarda yaşadıkları gözlerinin önünde canlanırken kusmamak için kendini zor tutmuştu.

Gault iniliyordu, David de, Jenny de kıpırdamadı. Birden Gault gülümsedi.

«Galiba beni tuşa getirdin, ahbap.» Sonra yüzü acıyla buruştu.

Gault'un acısı geçince, «Vay canına,» dedi. «Bu çok kötüydü. Ambulans çağırdın mı?»

David, «Neden çağırayım?» diye sordu.

«Bir müvekkilinin, kız arkadaşının halısı üzerinde aşırı kan kaybından ölmesini istemezsin, değil mi?»

«Sen bizi öldürecektin.»

«Tabii ama ben delinin biriyim. Senin gibi bir hukuk adamı değilim.»

«Sen deli değilsin, Gault, sadece canın sıkılıyor, unuttun mu? Bunu kendin söylemiştin.»

«Boşversene, David, deli herifin birinin sözlerine inanamazsın. Ve ben deliyim. Sakın hata yapma. Yeni avukatım, benim deli olduğumu kanıtlayacak. Tabii davayı sen almak istemezsen... Hey, bu garip olmaz mıydı? Bu iş sayesinde manşetlere geçerdik. 'Avukat onu öldürmeye çalışan adamı savunuyor!'

Gault gülmeye başladı, sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Gülmesi öksürüğe dönüştü. Jenny ayağa kalkıp telefona doğru yürümeye başladı.

David, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Polis çağıracağım.»

«Polisi şimdi çağırmamızın doğru olacağını sanmam.» David gözlerini Gault'a dikmiş, kanepenin kenarında oturuyordu.

«Ama...» diye Jenny söze başladı.

David, «O haklı,» dedi. «Gault en iyi avukatları ve psikiyatristleri tutabilir ve jüri de onu delirdiği için suçsuz bulur. Bir iki yıl, bir akıl hastanesinde kalır, sonra inanılmaz bir şekilde iyileşir. Öyle değil mi, Tom?»

Gault sadece gülümsedi.

«Ve Larry de hâlâ cezaevinde olur, öyle değil mi?»

Gault'un gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. David kanepeye bıraktığı silahı aldı.

Jenny onun ne yapmaya hazırlandığını birden farketmişti. «David, yapma,» dedi.

Gault, «Sen üzülme, tatlım,» dedi. «David'in bunu yapacak cesareti yok. Daha önce de beni vuramadı, şimdi de vuramaz.»

David silahı kaldırdı.

Jenny yalvardı. «Lütfen, David. Seninle oyun oynuyor. Kendi kurallarını sana uygulatmak istiyor. İnsanların ne oldukları hakkındaki görüşlerini sana kabul ettirmek istiyor.»

David, Jenny'ye baktı. Eli titriyordu ve çaresiz bir haldeydi.

«İşte bu yüzden onu öldürmek zorundayım, Jenny. Bunu yaparsam ne durumuna düşeceğimi biliyorum, ancak her iki şekilde de kaybedeceğim. Gault başkalarından farklı. Onu hiçbir zaman yenemem ama beni mahvettiği gibi başkalarını da mahvetmesini önleyebilirim.»

Gault alaycı bir tonla, «Vay vay,» dedi. «Bunu hissedebiliyorsun öyle değil mi, David?»

David kendinden daha da az emin olarak, «Neyi hissediyorum?» diye sordu.

«Gücü. Tanrı'nınki gibi. Haklı olduğumu anlayabiliyorsun değil mi?»

«Ben senin gibi değilim.»

«Ama tetiği çektiğin anda benim gibi biri olacaksın.»

Jenny yalvardı. «Adam haklı, David. Lütfen onu öldürme...»

«Önce dua etmemi ister misin, ahbap. Bu hoşuna gidebilir.»

David tiksinti dolu bir sesle, «Onun nasıl biri olduğunu görmüyor musun, Jenny?» dedi.

Gault, «David benim çobanım,» diye bir ilahi okumaya başladı.

«Kes sesini.»

«Ben ölüm gölgesinin vadisinde yürüsem bile...»

David silahını Gault'a doğrultarak, «Kes sesini,» diye bağırdı.

«...Kötülükten hiç korkmayacağım...»

David, Jenny'ye doğru baktı. Genç kadın gözleri yuvalarından uğramış bir halde, Gault'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

«...çünkü David benim yanımda...»

Silah patladı. David tetiği çekerken Gault'un yüzünde ne pişmanlık, ne de korku ifadesi vardı. Sadece nefret. İşte David o zaman doğru olanı yaptığını anladı.

8

David çerçeveleli diplomalarının sonuncusunu da karton kutuya koydu ve üzerini bantla kapadı. Ayağa kalkıp büroya bir göz gezdirdi. Duvarlar boştu. Masanın çekmeceleri boşaltılmıştı. Burası artık David Nash'in odası olmaktan çıkmıştı.

Gregory Banks kapıdan, «Her şeyini topladın mı?» diye sordu. David onun içeri girdiğini duymamıştı. Büroyu düşünüyor-du.

«Evet, her şey toplandı. Zaten fazla bir şey yoktu. Bu diplomalar, masanın üzerindeki birkaç parça özel eşya...»

David omuzlarını silktili.

«Yaaa, öyle.» Birkaç saniye hiç konuşmadan odada öylece durdular.

Gregory sonunda, «Lanet olsun, seni özleyeceğim, David,» dedi. David onun bu alışılmadık duygusal çıkışından çok etkilendi.

«Hey, ben sadece tatile gidiyorum. Geri döneceğim. Belki bir avukat olarak değil ama bu kentten bir daha geri dönmek üzere ayrılmıyorum.»

Larry Stafford cezaevinden çıkmıştı ve Jenny de boşanma işlemlerine başlamıştı. David'le Jenny bir süre ortadan kaybolacaklar, birlikte seyahat edeceklerdi. Abu Simbel'i, Çin Seddi'ni görmek istiyorlardı. Belki bir yıl, belki de daha da uzun bir süre uzakta olacaklardı. Geri döndüklerinde Jenny kocasından boşanmış olacaktı. Sonra da ortak gelecekleri hakkında bir karara

varacaklardı. Belki bu beraberlik yürürdü. Belki de yürümezdi. Bakalım göreceklerdi.

Gregory, «Avukatlık yapmazsan ne işle meşgul olursun?» diye sordu.

«İşte şimdilik bunu düşünmek istemiyorum. O kadar karamsar olma. Kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor-sun.»

Gregory kızardı. «Haklısın. Lanet olsun, ben böyle kendimi bırakmaya alışkın değilim. Herhalde yaşlılıktan olsa gerek.»

David gülümsedi. Gregory de gülümsedi.

David, «Hah, işte böyle davranmalısın,» dedi.

Bakışlarını tekrar odaya yöneltti. Masa büyük ve eskiydi. Avukatlığa başladığından beri bu masayı kullanmıştı. Onu ikinci elden satın alırken kaç para ödediğini hatırlamaya çalıştı, ama fiyat aklından çıkmıştı.

Dalgın dalgın elini masanın kenarına götürdü. Az önce kaldırdığı çerçeveletilmiş kupürleri düşündü. Hayatının en heyecanlı dakikalarından bazılarını bu odada yaşamıştı.

Hukuku sevmiş ve iyi bir avukat olmuştu. Belki en iyilerinden biriydi. Ancak hayatının bu bölümü, o tetiği çekip de Thomas Gault'u öldürdüğü an noktalanmıştı. Yaptığı hareket ne kadar doğru olursa olsun, David için mesleğine devam etmesi olanaksızdı. Thomas Gault'u öldürmek, bunu Jenny'den başka kimse bilmediği halde, onu bir kanun kaçağı yapmıştı.

Greg sordu. «Yarın akşam yemeğe gelecek misin?»

«Elbette.»

Plan çoktan yapılmıştı. David iki güne kadar ülkeden ayrılıyordu. Jenny iki hafta sonra onunla Londra'da buluşacaktı. İlişkilerinden hiç kimsenin haberi yoktu, böyle kalması da en doğrusuydu. Gault davası kapanmıştı ve yeniden kuşku yaratmanın anlamsız olacağı kanısındaydılar.

David'le Jenny'nin anlattıkları hikâyeden hiç kimse kuşku lanmamıştı. David polise, Gault'un itiraflarını, Monica ve Ortiz'le yaptığı toplantıyı açıklamıştı. Bir ayrıntı dışında, evde olanları olduğu gibi anlatmıştı. David silahı Ortiz'in ateşlediğini ve Gault'un da aynı anda tetiği çekerek Ortiz'i öldürdüğünü söylemişti. Gault'u öldüren merminin polis ölmeden az önce atıldığını belirtmişti.

David, Ortiz'in silahını ellediği ve cesetleri yerden kaldırdığı için polisten özür dilemişti. Böyle yapmaması gerektiğini biliyordu ama çok sarsılmıştı. Hiç kimse bu yaptıklarından ötürü David'i kınamamıştı. Eh ne de olsa Jenny ve David ölümün eşiğinden dönmüştü. Ayrıca çılgın bir polis katiline hiç kimse fazla ilgi göstermiyordu.

David karton kutuyu kucağına alıp, «Benim gitmem gerekiyor,» dedi.

«Tabii.»

İkisi de kapıda durup boş odaya baktılar.

Gregory inançlı bir sesle, «Geri döneceksin,» dedi.

David, «Belki...» dedi.

Aslında geri döneceğini hiç sanmıyordu.-----ALAMUT

SON

PHILLIP MARGOLIN

Bestseller'in yeni ismi Phillip Margolin'den bomba gibi bir gerilim romanı.

SON MASUM ADAM

Gazetelerin "Buz Adam" diye söz ettikleri suçluların avukatı David Nash, jüri üyelerini yönlendirmekte usta mıydı, yoksa kendisi mi müvekkilleri tarafından yönlendiriliyordu?

Serbest bırakılan her ırz düşmanı ve katil, topluma ve Nash'in ruhuna nelere malolmaktaydı?

Avukat Nash yeni davasından sonra hayatının en büyük korkusuyla karşı karşıya kalacaktı ve bunun bedelini belki de canıyla ödeyecekti.

ALTIN KİTAPLAR

ALAMUT